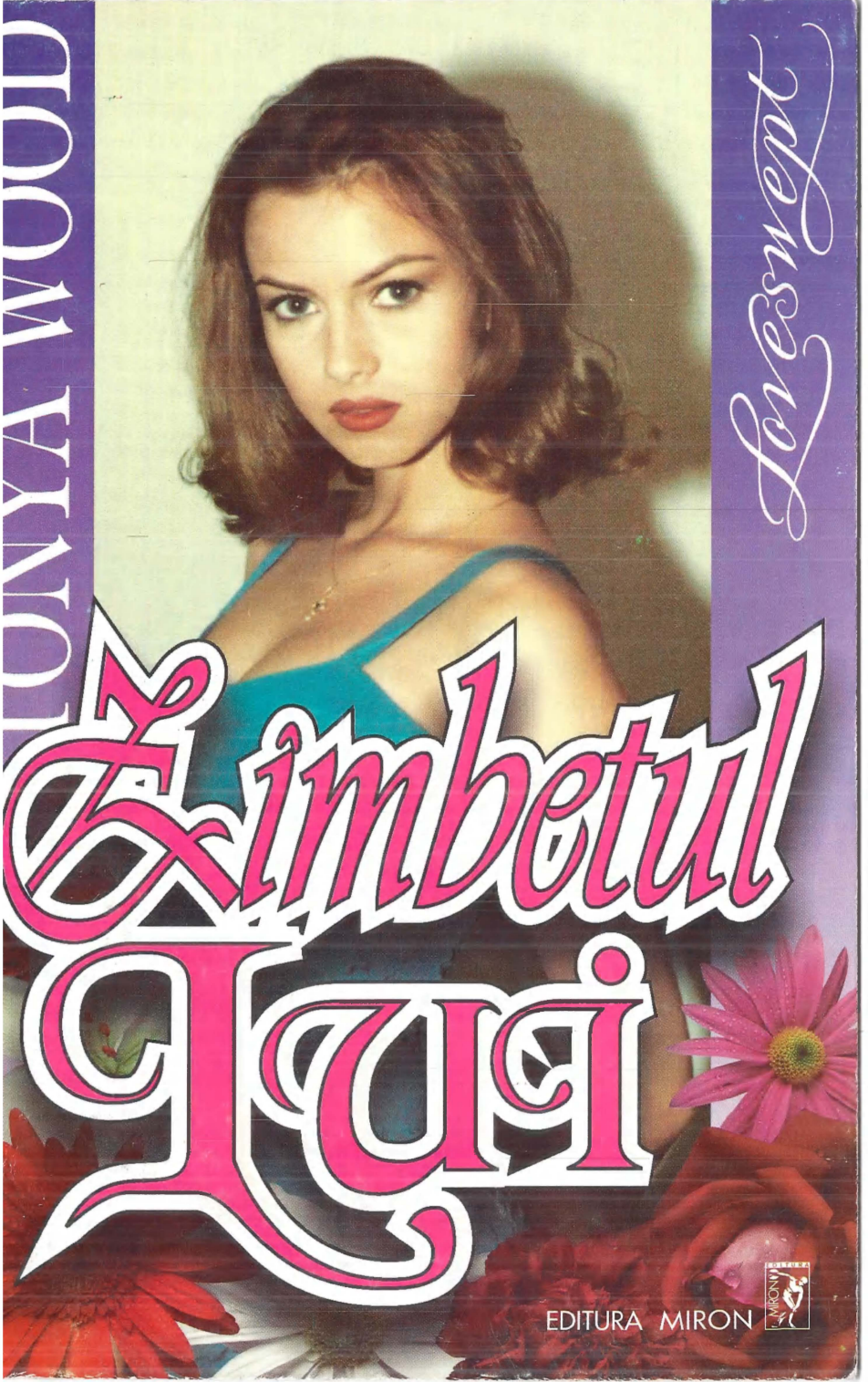

TONYA WOOD
Love Sweet
Zimbetul
Iubirii
EDITURA MIRON

Loveswept

Tonya Wood

Zîmbetul lui

Traducere de Dinu Ileana

Editura MIRON
București

SNEAK

by Tonya Wood

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Tehnoredactor: *Daniela Şerban*
Corector: *Georgeta Toma*
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95061-6-4

Prolog

Era o noapte frumoasă, numai bună pentru spargeri. Ningea tare, ceea ce era bine, pentru că se acopereau urmele de paşi. Vizibilitatea era limitată la doi paşi în faţă şi devenea destul de periculos condusul pe drumurile acoperite de zăpadă. Poliţia rutieră era cam ocupată cu cazurile de viteză excesivă şi cu cei care căzuseră peste parapet. În mod sigur nu aveau timpul necesar pentru a se ocupa de Jimmy Valentino, cunoscut hoţ de bijuterii.

Era ajunul Crăciunului. Plutea ceva festiv în

aer, se simţeau bunăstarea şi veselia. Nimic nu se putea întîmpla într-o noapte ca asta.

Jimmy avea totul pregătit într-o trusă cu scule, totul, de la şperaclurile de argint, de diferite dimensiuni, pînă la cleştii de sîrmă şi lanternele. Avea tot ce-i trebuia unui spărgător de elită. La ora unsprezece şi jumătate era gata îmbrăcat cu jacheta de piele neagră, ridica un pahar şi toasta în cinstea acţiunilor lui îndrăzneţe. Era o noapte frumoasă, numai bună pentru spargeri.

Capitolul 1

Nicky tresări. Era cineva în apartamentul ei. Probabil vreun spărgător. Inima începu să-i bată puternic şi rămase în camera de zi, ca paralizată. Din holul luminat, putea vedea uşa de la dormitor şi auzea nişte zgomote înfundate care puteau fi ale unui şoarece mai mare. Sau ale unui spărgător.

I se păruse ceva în neregulă cînd se întorsese de la petrecerea de Crăciun de la familia Devonshire şi găsise uşa de la intrare deschisă. Oricum, n-ar fi fost prima oară cînd uita să încuie uşa.

Acum, nu avea de ales decît între a chema pe vreunul din gardienii care patrulau prin preajmă şi a face investigaţii pe cont propriu. Nicky alese cea din urmă alternativă.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, începu să distingă urme de noroi pe covorul ei *Herez.* Îşi strînse buzele şi îi ţîşniră scîntei din ochi. Şi chiar atunci, auzi din dormitor, un fluierat. *„Moş Crăciun vine la voi..."* Asta puse capac la toate.

Îşi scoase grăbită pantofii italieneşti cu tocuri foarte înalte şi se înarmă cu o sculptură de pe un raft. În acest timp îşi spuse că poate ar fi mai indicat să cheme pe cineva care să-i dea ajutor. Din nefericire, nu prea aborda nici o problemă din viaţa ei cu prudenţă. Înainte de a deveni o fiinţă perfect socială, aşa cum o cunoştea lumea, fusese un băieţoi răzvrătit, care străbătuse un drum destul de lung pînă la ceea ce era în prezent. Era groaznic de furioasă că, în ajunul Crăciunului, cineva îşi permisese să-i calce sanctuarul şi singurul gînd pe care îl avea era să se lupte cu agresorul. O lovitură fulgerătoare cu o statuetă a dinastiei Qing l-ar învăţa pe vandalul care îndrăznise s-o tulbure că era momentul în care toţi

oamenii aveau parte de pace.

Hoţul mai fluiera încă, ceea ce o deranja şi mai tare, dar acoperi sunetele pe care le făcea ea. Înainte de a ajunge la dormitor se opri şi se sprijini de unul din pereţii coloraţi. Pasul următor avea să-i facă simţită prezenţa. Din acel moment se putea întîmpla orice. Hoţul încetă fluieratul, dar începu să murmure încet un cîntec. Nicky respiră adînc, apoi privi în încăpere. Se putea distinge figura unui bărbat, cu umerii laţi, care stătea pe un genunchi, cu spatele la uşă. Nicky îşi dădu seama că, de fapt, hoţul nu făcea altceva decît să-şi lege şiretul pantofului. Deşi Nicky avea tenul aproape măsliniu, se înroşi dintr-o dată. Ridică statueta deasupra capului şi se năpusti în încăpere. Piciorul ei lovi marginea patului şi, deşi durerea era greu de suportat, ea îşi continuă atacul. Hoţul o sesiză probabil cu coada ochiului pentru că, în ultima secundă, încercă să se arunce într-o parte. Inima lui Nicky bătea ca un piston şi cu toate astea ea reuşi să-l lovească puternic. Figurina se sfărîmă într-un milion de bucăţi. Luat prin surprindere, hoţul nu făcu nici o mişcare timp de o secundă, în care Nicky se întreba dacă n-ar trebui să sacrifice şi statueta *Lladro,* cu care să-i

mai aplice o lovitură. Din fericire nu fu necesar. Hoţul murmură ceva ce putea fi şi o înjurătură, apoi se prăbuşi pe una din cele trei carpete de lîngă pat. Deşi părea inconştient, Nicky îl privi cu atenţie. Din experienţa ei pe care o acumulase pînă a se obişnui cu covoarele *Herez* şi cu pantofii italieneşti, ea învăţase că aparenţele sînt înşelătoare. Încercă să-i simtă pulsul. Era puternic şi constant, de parcă omul ar fi dormit. Ea se ridică, era îmbrăcată într-o rochie *Gianni Versace* şi avea o expresie de supremă satisfacţie pe figură. „Asta îţi va fi o lecţie, de acum înainte. Musafirii nepoftiţi mă deranjează." Bineînţeles, ea avu intenţia să cheme poliţia, dar nu voia să-l trezească între timp. Se duse la dulap din care scoase o duzină de eşarfe şi curele, apoi începu să-l lege. Îi legă picioarele. „Perversul, se gîndi ea. Degeneratul, se uita prin lucrurile mele personale." Îi legă şi mîinile la spate. "Şi tocmai acum, de Crăciun, şi-a găsit. Nu îi dau drumul să plece pînă nu vine poliţia."

El începu să geamă şi şopti ceva inteligibil. „Sper că te va durea capul pînă la Anul Nou", continuă Nicky, lovindu-l cu vîrful piciorului, în timp ce traversa spre telefonul care era în celălalt

colţ al camerei. Formă 911, aşezîndu-se pe marginea patului, cu picioarele încrucişate. De la celălalt capăt al firului răspunse o voce de femeie:

– Serviciul intervenţii.

– Aş vrea să trimiteţi un echipaj de poliţie. Am un hoţ în apartament, spuse Nicky. Atunci observă că o unghie i se rupsese, probabil agăţată în covor. Îşi ţinu receptorul între umăr şi bărbie şi luă o pilă de unghii de pe noptieră.

– Sînteţi singură?

– Nu. Se încruntă, netezindu-şi cu grijă unghia ruptă. V-am spus. Hoţul e aici. L-am legat cît am putut de bine.

Urmă o pauză.

– Adresa?

– Sheffield, Strada a cincea, la sud de piaţa Deveraux.

– Aahh... uughhh... capul, mă doare...

Moş Crăciun Spărgătorul începea să se trezească. Nicky îi aruncă o privire amuzată printre gene, voind să savureze momentul cînd el îşi va da seama că a devenit prizonierul ei. El oftă încercînd să-şi întoarcă încet capul într-o parte şi pentru prima oară o privi. Nicky îi întîlni privirea şi îi zîmbi făcîndu-i un semn cu mîna. Ochii lui se

deschiseră larg, iar ei i se păru de-a dreptul comică scena: hoţul era atît de surprins să se descopere prizonier al unei reprezentante a sexului slab. Emoţia i se putea citi pe chip. Faţa lui părea a unui înger care de abia căzuse din cer: era brunet, cu ochii negri, pomeţii obrajilor proeminenţi, gura cu un contur frumos, erotic. Părul avea şi el ceva neobişnuit, un amestec de castaniu şi de blond-închis. Îi cădea pe frunte în bucle aranjate cu grijă; era evident că tipul făcuse mulţi bani pînă acum pentru a-şi permite un coafor talentat. Nu era un hoţ de duzină. Era deosebit şi arăta bine. Şi îi părea foarte cunoscut. Fu surprinsă de descoperirea pe care o făcu. Îi căzu pila de unghii. Receptorul telefonului îi alunecă pe pat. Dumnezeule! Nu era posibil. Dar aceşti ochi care aveau ceva gitan... erau ai lui. Ai lui Val Santisi.

– Respiră adînc, îi spuse el. Arăţi de parcă ai văzut o stafie.

Nicky îl ascultă, respiră adînc, o dată, de două ori, privindu-l cu vădit interes. Era el, acolo, ca un curcan legat de picioare. Ultima oară cînd îl văzuse era un băiat de optsprezece ani, care încerca să devină bărbat şi-şi purta pantalonii lăsaţi pe

şoldurile înguste. Se maturizase mult în cei treisprezece ani care trecuseră, deşi aceştia nu reuşiseră să-l îmblînzească.

– Val? întrebă ea, pierită. Val?

– Salut. El zăcea acolo cu obrazul lipit de covor, cu ochi strălucitori. Nu te-am văzut de mult.

Ea îşi duse mîinile la bărbie şi îşi mîngîie încet gîtul:

– Nu pot să cred că eşti aici... şi aşa.

– Şi pentru mine e un şoc, spuse el.

Nicky deveni dintr-o dată preocupată de sunetul telefonului. Se uită la aparat un moment, muşcîndu-şi buzele, apoi îl închise. Odată, Val îi fusese prieten. Nu era pregătită să-l dea pe mîna poliţiei, nu încă. Avea nevoie de timp de gîndire.

– Nu-i frumos să suni la 911, observă Val din poziţia în care se afla. Cred că este o ofensă federală.

Dăduse peste un spărgător care avea şi conştiinţă.

– Ar trebui să ştiu, Val, spuse ea, faci sportul ăsta în mod obişnuit sau numai în vacanţă?

– Ce întrebare. El oftă şi din atitudinea lui se vedea clar că n-are intenţia să-i răspundă la întrebare. Mai ai încă vocea aia specială. Piţigăiată...

Laureen Bacall care a făcut laringită. Credeam că ai scăpat de asta.

Piţigăiată. Squeaky. Aproape uitase porecla pe care o dispreţuise atît. Era o vreme cînd Val era singurul căruia îi permitea să-i spună Squeaky, fără a se alege cu nasul spart. El o tratase întotdeauna cu atenţia unui frate mai mare şi ea îi respectase curajul şi ingeniozitatea. În seara aceasta, Nicky se hotărî că a venit vremea să mai schimbe din regulile acestea. Se ridică şi-şi scutură umerii goi, aruncîndu-şi cu un gest claia de păr pe spate.

– Aş fi vrut să-ţi spun bun venit, dar în cazul de faţă este puţin probabil că aş putea s-o fac.

– Puştoaico, murmură Val, cu amuzament. Ai acelaşi mod de a pronunţa vocalele, deşi parcă acum deschizi gura cu mai multă hotărîre. Ultima oară cînd te-am văzut aveai paisprezece ani şi un vocabular atît de colorat, încît te-ar fi invidiat şi un marinar. Este un miracol că te-am recunoscut. Dezleagă-mă, să ne aducem aminte de vremurile trecute.

– Să ne aducem aminte? Ce idee drăgălaşă.

Ea începu să se învîrtească în jurul lui.

– Şi, după ce mai pălăvrăgim puţin, mîncăm şi

cîte o prăjitură şi începem să cîntăm colinde împreună. N-ar fi minunat? Apoi cu o voce total diferită începu să strige la el: La naiba, Val Santisi, ar trebui să te arunc de la balcon. Cum ai îndrăznit să intri în casa mea?

– Nu te lăsa impresionată de asta. Ştii că nu mai poţi vorbi cînd te enervezi. După cîteva încercări, Val se întoarse pe o parte. Şi nu cred că ai vrea să mă arunci de la balcon. Deja m-ai pocnit în moalele capului şi m-ai făcut prizonier. Fii mulţumită cu atîta. O, Squeaky, care înspăimîntă lumea!

– Spune-mi de ce n-aş putea să chem poliţia? De data asta simţea cum îi piere glasul.

El o privi.

– Bine, iubita mea din copilărie. Cheamă poliţia. Te vor aresta pe tine.

Nicky începu să rîdă nervos.

– Să mă aresteze pe mine? De ce dracului să mă aresteze pe mine?

– Pentru că ai lovit un ofiţer şi ai oprit o anchetă.

Ea se dădu un pas înapoi.

– Ce tot spui? Ce anchetă?

– Sînt ofiţer de poliţie, Squeaky. Detectivul Val

Santisi, din zona a noua care a jurat să protejeze capitala acestei naţiuni. Vrei să mă dezlegi acum? Stau într-o poziţie cam nefirească. Mi-au amorţit picioarele. Cred c-or să mi le amputeze.

Expresia lui Nicky trecu de la şoc la neîncredere şi la amuzament.

– Ofiţer de poliţie? Adu-ţi aminte cu cine vorbeşti, eu sînt Nicky, mai ţii minte? Te-am cunoscut pe vremea cînd te ocupai cu jocurile de noroc din Atlantic City. Aveai optsprezece ani şi erai cel mai iute de mînă.

– Întotdeauna am fost de părere că, dacă tot faci un lucru, să-l faci bine.

Nicky începe să rîdă.

– Noi am crescut împreună. Nu-mi amintesc să fi sesizat vreodată la tine dorinţa de a te dedica ordinii şi legii. De fapt, cînd te-am văzut ultima oară, părăseai oraşul cu nu ştiu ce circ. Mi-ai spus că ai de gînd să vezi lumea, să te convingi de cît de creduli sînt oamenii. Asta nu prea sună a academie de poliţie.

– Şi eu te-am văzut ultima oară cînd lucrai la piaţa de peşte a tatălui tău, pe strada Newton şi aveai obrajii întotdeauna umflaţi cu gumă. Nu eşti singura care s-a schimbat, Squeaky. Dă-mi dru-

mul şi o să-ţi arăt insigna.

– Ha, n-ai nici o şansă.

Val trase aer în piept disperat, lăsîndu-se pe abdomen şi lovindu-se cu nasul de covorul de lîngă pat.

– Uite, ştii ceva? Ajunge. A început să mă mănînce toată pielea. Cred că am făcut alergie la covorul ăsta al tău. Mă doare capul. Trebuie să mă dezlegi.

– Vreau să-ţi văd legitimaţia mai întîi.

– Cum dracului crezi că aş putea să ţi-o arăt, dacă nu pot să mă ridic...?

Făcu o pauză, apoi lăsă să-i scape o înjurătură nu prea elegantă la adresa covorului, care îl făcea să strănute mereu. Apoi îşi întoarse capul şi o privi cu ochii întredeschişi.

– Ai fost mereu a naibii de încăpăţînată. Am insigna în buzunarul de la spate. Dacă nu te deranjează, poţi să ţi-o iei singură...

După o scurtă ezitare, Nicky se apropie. Sub scurta de piele neagră, pantaloni se mulau frumos pe trupul lui Val Santisi. Îl privi din nou, iar el îi spuse:

– Caută în buzunarul drept.

Se lăsă tăcerea în încăpere. Nicky oftă resem-

nată, apoi îşi ridică puţin rochia care şi aşa era cam strîmtă şi îngenunche lîngă el. Nu era prea uşor.Val nu era singurul care se împlinise în ultimii ani. Întinse mîna şi atinse buzunarul lui Val.

– O, aşteptarea asta mă omoară, murmură el.

Nicky îl ignoră şi băgă mîna în buzunarul lui. Nu era prea mult spaţiu de explorat. Nicky îi putea simţi deja moliciunea pielii sub materialul pantalonului şi căldura pe care o emana. Mai simţi şi încordarea instinctivă a muşchilor cînd mîna ei se strecură în buzunarul lui. Atinse cu degetele ceva care se simţea ca un portmoneu la pipăit. Îl trase afară cu îndemînarea unei hoaţe de buzunare cu destulă experienţă.

– Punct ochit, zise Val. Acum, că tot n-a fost atît de greu, poţi să-l şi deschizi. Ea desfăcu portmoneul şi îi verifică atentă conţinutul. Găsi o insignă argintie, o fotografie în cealaltă despărţitură şi totul părea în ordine. Printr-o incredibilă modificare de poziţie, Val Santisi devenise un apărător al legii. Era suprinzător.

– Nu-mi revin de pe urma şocului, îi spuse ea. Îi puse actele înapoi în buzunar. Apoi, îl întrebă suspicioasă: Spune-mi, cel puţin, eşti un poliţai bun? Mi-a fost destul de uşor să-ţi trăsnesc una

în moalele capului...

– Sînt un poliţist minunat, sări el. Dacă nu mă dezlegi în două secunde...

Îl dezlegă, dar îi trebuiră cincisprezece. Îi scoase toate eşarfele cu care îl legase şi centurile, apoi îl urmări cum se chinuieşte să se ridice. O secundă, rămase perfect liniştit, cu ochii închişi. Nicky îi privi rănile pe care i le provocase şi care arătau ca nişte flori cu nuanţe roşiatice la tîmpla lui, iar ochii ei albaştri căpătară o expresie de vinovăţie. Ar fi putut să-l omoare. Ea încercă să se justifice.

– Nu este vina mea. Am crezut că am un hoţ în apartament, încercam să mă apăr.

Val deschise ochii, cu o grimasă.

– Şi slavă Domnului te pricepi la asta. Un moment o privi din cap pînă în picioare. Începu să fluiere încet. Ce ochi, ce rochie, ce păr. Şi uitaţi-vă la ea, cu bărbia mică şi fermă, umerii traşi înapoi, micuţa Squeaky, s-a transformat precum Cenuşăreasa.

Nicky roşi uşor, amintindu-şi acele nopţi care i se păreau fără sfîrşit cînd făcea exerciţii de mers, de corectare a poziţiei capului, cu cîte trei enciclopedii aşezate pe creştet. Nu voia să recunoască

asta, oricum.

– Acum mă cheamă Sharman.

El o privi o secundă, apoi îşi întoarse capul, frecîndu-şi încet încheietura mîinii care avea semne roşiatice.

– Interesant. Şi unde este domnul Squeaky în noaptea asta de Crăciun?

– Nu sînt căsătorită. Mi-am schimbat numele acum şapte ani. Sînt jurnalistă acum şi m-am gîndit că numele Sharman sună mai profesional. Public săptămînal în *The Washington Observer...* rubrica mea se numeşte *Sneak.*

El îşi înălţă sprîncenele.

– Snêak?

– Da, este o cronică mondenă, îi spuse ea impacientată. Mă ocup de evenimente sociale, personalităţi, jocuri ale puterii... cam aşa ceva. Acum, ai putea să-mi spui de ce...

– O, o surpriză după alta, zise Val cu admiraţie. Ai şi studiile corespunzătoare?

– Da, toţi cei patru ani de facultate. Ziua mergeam la facultate şi noaptea eram chelneriţă. Şi acum, după acest interogatoriu, vrei să-mi spui ce căutai în apartamentul meu?

– Ajută-mă mai întîi. Îi întinse mîna. Lampa de

lîngă pat arunca o lumină difuză asupra părului lui Val. Cu grijă, te rog.

Nicky îl apucă de încheietura mîinii şi îl preveni să nu se ridice prea repede.

Dar Val nu era bărbatul care să primească sfaturi. Se ridică dintr-o mişcare. Dar în timp ce o privea pe Nicky începu să-i piară culoarea din obraji şi să se învîrtească totul în jurul lui. Nicky mai avu timp să-l apuce strîns cu amîndouă mîinile, înainte ca el să se prăbuşească. Era gata să-şi piardă şi ea echilibrul şi se aplecă uşor spre el, presîndu-l cu sînii.

– Ţi-am spus să nu te ridici prea repede! N-ai vrut să mă asculţi! Dar de fapt asculţi vreodată sfatul cuiva? Te simţi bine acum?

– O să mă simt bine într-un minut, îi şopti el. Cu mîinile se prinsese de trupul ei. Lasă-mi doar un minut ca să-mi revin.

Nicky îi lăsă minutul solicitat, conştientă de felul în care se lipiseră trupurile lor. Val avea un corp musculos, bine făcut, de atlet, iar ea îi simţea inima bătîndu-i. Repede. Cu putere.

– Acum cred că ţi-ai revenit, spuse ea fără menajamente.

El se trase puţin înapoi, cu o privire ciudată.

Mîinile lui se lăsară în jos pe spatele ei şi apoi îşi strînse puţin umerii.

– Oare mi-am revenit? Mă mir. Acum eşti o adevărată femeie care arată foarte bine. Squeaky Boggs. Cea care a devenit o adevărată distrugătoare de inimi.

Val Santisi se gîndi că Squeaky Boggs era o tipă trăsnet. Ce dar minunat îi adusese Crăciunul ăsta. Ea se întoarse şi începu să se joace nervoasă cu catarama de la rochia ei de cocktail. Pentru un moment, ea redeveni Squeaky Boggs, cea care se simţea mai bine într-o bătaie decît atunci cînd i se făcea un compliment. Şi pentru că acea perioadă din viaţă trecuse simţi că este mai bine să nu spună nimic.

Dar numai pentru un moment. Ea reuşise în viaţă. Era acum Nicky Sharman. Ştia să se îmbrace, să converseze cu persoane inteligente, educate, să flirteze. Se simţea sigură pe ea în cele mai elevate medii sociale şi era sigură că nu mai rămăsese nici urmă din fata de odinioară. Respiră adînc şi se forţă să privească drept în ochii lui.

– Mai aştept încă răspunsul la întrebarea mea, Val. Ce cauţi în apartamentul meu?

El îşi duse mîna la inimă.

– M-am lăsat cuprins de vraja celei mai frumoase, mai spirituale, mai neînfricate...

– Las-o moale. Imediat ce spuse aceste cuvinte, simţi că era mai bine dacă îşi muşca limba. O doamnă rafinată nu foloseşte o asemenea expresie.

Ochii lui erau plini de o lumină ciudată.

– Acum vorbeşte bătrîna mea Squeaky.

Ea îşi strînsese pumnii şi stătea cu picioarele larg desfăcute atîta cît îi permitea rochia strîmtă, de parcă ar fi fost gata de luptă.

– Ai de gînd să răspunzi la întrebarea mea sau nu?

El îşi băgă mîinile în buzunarele blugilor, gestul lui atrăgîndu-i atenţia asupra materialului pantalonilor, bine întinşi peste şoldurile lui.

– Da, doamnă. Vă răspund imediat. Eram la o petrecere în această clădire şi cineva mi-a spus că a văzut un tip suspect care ieşea din apartamentul lui Nicky Sharman. Normal că nu aveam de unde să ştiu că Nicky Sharman şi Squeaky Boggs sînt una şi aceeaşi persoană, aşa că m-am decis să verific. Ţi-am găsit uşa deschisă, aşa că am intrat. Mi-am dat seama că intrusul a fost gonit de ceva anume, pentru că a plecat pe ieşirea

de incendiu. Eu intenţionam să încui totul cînd am fost surprins şi mi s-a oferit acest cadou minunat de Crăciun.

– Înţeleg, spuse ea.

Figura lui Val exprima o totală dezamăgire.

– Deci aşa rămîne? Nici un fel de mulţumiri? Nici scuze pentru că mi-ai deranjat cutia craniană? Nici măcar o pungă cu gheaţă pentru capul ăsta care mă doare?

Reacţia ei era ceva nou pentru el, observă Nicky amuzată. Ea nu era deloc surprinsă. Chiar şi în adolescenţă, felul în care arăta Val Santisi radia sexualitate, aşa cum o flacără dă căldură. Nicky era cu patru ani mai mică şi preocupată de problemele ei, dar asta n-o împiedicase să vadă că femeile îl adorau pe Val. Ele îl linguşeau, îl ajutau să se simtă bine şi să trăiască mai uşor.

Înaintarea în vîrstă îi adăugase un plus de farmec şi era convinsă că Val era obişnuit să fie tratat cu mai multă atenţie decît era ea dispusă să-i ofere.

– Îmi pare rău că nu te-am omorît, îi spuse ea dulce.

– Şi mie. El îşi pipăi rănile de la tîmplă. Ştii, nu asta este reacţia la care se aşteaptă eroii care

salvează nişte fecioare fără apărare atacate de dragoni.

– Nu există nici o fecioară fără apărare în camera asta. Iar tu, nici nu l-ai omorît pe dragon, ci numai l-ai alergat, lăsîndu- l să-ţi scape.

El o privi decepţionat, iar ea trebui să zîmbească. Bietul de el. Salvase o fată din ghearele dragonului şi ea acum nu-i era recunoscătoare.

– Îmi pare rău pentru tine, detectiv Santisi. Eroismul tău merită totuşi o pungă cu gheaţă.

– O, nu te deranja. O să ies mai bine afară şi o să-mi îngrop capul în zăpadă.

Nicky încerca în zadar să-şi reţină zîmbetul.

– Eroii nu au voie să se plîngă. Nu este în firea lucrurilor. O să-ţi pregătesc eu punga cu gheaţă de care ai nevoie. Între timp te-aş invita să aştepţi în sufragerie. Lîngă şemineu vei găsi o canapea aranjată special pentru eroii răniţi...

Val îşi încrucişă mîinile pe piept, privind-o atent. Apoi începu să rîdă.

– Eşti nemaipomenită, spuse el. Dacă aş fi ştiut că fata care locuia deasupra pieţei de peşte Sqneaky Boggs, avea să se transforme ca o adevărată Cenuşăreasă, aş mai fi pierdut ceva timp prin preajma ei.

Din nou, Nicky simţi acel sentiment de plăcere pe care nu-l mai simţise de multă vreme. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Începu, ca de obicei, să-şi controleze mersul, amintindu-şi de exerciţiile făcute cu toate acele enciclopedii pe cap.

– Nu durează mult, îi spuse ea. O să-ţi aduc şi nişte aspirine. Îmi închipui că ai o durere teribilă...

Ea ieşi din cameră fără a se mai uita înapoi. Zîmbetul de pe faţa lui Val pieri.

„Cred că o să mă doară capul din mai multe motive", îşi spuse el.

– Prietenii tăi cred că sînt îngrijoraţi, îi spuse Nicky întorcîndu-se din bucătărie.

– Cine? Val stătea cu ochii închişi pe canapeaua dedicată eroilor vătămaţi, capul îi era ridicat pe o pernă, iar o pungă albastră cu gheaţă îi acoperea tîmpla.

– Prietenii tăi de la petrecere... mă surprinde că n-au venit pînă acum să te caute.

Nicky reglă termostatul de pe perete şi se

îndreptă apoi spre şemineu unde puse la loc peisajul Hubert Robert de deasupra. Nu putea să stea liniştită aşa că îl întrebă:

– Vrei să-ţi sun eu prietenii?

– Sînt un ofiţer de poliţie care se află într-o situaţie jenantă, nu sînt un invalid. N-are rost să-mi suni prietenii şi să faci publică toată întîmplarea asta ruşinoasă. O să le spun că am intrat cu capul într-o uşă.

Nicky zîmbi.

– Ce original!

– Ştii că dintotdeauna am avut simţul ridicolului foarte dezvoltat, oftă Val şi îşi luă punga cu gheaţă de la cap, punînd-o alături pe măsuţa de lîngă el. Ar fi mai bine să plec înainte să trimită pe cineva să mă caute.

Nicky se încruntă şi se apropie mai mult de el.

– Eşti sigur că te simţi bine? Nu crezi că ar fi mai bine să- ţi sun eu prietenii şi să le explic?

– Acum, mă simt bine. El se ridică în picioare şi nu păru să mai fie afectat de lovitura primită. Nu-mi amintesc să fi avut un Crăciun aşa de interesant. Squeaky Boggs era ultima persoană la care m-aş fi aşteptat să mă atace în seara asta.

Ea păru indignată.

– Te rog să nu-mi mai spui Squeaky. Şi nu te-am atacat, încercam doar...

– Să te aperi, ştiu. Oftă apoi. Fii atentă şi ţine-ţi uşile şi ferestrele închise bine, domnişoară Sharman. Numărul hoţilor s-a cam triplat în zona asta în ultimele şase săptămîni.

– Ştiu, e vorba de vestitul Jimmy Valentino.

El păru dezamăgit de naivitatea ei.

– Aşa vorbeşte lumea neinformată şi mai ales o parte a presei. Presa a reuşit să creeze un fel de imagine romantică a individului, descriindu-l ca pe un fel de Cary Grant care fură de la cei care şi-au cîştigat bogăţiile prin fraudă. Nimănui nu-i pasă că sînt atîţia alţi criminali aici,în Washington, care au un palmares destul de bogat.

Nicky îl privi cu capul puţin dat pe spate.

– Crezi că el mi-a intrat în casă în seara asta, Jimmy Valentino?

– Mă cam îndoiesc. După cîte îmi dau seama, cel din seara asta era un amator care ieşise să-şi adune cîteva cadouri de Crăciun. Val îi zîmbi şi în glumă îi atinse maxilarul cu pumnul. Era un gest pe care îl folosea cu mult timp în urmă, un fel de salut adresat lui Squeaky Boggs.

– Fii atentă, iubito. Acum, dacă tot ştiu de

unde să te iau, o să mai vin. Avem nişte ani de recuperat. Nicky îl conduse pînă la uşă, încercînd să se relaxeze.

Era uimită că, după atîţia ani, mai simţea încă acea nesiguranţă pe care n-o mai simţise de atîta timp. Ea crescuse în împrejurări nu prea plăcute amintirii, cu un tată care-şi pierdea cumpătul foarte uşor şi cîteva mame vitrege, intimidate de personalitatea lui debordantă. De cînd plecase de acasă, singurul ei gînd fusese să facă totul pentru a o uita pe Squeaky Boggs şi a deveni Nicky Sharman. O atrăgeau mult luxul şi bunăstarea care îi lipsiseră în copilărie şi-şi dorise să experimenteze mult, pentru a-şi satisface curiozităţile unei personalităţi perseverente şi îndrăzneţe. Reuşise mult de cînd plecase de acasă, se ridicase prin ea însăşi, dar îşi spunea mereu că adevăratul bine nu apăruse încă pentru ea. Şi, deodată, Val Santisi se întorsese în viaţa ei, cu părul lui frumos şi ochii expresivi. Prietenia cu el fusese singura amintire plăcută din copilăria ei şi ea se bucura cu adevărat să vadă că prietenul ei ajunsese destul de bine. Pe de altă parte, ceea ce îşi amintea el nu mai exista demult, era ca şi cum altcineva ar fi trăit aceşti ani şi ea era hotărîtă să ţină cît mai

departe de ea, ca şi de viaţa ei actuală.

– Eşti sigură c-o să-ţi fie bine? întrebă ea, cînd Val se opri la uşă.

– Parcă poţi fi sigur de ceva în zilele noastre? îi răspunse el. Apoi o privi: Nu te poţi simţi deloc relaxată alături de mine, nu-i aşa? Nu înţeleg însă motivul.

Nickey deschise gura încercînd să nege, dar el o opri cu un sărut.

– Crăciun fericit, Squeaky. Ne vedem curînd.

El plecă fluierînd o melodie la modă: *„Am văzut-o pe mama sărutîndu-l pe Moş Crăciun".*

Nicky închise uşa cu multă grijă punînd toate siguranţele pe care le avea montate şi lanţul. Apoi se întoarse şi privi încăperea, cu ochii ei albaştri. Îşi atinse apoi buzele cu mîna. Erau moi şi sensibile, de parcă scurta atingere a gurii lui le sensibilizase şi mai mult. Dar în adîncul inimii ea simţea o rană veche care se redeschidea. Se gîndi că ar fi fost mai uşor să se fi confruntat cu un hoţ adevărat.

Zîmbetul lui

Val Santisi îşi continuă drumul prin viscol, cu părul plin de zăpada care îl albise dintr-o dată şi cu sprîncenele pline de promoroacă. Avea de ocolit pentru că maşina lui era parcată pe una din aleile de lîngă clădirea Sheffield. Era foarte frig şi vîntul părea că îi trimite adevărate ace de gheaţă cu toate că era îmbrăcat bine, dar în general îi plăcea cînd era mai rece pentru că putea să gîndească mai bine. Îşi aminti de mănuşile de piele pe care le avea într-unul din buzunarele jachetei. Se opri sub un felinar, la lumina căruia fulgii păreau nişte fluturaşi în derivă, chinuindu-se să deschidă fermoarul, cu degetele îngheţate. Îşi scoase mănuşile şi odată cu ele îi căzură şi trei cărţi de vizită în zăpadă. Le luă una cîte una: erau o carte de vizită de la Vince Sanborne, un inspector de la Departamentul de Sănătate, alta de la Vern Sanderson de la Firma *Vern,* sisteme de siguranţă, chei şi yale şi o alta de la Vaughn Sanford, proprietarul de la Controlul pesticidelor.

Scutură zăpada de pe cărţile de vizită şi le puse înapoi în buzunar lîngă legitimaţia lui de poliţist. Era cam neglijent. Ştia să fie pregătit pentru orice situaţie, cu diferite identităţi în acelaşi timp. Ce s-ar fi întîmplat dacă Nicky i-ar fi umblat

prin buzunare în timp ce el zăcea inconştient?

Nicky. Se făcuse foarte frumoasă, înaltă, zveltă, realizată prin propriile ei forţe şi plină de temperament. Gura ei atît de frumoasă era parcă mai senzuală acum, obrajii mai proeminenţi şi formele ceva mai pline ca altă-dată. Dacă nu i-ar fi văzut ochii, ochii aceia minunaţi, în care te puteai pierde, cu genele atît de bogate, n-ar fi recunoscut-o.

Îşi puse mănuşile. I se făcu dintr-o dată frig. Nu mai putea sta multă vreme afară şi, de fapt, nu prea avea nici o treabă şi nu se ducea nicăieri. Se mai uită o dată spre ferestrele luminate de la Sheffield şi rămase cu un sentiment care era cam greu de definit, ceva între frustrare şi neajutorare.

Capitolul 2

Nicky lucra la calculator, cînd Dylan Lichter îşi strecură capul lui blond pe uşa biroului ei.

– Ei, tu, de colo, spuse el, întinzînd un deget acuzator. E Crăciunul. Numai nişte reporteri ca voi mai lucrează astăzi. Duceţi-vă acasă, acolo unde vă este locul, şi înveseliţi-vă.

Nicky îl concedie cu un singur deget, continuînd să-şi bată lucrarea cu cealaltă mînă.

– Nu pot. Am treabă.

– Dar nu-ţi apare articolul mîine.

– M-am apucat azi-dimineaţă de el.

Dylan intră şi se aşează pe un scaun lîngă ea. Purta o cămaşă nouă, pantofi noi, pulover nou, ceas nou şi o colonie la fel de nouă şi de tare. Era evident că el şi familia lui schimbaseră deja darurile de Crăciun.

– Ce vrei să spui? De cînd eşti aici?

Nicky se uită la ceasul de pe perete. Era ora două. Venise cu un taxi, în jurul orei opt şi jumătate.

– N-am venit de prea mult timp. Viscolul mi-a zăpăcit calculatorul de acasă, aşa că n-am avut încotro şi am venit aici. Nu-ţi face griji. N-am de gînd să rămîn toată ziua. A propos, am uitat să-ţi spun „La mulţi ani".

– La mulţi ani şi ţie, reporter înveterat. Ai avut o petrecere deosebită?

– Am avut. Acum, dacă nu te superi, ai vrea să mă laşi să lucrez?...

– Ştii, mai voiam să-ţi spun că mama mi-a dăruit un hamster, îi spuse Dylan. Mi-a motivat că îi pare atît de rău cînd se gîndeşte că sînt mereu singur în tot apartamentul.

Nicky îl privi amuzată. Dylan, cel cu figura atît de copilăroasă, era numai bun pentru meseria de reporter pe care şi-o alesese, mereu vesel, bine

dispus şi îşi găsea uşor cuvintele. Din nefericire, stilul lui îl făcuse mai nimerit pentru pagina consacrată unor feluri noi de mîncare. Dylan întotdeauna putea să facă orice bucată banală de carne să pară ca o mană cerească.

– Bietul de tine, Dylan. Încă te mai bate mama la cap să te însori cu o fată bună?

Dylan o privea din spatele ochelarilor.

– Bună, sau mai puţin bună, mama nu mi-a dat nici un fel de indicaţii în sensul ăsta.

– Nu ştiu ce mă face să cred că nu i-ai spus despre Serena Grace, murmură Nicky. Întîlnirile săptămînale ale lui Dylan cu dansatoarea exotică, ce şocase tot New York-ul erau o sursă permanentă de speculaţii, printre gazetari. Alţi bărbaţi mai importanţi, senatori şi congresmeni, se înfruntau pentru farmecele faimoasei Serena Grace, dar Dylan îi monopolizase serile de vineri din ultimele două luni. Cînd se aducea subiectul în discuţie, Dylan prefera să zîmbească.

– Dar cine este această Serena? întrebă el, roşu pînă în vîrful urechilor.

– Cu mine nu-ţi merge. Nicky se întoarse spre calculator. Am treabă, Casanova. Întoarce-te în sînul familiei tale şi fă-ţi castane prăjite sau orice

altceva îţi face plăcere. Am nevoie de linişte acum.

Dylan se ridică ţinîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Dorinţa ta este ordin pentru mine, excelent de bine plătita mea colegă. Îţi plac pantalonii mei cei noi? Mi i-a dat mătuşa Germaine. E o tipă teribilă. Este invalidă, imobilizată într-un scaun cu rotile, dar îşi comandă darurile de Crăciun la *Sears* prin catalog. Ciorapii de culoarea argilei sînt de la vărul Gus. Au şi absorbanţi de miros. Mătuşa Patty mi-a tricotat puloverul, ştii, ea de fapt e oarbă, dar tricotează foarte bine, şi nepotul meu Gordy mi-a dat colonia asta nemaipomenită. *Polo* se numeşte... îţi place mirosul?

– O, sigur că da.

– Petrecerea noastră o să ţină vreo trei zile. Dar tu ce faci?

Nicky continua să introducă date.

– Ce e cu mine?

– Ai petrecut cu familia sau cu altcineva?

– Cu altcineva. Îi reveni o imagine în faţa ochilor, nişte ochi misterioşi, un zîmbet şmecheresc... şi rămase cu ochii aţintiţi pe monitor. În cele din urmă îi spuse: Am fost la o petrecere la Devonshire.

– Ambasadorul? Te învîrţi prin cercuri înalte. Începu să se joace cu creionul, ducîndu-şi-l deasupra urechii, ceea ce era un semn sigur că mintea lui care lucra în permanenţă era şi acum în alertă. Nu mă surprinde, totuşi. Tu nu numai că îi creionezi zi de zi în coloana ta mondenă, dar ai şi toate atuurile ca s-o faci.

Nicky îi zîmbi.

– Atuuri?

Dylan încuviinţă cu capul.

– Normal. Cînd ai crescut strivit în clasa de mijloc, poţi să recunoşti de la distanţă un pedigree. De cînd te-am văzut prima oară mi-am dat seama că eşti o tipă de familie.

O tipă de familie. Nicky se întrebă ce ar zice Dylan dacă ar şti că şi-a petrecut copilăria într-un apartament cu trei camere de deasupra pieţei de peşte.

Nicky se ridică, îşi puse mîinile pe umerii lui Dylan şi îl orientă spre uşă.

– Îţi mulţumesc pentru compliment, Dylan. Nu te simţi ofensat, dar acum trebuie să pleci.

– Nu sînt ofensat, o asigură Dylan peste umăr. A fost o plăcere să-mi petrec timpul aici, cu tine, şi îţi doresc un Crăciun fericit.

– Şi ţie la fel, Dylan.

Dylan luă o mină cam neaşteptată şi se uită la ea din cadrul uşii.

– Ştii ce? Îmi dau seama că nu este problema mea, dar... n-ai vorbit niciodată despre familia ta. Nu-mi place să mă gîndesc că eşti singură de Crăciun.

– Azi-noapte n-am fost singură, Dylan. Deodată se gîndi la Val Santisi, a cărui imagine le anulă pe cele de la petrecerea Devonshire. Nici în seara asta n-o să fiu singură. Sînt invitată la masă la congresmanul Holt. De revelion mă duc la o altă petrecere de soi. Am agenda plină de invitaţii de acum şi pînă în primăvară. E unul din avantajele faptului că ţin o rubrică mondenă la acest ziar.

– Îmi pare rău. Pentru un moment am crezut că... ei, de fapt, cui îi pasă de ce am crezut eu? Dylan îşi întinse braţele spre ea. Sînt un idiot. Cum să fie Nicky Sharman singură de Crăciun? Îmi cer scuze. Nu m-am gîndit. Poate că mi-am făcut pentru un moment iluzia că te pot duce în familia mea ca să le mai dau şi alt subiect de discuţie în afară de cel cu faimosul hoţ Jimmy Valentino. Îţi dai seama că a furat şi azi-noapte?

– Ce tot spui? Nicky păru furată de gînduri. A

mai fost o altă spargere azi-noapte?

– Da, cam aşa ceva. A fost o spargere la Haskell în timp ce Thomas Haskell era la aceeaşi petrecere cu tine, la Devonshire. A funcţionat alarma, dar individul a reuşit să scape cu nişte bijuterii care făceau mai mult de o sută de mii de dolari înainte ca poliţia să sosească. Apoi – adăugă privind-o curios – poliţia l-a descoperit pe Haskell la petrecerea Devonshire şi i-au spus ce s-a întîmplat. Mă surprinde că tu nu ai aflat.

– Am plecat mai devreme, spuse Nicky încet. Dylan... pe la ce oră s-a întîmplat?

– Alarma a fost întreruptă la ora unu. Şi eu mă ocup tot de un furt acum. Asta pentru că ne cam lipseşte personalul. Am luat eu cazul. Oricum, e o schimbare faţă de ce am scris pînă acum, despre femei, pot să te asigur.

La ora unu. Şi reşedinţa familei Haskell era la mai puţin de două blocuri de casa ei, se gîndi Nicky. Era clar. Dacă Jimmy Valentino avusese cum să pună mîna pe o listă cu invitaţii de la Devonshire, ştia exact cine lipsea de acasă. Cînd Val l-a surprins în apartamentul ei, în mod sigur el a trecut la o altă persoană de pe listă. Era posibil.

Dylan se uita la ea stînd cu braţele încrucişate.

– Nicky, ştii ceva ce eu nu ştiu? Eşti cam tăcută.

Nicky negă. De fapt, ea nu avea nici un fel de dovadă că acela care pătrunsese în apartamentul ei era Jimmy Valentino. Şi, după cum îi spusese şi Val, probabil că nu era singurul hoţ care bîntuia prin zonele rezidenţiale ale Washington-ului. În orice caz, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să discute acest caz cu Dylan.

– Sînt surprinsă. Îi cunosc bine pe membrii familiei Haskell. Sînt foarte simpatici.

– În acest caz, sper că acei oameni simpatici erau asiguraţi, îi replică Dylan. Ar fi mai bine să te las să-ţi vezi de treabă. Sărbători fericite!

– La revedere, Dylan. Nicky închise uşa, apoi se întoarse şi se îndreptă spre biroul ei. Se aşeză şi îşi aminti la ce se gîndea, despre ce începuse să scrie, cînd venise Dylan, vorbăreţul de Dylan, care o întrerupsese şi nu numai că o întrerupsese, dar îi tăiase şi tot cheful de muncă pe ziua aceea. Mintea îi era năpădită de gînduri confuze, avea amintiri plăcute provocate de zîmbetul unui vechi prieten, amintiri ale unor case aglomerate în care lumea rîdea şi petrecea şi nişte curiozităţi despre bărbatul – bărbaţii – care îi invadaseră

apartamentul noaptea trecută. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră, înconjurîndu-şi trupul zvelt cu mîinile şi rămînînd să privească oraşul îmbrăcat în alb. Drumurile pline de zăpadă păreau părăsite. Imaginaţia ei vie începu să lucreze, oferindu-i imaginea Zonei Crepusculare şi ea îşi închipui că se născuse în aceeaşi dimineaţă, singură pe o planetă îngheţată, blestemată, sortită pieirii...

Oftă şi se cutremură, încercînd să-şi alunge aceste gînduri. În loc să stea cu nasul lipit de geamul rece îşi dori să fi fost acasă, în faţa unui foc. Se putea înveli cu un pled moale şi pufos şi să mănînce pop-corn. Ar fi fost cald şi plăcut şi s-ar fi simţit apărată de iarna care avea uneori aspecte fioroase pentru ea. Ar fi fost o zi plăcută. Era un Crăciun melancolic, asta era totul. Aşa se întîmpla la sfîrşitul anului cînd inima încerca să se împace cu ceea ce ar fi putut să fie. Fiecare trecea prin asta măcar o dată. Ea avea să supravieţuiască. O făcuse întotdeauna.

În mintea ei, petrecerea de Anul Nou de la familia Knight fusese un succes, cu o singură excepţie, bufetul care avea multă mîncare din peşte şi alte vieţuitoare ale mării. Se serviseră crabi, homari, languste, mahimahi şi creveţi, în sos. Nicky ura peştele. Îl ura de cînd era copil şi o forţau să mănînce măcar o dată pe zi şi îl ura şi acum, după atîţia ani. Era capabilă să-şi dea şi cerceii ei cu diamante veritabile pentru un hot-dog cu sos picant. Din păcate, la aceste petreceri pline de pretenţii ale celor din Washington nu se prea servea hot-dog.

Toată seara se întreţinuse cu politicieni şi bancheri cu sursele care i se păruseră cele mai interesante. La un moment dat, rămăsese în umbra scării aceleia imense care ducea la cele trei etaje de sus şi privea toată această lume aşa-zis bună, care se mişca grotesc, semănînd unor păsări exotice. Îi venea greu să creadă că era şi ea în această mulţime. Cîteodată i se oprea respiraţia şi se aştepta s-o recunoască din întîmplare cineva, pe ea, Squeaky Boggs de pe strada Newton, sub machiajul ei *Elizabeth Arden* şi sub rochia ei albastră *Georgio Armani.*

Se văzu în oglinda mare cît un perete. Zîmbi,

nu pentru că i-ar fi plăcut cum arăta, ci pentru că arăta de parcă locul ei ar fi fost în această casă elegantă, cu covoare orientale şi cu pereţi panelaţi. Părul îi cădea pe umeri, încadrîndu-i faţa, ochii îi erau uşor umbriţi, iar gîtul împodobit cu o singură bijuterie cu diamant fals. Pe măsură ce trecuse prin viaţă, ea descoperise că era mai bine să nu se împodobească prea mult. Simplitatea era elementul ei caracteristic. Era greu să găseşti vreun cusur unui trup care era îmbrăcat prea simplu pentru o asemenea ocazie.

– Nicky? Se simţi atinsă încet pe mînă. Tot te mai ascunzi de mirosul de peşte? Nu-ţi înţeleg reţinerea pe care o ai faţă de homari, tuturor le plac.

Nicky se întoarse pentru a-i zîmbi celui cu care venise în seara aceea, Philip Rafi, un cunoscut specialist în boli de inimă. Deşi era mai bătrîn decît ea cu vreo cincisprezece ani, avea un foarte dezvoltat simţ al umorului şi un fel cam învechit de a-i face curte, care însă pe ea o amuza. Avea trăsăturile caracteristice ale neamului arab din care se trăgea şi care combinate cu o avere destul de impresionantă îl făceau favoritul amfitrioanelor din Washington. Amîndoi erau un cuplu

reuşit care se tachina tot timpul. Şi dacă Philip avea de gînd ca relaţia lor să fie ceva mai serios, aceasta avea să se petreacă în timp. Philip îşi trăia viaţa pe îndelete şi se bucura de fiecare moment pe care i-l oferea, fără s-o excedeze.

– Îmi place şi mie homarul, îi spuse Nicky, dar atîta timp cît trăieşte fericit în apele oceanului, departe de mine.

Philip zîmbi şi îşi îndesă şi mai mult mîinile în buzunarele costumului său de seară. Era a treia petrecere la care mergea cu Nicky în acest sezon şi din nefericire fusese servit peşte de fiecare dată.

– Trebuie să mănînci peşte din cînd în cînd, ascultă sfatul unui doctor. Cînd plecăm de aici o să ne oprim la un restaurant italienesc pe care îl frecventez eu. Nu suport gîndul ca fata care este cu mine într-o seară de Anul Nou să treacă puntea anilor pe stomacul gol.

Privirea lui Nicky începu să exprime amuzament, dar şi recunoştinţă.

– Eşti un prieten bun şi un gentleman perfect, îi spuse ridicîndu-se pe vîrfuri pentru a-l săruta uşor pe obraz. Dar, în timp ce-l săruta, văzu cu coada ochiului un bărbat care îi privea cu interes

pe amîndoi. Rămase puţin blocată şi într-o poziţie uşor caraghioasă lîngă maxilarul lui Philip.

Val Santisi? Închise ochii, apoi îi deschise din nou, dar el era tot acolo. Era îmbrăcat cu un frac elegant şi o cămaşă sclipitor de albă care contrasta cu tenul lui. Privirea îi era la fel de nevinovată ca a unui nou-născut. Numele lui îi apăru pe buze, dar ea nu putu să articuleze nici un sunet.

– Nu sînt chiar atît de gentleman precum par, începu Philip să rîdă şi se dădu cu un pas în spate pentru a include o altă persoană în conversaţie, pe Val. Cîteodată, îmi cam lipsesc manierele. Am adus pe cineva pe care aş vrea să-l cunoşti, Nicky. Ştiu că o să ţi se pară foarte interesant, avînd în vedere că ai auzit atîtea în ultimele zile despre jafuri şi spargeri. El este unul dintre specialiştii de primă mînă ai securităţii din New York. Familia Knight îl consultă în legătură cu un sistem eficient de securitate pentru cocioaba asta a lor. Nicky Sharman, îmi dai voie să ţi-l prezint pe Virgil Sawyer. Domnule Sawyer, doamna este o bună prietenă a mea...

Nicky nu mai asculta. Ochii începuseră să-i sclipească tot privindu-l pe Val cu buzele uşor întredeschise, afişînd un aer de vădită uimire

amestecată cu surprindere. Virgil Sawyer? Specialist în probleme de securitate?

Virgil/Val îi luă mîna care rămăsese cam în aer.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Sharman, spuse el politicos. „Probabil că l-am lovit mai tare decît mi-am închipuit, îşi spuse ea. Are un semn care n-o să dispară aşa de curînd."

– Nicky scrie la *The Washington Observer,* zise Philip afectat. În fiecare miercuri ne regăsim în articolele ei ca într-un insectar. Poate că ai citit-o şi dumneata?

– N-am avut plăcerea pînă acum, replică Val. Am venit în oraş numai de două zile şi n-am avut timp să pun mîna pe vreun ziar.

Nicky îl privi încordată. Ce voia să spună, că a ajuns în oraş numai de două zile? Ea îl lovise în cap cu acea statuetă chinezească, la Crăciun. Încă mai avea semnele. Val trăia în Washington, lucra acolo...

Philip o privea ciudat. Nicky îşi dădu seama că a tăcut cam mult şi că trebuia să facă neapărat ceva pentru a salva situaţia. De la Val nu era nici o speranţă de ajutor. El îi zîmbea politicos, aşteptînd un semn din partea ei. Degetele lui îi strîngeau mîna în acea încleştare care se prelun-

gise cam mult. Val nu se voia abandonat acum, cînd se reîntîlniseră.

Ea făcu un gest şi îşi eliberă mîna, apoi o duse la gură de parcă ar fi vrut să mascheze o tuse provocată.

– Scuză-mă, spuse ea şi începu să tuşească. Cred că m-am înecat sau cam aşa ceva. Philip, îmi aduci te rog nişte apă?

– Sigur, e plăcerea mea, se oferi permanentul gentleman. Vin într-un minut. Te rog să mă scuzi, domnule Sawyer.

Val se răsuci pe călcîie şi îl urmări cu privirea pe Philip, care dispăruse undeva printre invitaţi.

– Ai un prieten încîntător, remarcă el, amuzat. Cam bătrîior pentru tine, dar merge. Sau îţi place mai mult o relaţie aşa ca de la bunic la nepoată?

Pe Nicky începuse s-o agaseze atitudinea lui.

– Îţi dau treizeci de secunde, şuieră ea afişînd un zîmbet ca de plastic şi salutînd o cunoştinţă care tocmai se afla lîngă ei. De ce îţi spui Virgil? De ce toată mascarada asta în care joci rolul specialistului în sisteme de securitate? Ce faci aici? El nu părea să asculte spusele ei. Se apropie şi mai mult, apoi o trase lîngă el spre scară. Gura îi era uşor curbată într-un zîmbet.

– Ghiceşte de ce.

Nicky îşi duse mîna la colierul de la gît. De astă dată, o stînjenea. Cu ochii lui negri şi părul auriu, Val Santisi era ca o torţă într-o încăpere întunecată. Se simţea între ei acel fluid care face ca doi oameni să se îndrăgostească, deşi în aparenţă nu au intenţia s-o facă. Nicky era într-o stare ciudată, iar îndrăzneala lui o înfuria. Într-un fel, Val Santisi nu se deosebea cu nimic de adolescentul acela arogant pe care îl cunoştea ea.

Îl privi cu indiferenţă şi căută să pară degajată.

– Ce să ghicesc?

– E aproape miezul nopţii, Squeaky, bătrîna mea prietenă. Ascultă.

Ea rămase tăcută, ascultînd, fără a-şi lua privirea de la el. Pentru prima oară ea auzi toate vocile acelea din jur, care, la unison, numărau secundele care mai rămăseseră din vechiul an: cinci, patru, trei, doi...

– Unu, şopti Val.

Casa explodă de aplauze şi urale. Începură să zboare confetti. Cuplurile se îmbrăţişară. De afară se auzeau trîmbiţele şi trompetele. Dar, acel mic refugiu de lîngă scară era într-o linişte perfectă. Val se uita la Nicky, privirea lui pătrunzînd-o. Mîna

lui îi atinse încet părul.

– La mulţi ani! îi spuse el. Apoi, îşi aplecă uşor capul şi îşi sprijini fruntea de a ei. Privirea lui Nicky alunecă spre buzele lui şi simţi cum o cuprinde o căldură ciudată. Pentru un moment, ea uită toate minciunile şi ciudăţeniile lui, întrebîndu-se cum ar fi dacă s-ar lăsa pradă gurii lui. Ce ar putea să-i arate ei un bărbat ca Val Santisi? Ce ar putea s-o facă să simtă, dacă ea ar renunţa la obişnuita ei pavăză?

El ştia. Ea îl privise adînc, în ochi, iar el era sigur de efectul pe care îl are asupra ei. Şi era bine ce vedea. Altădată nu şi-ar fi irosit timpul cu ceva gen Squeaky Boggs, dar acum el ştia că trebuie s-o facă.

Şi cam aşa ceva se întîmplă. Gura lui o găsi pe a ei şi urmă un sărut atît de fierbinte, încît ar fi putut să topească şi fierul. Acest sărut fu mai mult decît şi-ar fi putut imagina ea. Gura lui era posesivă, dar el nu părea grăbit, ci parcă savura orice secundă. O sărută din nou şi mai prelung de astă dată pînă cînd mîinile ei apucară încet reverele hainei lui trăgîndu-l tot mai aproape de ea. Şoldurile le erau atît de aproape. Tocmai această senzaţie de plăcere dureroasă îi dădu

puterea să se rupă din îmbrăţişarea lui.

– Val, nu e locul potrivit...

– Taci, îi zise el şi îi luă faţa în mîini sărutînd-o încet pe nas. A fost doar un sărut. Un sărut de Anul Nou, de la un vechi prieten.

Dar, cînd ridică încet capul, ea îi văzu părul răvăşit şi obrazul îmbujorat, iar din privire îi pierise acel amuzament care îi marca întreaga figură.

– Numai un sărut? şopti Nicky.

Atît de tentant, atît de plin de promisiuni, numai un sărut. Stăteau faţă în faţă, urmărindu-se. Val părea că mai are ceva de spus, dar îl văzură pe Philip care se întorcea cu un pahar cu apă şi cu scuze pentru întîrziere.

– A fost ora douăsprezece şi atîtea doamne au insistat să mă sărute, explică el, oftînd. A fost o încercare prea grea pentru mine, sper că domnul Sawyer te-a întreţinut.

Nicky sorbi din apă, apoi puse paharul deoparte.

– Te-am iertat, murmură ea, îmbujorîndu-se.

– S-ar putea să nu mă ierţi cînd o să auzi şi continuarea, replică Philip. Am fost chemat la spital. Am o urgenţă. Mi-e teamă că va trebui să plec imediat.

– Ce păcat, murmură Val.

– Te aştept pînă termini, Philip, spuse Nicky, cu o voce care o surprinse şi pe ea.

Philip îşi duse o mînă la inimă, cu un gest care i se păru cam deplasat lui Nicky.

– Îmi pare rău, dar ar putea dura cîteva ore. Este o operaţie. Îmi cer scuze, draga mea, te duc acasă.

– Nu!

Exclamaţia fu atît de neaşteptată, încît ambii bărbaţi o priviră surprinşi. Îmbujorîndu-se, Nicky explică:

– Este încă devreme. O să iau un taxi la plecare.

– Cel puţin lasă-mă să-ţi cer sărutul care mi se cuvenea de Anul Nou, spuse Philip.

Se aplecă şi o sărută, la început mai încet, apoi cu o pasiune tot mai aprinsă, făcînd-o pe Nicky să deschidă ochii mari. Peste umărul lui Philip ea se uita şocată la Val. El nu făcu nici un gest. Continua să urmărească scena impasibil. Nicky, ruşinată, îl împinse oarecum pe Philip şi îi zîmbi.

– Vorbim mîine, da?

– Desigur. El îi luă mîna şi i-o sărută. Noapte

bună şi, domnule Sawyer, îmi pare rău că n-am avut ocazia să discutăm mai mult. Voi avea şi eu nevoie de un sistem de siguranţă pentru casa mea, cînd vei avea timpul necesar.

– Mai ţinem legătura, îi promise Val întinzîndu-i mîna.

Philip plecă. Nicky îşi întoarse capul încet şi îi surprinse privirea lui Val aţintită asupra ei. Pentru o secundă se uitară unul la celălalt, apoi, de parcă ar fi fost amîndoi de acord, se întoarseră şi trecură tăcuţi printre cuplurile care vorbeau şi rîdeau. Nimeni nu observă perechea tăcută care se pierdu în umbra scării. Val îşi drese glasul şi îşi slăbi gulerul cămăşii.

– Presupun că aştepţi o explicaţie.

– Da, aşa este.

– Dar nu sîntem în locul cel mai indicat unde să putem vorbi, Squeaky. Poate mîine...

– Nu mîine. În seara asta. Şi nu-mi mai spune Squeaky.

El zîmbi şi continuă să privească undeva în faţă.

– Eşti o Cenuşăreasă cam dură. Bine, atunci. O să discutăm acum. Plecăm de aici.

– Mergem oriunde crezi că e mai indicat ca să

poţi da nişte răspunsuri adevărate.

Timp de o secundă, nici unul dintre ei nu se mişcă. Apoi, Val, o bătu încet cu mîna pe spate:

– Ne întîlnim la ieşire, în cinci minute. Nicky îl urmări cum se îndepărtează. Îi plăcu felul în care umerii lui se unduiau elegant în frac, iar lumina candelabrului îi căzu pe păr, luminîndu-i-l plăcut. Era ceva obişnuit pentru ea, deşi era totuşi un străin, cu secretele a treisprezece ani de despărţire între ei. Respiră adînc şi îl urmă.

Capitolul 3

– N-ai maşină? Vocea lui Nicky răsună înfundat din cauza glugii de la haina de blană. Îi îngheţase şi vîrful nasului. Aerul rece de abia se putea respira.

– Am spus eu ceva despre maşină? Val îşi scutură fulgii care i se aşezaseră în păr. De la nas pînă la picioare, era era învăluită într-o haină de blană. Val îi putea vedea ochii mari, strălucind printre fulgii de nea. Erau nişte ochi foarte expresivi. Îmi pare rău, Squeaky, am venit pe jos la petrecere, nu ningea atunci. Nicky apucă mîneca

paltonului lui de lînă, iar tocurile ei delicate începură parcă să danseze pe gheaţă.

– Ai spus că mă duci undeva să vorbim.

– Asta şi fac, draga mea. O luă de mijloc şi încercă s-o ajute să nu mai alunece pe gheaţa care se formase. Îmi place să mă plimb în nopţile geroase. Parcă mă ajută să gîndesc mai uşor. Ţie nu-ţi plac plimbările?

– Eu fac parte din categoria celor care gîndesc mai bine la temperatura camerei, zise ea.

I se părea că se întîmplase ceva anormal cu rujul ei. Gerul de afară parcă i-l transformase în pastă de lipit, iar buzele i se păreau lipite straşnic încît de abia putea să mai articuleze un cuvînt.

– Şi apoi, asta nu prea este vreme de plimbare. N-o să-ţi meargă să scapi de mine, congelîndu-mă aşa. Şi acum ... vreau un taxi.

– De ce n-ai spus aşa de la început? Dorinţa ta este ordin pentru mine, iubito.

Făcu un semn primului taxi care trecu pe lîngă ei.

– Mergem la *Chuck and Fred,* îi spuse el şoferului, după ce o împinse pe Nicky în maşină.

Şoferul se scărpină cam încruntat în creştet.

– Nu ştiu unde este nici Chuck, şi nici Fred.

Val îşi întoarse capul spre ea. Nasul ei era roşu şi ultimii fulgi, care apucaseră să cadă pe el se topiseră. Ochii îi erau mari, albaştri şi suspicioşi.

– *Chuck and Fred* este un loc teribil unde se mănîncă bine. Nu te mai uita aşa de neîncrezătoare, Squeaky. Chiar ai impresia că ştii toate restaurantele bune din oraş?

Nicky şi şoferul îi răspunseră la unison:

– Da.

– Se pare că nu prea, le replică Val, cu un zîmbet satisfăcut. Asta o să fie o experienţă din care să mai învăţaţi cîte ceva. Mergem pe strada Mission and Vine.

– Pe Vine? Şoferul era încă nedumerit. Sînteţi sigur de adresă? Nu-mi amintesc să fi văzut vreun restaurant ca lumea pe acolo.

– Aparatul marchează, hai să-i dăm drumul. Val se lăsă cu spatele pe canapeaua maşinii şi o trase pe Nicky care mai tremura încă lîngă el. Hai să mergem, amice, eu şi doamna avem de recuperat cam mult.

– Dar asta n-a fost o întîlnire, spuse Nicky dintr-o dată. Felul în care Val o trăsese lîngă el o determinase să-i amintească. Doar nu mergem să

petrecem acolo, Virgil.

– Da, s-ar putea să avem probleme acolo, îi şopti Val la ureche, niciodată n-am prea ştiut cum să nu stric cheful altora.

Cuvinte mai sincere decît astea nu se auziseră în ultimele ore. În loc să se aşeze în cealaltă parte a banchetei, Nicky îşi întoarse capul, iar obrajii începură să i se înroşească. Ochii ei erau la nivelul gurii lui şi îi vedea acel zîmbet care îi lumina faţa. Ea nu mai întîlnise un om care să aibă atîta dragoste de viaţă ca acest bărbat. De copil, Nicky fusese ca fermecată de felul lui de a fi şi de a trăi. Şi acum simţi acelaşi lucru. Simţi cum o cuprinde aceeaşi dorinţă pe care încercase să şi-o înăbuşe în ani. Val cochetase întotdeauna cu viaţa în timp ce Nicky o luase mereu prea în serios. El îi spusese odată că oamenii fericiţi nu cred în miracole. În afară de risc şi de provocare, bucuria momentului era singurul miracol în care credea el. Nicky nu înţelesese niciodată cum face el ca să simtă aşa. Fericirea fusese pentru ea ceva iluzoriu, ceva ca o răsplată care trebuie s-o aştepţi. Chiar şi acum, în pofida satisfacţiilor pe care i le dădeau realizările ei, se mai trezea cîteodată... dorind fără să ştie ce anume.

Nicky nu credea că Val Santisi aşteptase ceva de la viaţă, în nici un caz nu aşteptase fericirea. Nu era în felul lui de a fi o asemenea componentă. Încet, ea-şi ridică privirea spre el, aşteptînd să întîlnească acea expresie uşor amuzată. Dar descoperi o privire atît de încărcată de dorinţă, încît simţi cum o traversează ca o undă de foc. El nu se mai obosea să ascundă nimic, avea un aer cu totul diferit de ceea ce ştia ea.

– La mulţi ani, îi ură el încet. O sărută pe nasul înroşit, apoi se retrase, cu acelaşi zîmbet misterios dintotdeauna. Bine ai venit în viaţa mea, ochi albaştri.

Urmă o clipă care li se păru amîndurora foarte lungă, apoi rămaseră tăcuţi, privindu-se. Nicky făcea eforturi ca să poată respira. Nici un alt bărbat n-o putea pune pe jar ca acest Val Santisi. Era o combinaţie devastatoare de umor, experienţă, senzualitate. Oare acum încerca să-şi schimbe tactica, distrăgîndu-i atenţia pentru a o seduce? Probabil.

El se gîndea la ceva cu totul diferit. Nicky îi plantă un pumn, cam micuţ ce-i drept, şi îi spuse:

– Cred că mă confunzi cu Raye Ann Rudy.

El o privi uimit şi şocat.

– Raye Ann? Care Raye Ann? Despre ce naiba tot vorbeşti?

– Ce repede uită bărbaţii, zise Nicky. Raye Ann lucra la magazinul de peste drum, la piaţa de peşte. Era prea înaltă şi prea solidă pentru o femeie, avea patruzeci şi doi la picior şi în continuare toate îi erau la fel de mari. Sau blonda cu acea cutie de ciocolată cu care ai plecat la clubul din Atlantic City şi Raye Ann a început să danseze pe...

– A, Raye Ann, spuse el. Cine naiba ţi-a povestit toate astea? Erai prea mică pentru ca să le ţii minte, cred că nici doisprezece ani nu aveai. N-am de gînd să discut cu tine despre asta. Te simţi cumva frustrată?

– Mulţumesc, eşti foarte amabil cu mine, nu am de ce să mă simt aşa.

Se simţea mai bine cînd avea de-a face cu un Val care trebuia să se apere, decît cu acela încîntător, seducător. Ştia acum că nu era altceva de făcut decît să-l irite în continuare. Îi zîmbi printre genele ei lungi şi îi spuse:

– Bine ai venit în viaţa mea, ochi negri. El îi aruncă o privire uimită de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi îşi ridică o mînă şi îi acoperi

faţa cu eşarfa care atîrna lîngă glugă. Numai gura îi mai rămăsese neacoperită de sub materialul acela mătăsos.

– Dumnezeu să ne ajute amîndurora, spuse el.

– O, văd că ăştia nu au sushi!

Val o privi pe Nicky, care se aşeză la masă, privindu-l întrebătoare. Haina lui era aşezată pe spătarul scaunului, doi nasturi de la cămaşă îi erau desfăcuţi, iar cravata se afla deja în buzunar. Părul îi era ud din cauza zăpezii şi, aşa cum arăta acum, părea cu cîţiva ani mai tînăr.

– Locul ăsta arată ca un loc în care se serveşte sushi?

– N-ai vrea să te relaxezi? Te necăjeam şi eu.

Nicky îşi dădu jos blana, aranjînd-o pe spătarul scaunului. În acest restaurant intim şi plăcut nu erau cuiere. Nu erau nici lumînări pe masă, iar muzica venea de la un casetofon ascuns pe undeva. Specialităţile zilei erau afişate pe o tablă, scrise cu cretă roşie, sub un neon care pîlpîia în răstimpuri. Chuck şi Fred ofereau ceva festiv

pentru seara revelionului. Pentru a fi în spiritul restaurantului, atîrnaseră şi cîteva baloane cu heliu, la fiecare masă, lîngă suporturile pentru sare şi piper. Nicky îşi lăsă capul într-o parte, încercînd să-l vadă mai bine pe Val, printre buchetul de baloane.

– Niciodată nu m-ai luat atît de mult în serios.

– De atunci, te-ai mai maturizat şi tu, îi spuse Val rezemîndu-se pe spătarul scaunului şi jucîndu-se cu tacîmurile de pe masă.

Pe cînd intrau în acest restaurant el se gîndise că Nicky Sharman s-ar putea să nu agreeze atît de mult locul, cum ar fi făcut Squeaky Boggs. Nu prea ştia la ce se poate aştepta de la ea. În ochii ei frumoşi se putea distinge o notă de voinţă pe care n- o anula nici zîmbetul acela fermecător. Dacă un bărbat voia să-i ascundă ceva, se simţea cam dezarmat în faţa ochilor ei care străluceau inteligent. Val îşi drese glasul, dînd un bobîrnac unuia dintre baloanele care ajunsese chiar sub nasul lui.

– Au trecut mai mult de zece ani de atunci. Nu mai eşti aceeaşi Squeaky Boggs care se milostivea de fiecare pisică vagaboandă de prin vecini şi care nu prea se îmbrăca femeieşte.

– Oamenii se mai schimbă, mulţumesc lui Dumnezeu. Trebuie să creşti, să te maturizezi pentru a putea supravieţui, pentru a-ţi face un nume în viaţă.

În cei treizeci şi doi de ani, plini de aventuri şi de multe altele, Val nu-şi făcuse niciodată probleme dacă are un nume făcut sau nu. Pentru el era de ajuns că trăia şi se ţinea pe linia de plutire, de parcă, de fiecare dată, se afla pe creasta unui val care ameninţa. Pînă acum.

– Ce zici de mine? o întrebă el. Eu m-am schimbat?

– O, şi încă foarte mult. Ea împinse baloanele într-o parte, aruncîndu-i o privire care voia să însemne că nu uitase scopul pentru care veniseră aici, în pofida eforturilor pe care le făcea el pentru a o distra. De fapt, te schimbi şi acum, sub ochii mei. Ţi se schimbă numele. Ocupaţia. Nici nu ştiu la ce să mă mai aştept mîine.

„Gata cu introspecţia", se gîndi Val. Putea să respire uşor, iar inima îi bătea normal, şi ăsta era un motiv bun ca să se considere fericit. Încercă să se concentreze asupra problemei pe care o avea în faţă.

– Deci? spuse el, înălţîndu-şi o sprînceană.

Aşteaptă un minut. Desfăcu buchetul de baloane care îşi luă zborul spre tavan. Aş vrea să mă pot concentra cînd încep să vorbesc. Chuck şi Fred n-au fost prea inspiraţi cînd au legat baloanele astea în mijlocul mesei. Dacă aprindea cineva vreo ţigară...

– N-ai impresia că te-am aşteptat prea mult, ca să te mai învîrteşti atîta pînă să începi să vorbeşti? îl întrerupse Nicky, bătînd cu degetele în masă. Nu te-am deconspirat faţă de Philip, am plecat devreme de la petrecere, te-am urmat prin zăpadă ca un cîine credincios pe care îl pui să tragă la sanie...

– Da, te-ai descurcat destul de bine. Ai merita un premiu. O să vorbesc cu Chuck să-ţi acorde sandvişul lor faimos cu nişte...

– M-am săturat de tacticile tale diversioniste. Număr pînă la trei şi dacă nu începi să vorbeşti...

Val închise ochii.

– Nu număra, Squeaky. Nu suport femeile care numără. Îmi amintesc de o profesoară pe care am avut-o în şcoală.

– Nu-mi mai spune Squeaky şi nu mai schimba vorba.

– Bine. Dacă vrei adevărul, o să-l ai. Îi cam

tremura vocea, dar cu toate acestea se forţă să vorbească. Aş vrea însă să ştii că încalc secretele profesiei mele, spunîndu-ţi toate astea. Familia Knight a cerut dublarea pazei pentru seara asta. Toată presa urlă despre isprăvile lui Jimmy Valentino. Am fost de acord s-o fac eu, discret, desigur. La miezul nopţii problema avea să fie preluată de sergentul McRoth, cred că l-ai remarcat, era un tip solid, cu părul roşu, care arăta de parcă ar fi trebuit să poarte un costum scoţian şi nu un frac. Nu l-ai văzut? El trebuia să mă schimbe la miezul nopţii.

– Nu are nici un sens ceea ce spui, zise Nicky încet. De ce să ceară familia Knight protecţia poliţiei? Casa lor nu arată de parcă ar putea fi ţinta hoţilor, cu atît mai puţin în timpul petrecerii de revelion.

– Poate nu crezi, dar Jimmy Valentino începe să se manifeste creator. Cu o seară în urmă a „vizitat" un cunoscut avocat specializat în divorţuri, în timp ce în casa lui se desfăşura o petrecere straşnică. Erau douăzeci şi doi de invitaţi, dar nimeni n-a observat nimic. Amîndouă seifurile din casă au fost golite, s-a furat o colecţie de timbre rare din bibliotecă şi au dispărut şi două mii de

dolari dintr-o cutie de pe noptieră. Hoţul nu numai că ştia ce căuta, dar a şi găsit.

Nicky era uimită.

– Cum a fost posibil? Cu casa plină de musafiri, un străin a valsat prin toate încăperile, luînd cu el... Îi pieri vocea, dar în privire i se aprinse o lumină ciudată. Se aplecă spre el, iar vocea îi deveni o şoaptă: Val, şi tu gîndeşti la fel?

– Nu, mă îndoiesc că este aşa. Val trase aer în piept, iar privirea lui alunecă spre decolteul ei şi spre ceea ce afişa el. I se făcu pielea de găină. Nu era un necunoscător în trupul femeii, dar Squeaky Boogs avea ceva deosebit. Pielea îi era atît de luminoasă, strălucea ca fildeşul deasupra corsetului rochiei transformîndu-se într-o zonă care avea tente roz între sîni. El se întrebă dacă mătasea aceea bleu era la fel de excitantă precum arăta. Îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei mari, care aşteptau. Într-un colţ al gurii îi apăru o gropiţă care îi dădea un aer ştrengăresc.

„Şi se uită direct la mine", îşi spuse Nicky panicată. Îi întoarse acea privire experimentînd senzaţia de a fi absorbită cu putere de ea. Farmecul lui Val era provocator, dacă se gîndea şi la felul în care ea încerca să-şi stăpînească picioarele care

n-o mai ascultau. Ştia cum să se poarte cu femeile, era prea bine pregătit la acest capitol, avea multă încredere în el. Era un bărbat adorabil, misterios, cu trupul lui bine făcut şi zîmbetul acela senzual. Era tentată. Ea nu ştia ce o înspăimîntă cel mai tare, nu ştia dacă să cedeze sau să reziste. Pînă avea să se lămurească, nu putea decît să manifeste autocontrol şi să-şi reprime dorinţele.

– Ştiu că nefiind poliţist nu pot să apreciez corect situaţia, zise ea şi vocea i se păru şi ei străină şi nefirească, dar am şi eu presupunerile mele. Dacă unul dintre invitaţi a fost Jimmy Valentino?

Val o privi uimit.

– Poftim?

– Gîndeşte-te şi la posibilitata asta. Ea încerca să ignore ochii lui negri care păreau că vor s-o înghită cu totul. Nu îi era uşor. Poate că Jimmy Valentino este un tip din înalta societate, cineva ale cărui plecări şi veniri nu sînt sesizate. Cineva care este un obişnuit al caselor şi familiilor pe care le frecventează şi apoi le fură. Mi se pare că ar avea sens. Poate că ar trebui să te gîndeşti şi tu la varianta asta.

– Da, este ceva nou şi surprinzător, zise Val, masîndu-şi capul cu o mînă. De ce nu se gîndeşte şi poliţia la aşa ceva?

– Presupun că tu ai gîndit-o. Te doare capul?

El îşi lăsă mîna în jos.

– N-am niciodată dureri de cap. De ce naiba întîrzie chelneriţa atît de mult? Nici nu ne-a luat comanda şi au trecut deja treizeci de minute de cînd sîntem aici.

Nicky îşi consultă ceasul de argint de la mînă.

– De fapt, au trecut exact şase minute.

– Mulţumesc, îi răspunse Val.

Şi, pentru moment, discuţia încetă. Chelneriţa veni şi le aduse meniul. Nicky îl luă ţinîndu-l ca pe un scut, conştientă de privirea lui Val aţintită asupra ei, de felul în care el îşi întinsese picioarele lungi sub masă. Mirosul lui de colonie îi umplea nările. Ea nu-şi dădu seama că ţine meniul invers pînă cînd nu fu atenţionată de chelneriţă.

– Nu văd nimic. De ce nu aprinzi lumina?

– Asta încerc să fac.

– Ce este zgomotul care se aude?

– E numai zgomotul făcut de mîna mea care încearcă să găsească întrerupătorul pe perete.

– E casa ta. Nu poţi să găseşti întrerupătorul în propria ta casă?

– N-am mai locuit aici de multă vreme.

– Eu cred că ai făcut asta în mod voit.

– Eşti o fată inteligentă. A fost doar o stratagemă pentru a te atrage în luxosul meu apartament de burlac. Am ştiut că jumătate din drumurile Washington-ului vor fi închise în noaptea asta. Am ştiut că nu vor fi taxiuri. Am ştiut că nu vei avea altă soluţie decît să vii aici, la mine. Da, pînă acum totul a lucrat în favoarea mea. Val găsi în sfîrşit întrerupătorul. Era ceva care se putea folosi atît pentru lampadarul de lîngă canapea, cît şi pentru alte aparate electrice din încăpere. Camera mică se trezi la viaţă.

– O, cîtă lumină! exclamă Nicky. Îi fu clar imediat că Val nu plănuise tot ce se întîmplase. Locul era într-o dezordine totală. Pe canapea erau rufe curate care aşteptau să fie călcate. Ziarele de o săptămînă aşteptau pe măsuţă, împreună cu cîteva ceşti de cafea folosite. Ciorapi de diferite culori se aflau peste tot în cameră, de parcă

cineva care încercase să găsească o pereche ar fi renunţat după îndelungi căutări. Într-un acvariu de pe raftul unei biblioteci înota un peştişor amărît şi el.

– Am pregătit apartamentul în vederea scenei de seducţie. Pot să-ţi iau haina? Nicky ezită, apoi se supuse.

– Eşti nervos.

– Nu este adevărat. Ar fi vrut să-i spună că e o mare diferenţă între mînie şi frustrare. Toată seara el fusese dureros de atent la fiecare modificare ce apărea pe chipul ei. Nu-i scăpase nimic, nici măcar felul în care respira ea, nici felul în care îşi ţinea limba între dinţi în momentul în care gîndea, nici felul în care îşi scosese pantofii sub masă cînd avusese impresia că n-o vede nimeni. Era receptiv la cele mai mici detalii. La ce oare se gîndea ea? Avea aceeaşi dorinţă ca şi el?

Dumnezeule! El ardea de dorinţă din cap pînă în picioare şi ar fi putut să jure că întrezărise şi la ea ceva din aceste manifestări. Dar el ardea de dorinţa de ea şi aproape că nu se mai putea controla.

– Ai cumva un tic? îl întrebă Nicky care îl urmărea.

Val încetă orice mişcare.

– Ce tic?

– Îţi masezi fruntea de parcă ai avea dureri de cap, este un gest pe care l-am văzut la mulţi oameni. El trase aer în piept şi se aşeză pe canapea, aruncînd deoparte un braţ de lucruri care se aflau acolo.

– Squeaky, dacă voi avea vreo durere de cap, vreodată, ceea ce nu se întîmplă pentru că bărbaţii adevăraţi nu au, o să fii prima care să afle. Simte-te ca acasă. Mă duc să fac nişte cafea.

– Cît timp crezi că vor fi blocate drumurile? Poate dacă chem un taxi acum...

– Ai de stat aici cel puţin pînă mîine dimineaţă. Am avut noroc să stau atît de aproape de *Chuck and Fred,* altfel trebuia să ne petrecem noaptea acolo. Acum, te rog să mă scuzi cîteva minute.

– Ţi-a căzut ceva, îi spuse ea, indicînd o pereche de chiloţi bleu care căzuseră pe podea.

Înroşindu-se, Val îi luă şi scăpă un prosop, de astă dată. Se aplecă, îl luă şi pe acesta şi, în acest moment, îi căzură toate rufele din braţe. Pronunţă un cuvînt pe care Nicky nu-l mai auzise de cînd plecase din mahalaua Newton.

– Nu prea sînt în apele mele în seara asta,

spuse el.

Nicky se aşeză lîngă el. Se simţea obosită şi îşi încălzea braţele goale cu mîinile. Din locul lui, Val o urmărea. Avea părul dat după urechi, tot aşa cum îl purta şi la treisprezece ani. Pometii obrajilor îi erau roşii din cauza gerului, iar mirosul parfumului ei de violete îl învăluia. Inima îi bătea tot mai tare. Atunci, Nicky spuse:

– Aş fi putut să ajung la vreo prietenă pînă acum.

El o privi.

– Ce-ai spus?

– Nu sînt prea mulţi oameni în acest oraş cu care să te simţi bine, în siguranţă. Sînt prea mulţi intriganţi, manipulatori şi egoişti. Trebuie să fii în gardă tot timpul. E ceva care te epuizează pînă la urmă.

Ea respiră adînc, luptîndu-se pentru a-şi menţine zîmbetul pe faţă. Era destul de dificil, pentru că ea era absedată de trupul lui care părea că-i spune multe, de ochii lui negri, care o făceau să se simtă ca vrăjită. Era cucerită de farmecul lui fizic. Curiozitatea feminină se împletea cu dorinţa... şi amîndouă o înspăimîntau.

– M-aş simţi bine să ştiu că cineva care îmi

este prieten şi pe care mă pot baza este prin preajmă.

Pentru o secundă, el rămase fără replică. Se gîndi că era posibil să fi paralizat. Auzise multe minuni de la femei, în timp, dar nici una nu-i vorbise despre plăcerea de a te baza pe cineva. Nici nu-şi mai amintea ce fusese în trecut, ştia numai că nu dorise vreo altă femeie cum o dorea pe ea. Ea îl făcea să se simtă nesigur, chinuit, dar incredibil de viu. Senzaţia aceasta de anticipare permanentă n-o mai cunoscuse vreodată, dorinţa de ea era ca o rană deschisă, înspăimîntîndu-l cu puterea şi căldura ei. Iar ea îl dorea cu tot amalgamul de senzaţii prin care o făcea să treacă.

– Nu prea sînt în apele mele în seara asta, repetă el.

– Se simte, îi spuse Nicky, cu o încercare de a destinde atmosfera. Aerul acela de băieţel necăjit îi provoca inima într-un mod ciudat. Pentru a întrerupe atmosfera, ea îşi scoase pantofii, aplecîndu-se pentru a-şi privi picioarele înroşite de ger. Nu le mai simt. Parcă am două blocuri de gheaţă în loc de picioare. Uite, nici măcar nu le mai pot îndoi.

Val oftă şi-şi acoperi ochii cu amîndouă mîinile.

– Scoate-ţi ciorapii, Squeaky.

– Ce să fac?

– Să-ţi scoţi ciorapii, repetă el, cu mîinile la ochi. Scoate-ţi ciorapii, portjartierul, cum naiba le spuneţi voi ăstora. Nu-ţi face probleme, nu mă uit. Poţi avea încredere în mine, prezint garanţii.

Era ceva ciudat în modul în care el accentuase cuvîntul „garanţii", care nu-i scăpă lui Nicky. Cu un ochi la el, ea se ridică şi-şi ridică rochia pentru a-şi scoate dresul.

– Tragi cu coada ochiului cumva?

El dădu din cap, cu mîinile încă la ochi.

– Nu, sînt un tip de încredere, îţi aminteşti ce mi-ai spus? Eşti gata?

– Am văzut o pereche de ochi printre degete.

– Eşti o persoană prea suspicioasă, Squeaky. Îşi dădu mîinile la o parte şi îi făcu loc pe canapea lîngă el. Stai. Nu, pune-ţi picioarele pe genunchii mei.

Ea făcu aşa cum i se spusese şi simţi cum sîngele ajunge şi în picioarele ei, inundînd-o ca o baie fierbinte.

– O, mă doare. Parcă mi-au luat foc picioarele.

– Trebuie să te încălzesc, să-ţi pun sîngele în mişcare. Prostuţo, nu ţi-a spus nimeni să nu porţi pantofi de seară dacă mergi să te joci în zăpadă? Nu mai da din picioare. Încerc s-o fac pe bunul samaritean aici.

– Nu cred că m-aş fi încălţat cu pantofii ăştia dacă aş fi ştiut că în seara de revelion o să dau peste un zăpăcit care să mă alerge o aşa de mare distanţă prin viscol. Acum parcă mă simt mai bine... nu te opri. O, încep să mi se dezmorţească picioarele...

Lui Val nu-i mai era frig. Începuse deja să transpire, dar nu de la temperatura ridicată din cameră. Imaginaţia începuse să-i lucreze. Şi-o închipuia pe Nicky în patul lui, cu părul răvăşit pe pernă, cu ochii ei albaştri înfioraţi de plăcere. O puţea simţi cum se arcuieşte şi se lipeşte tot mai strîns de trupul lui fierbinte, cu mîinile explorîndu-i pieptul.

– Acum ai putea să-mi spui ceva, zise Nicky rezemîndu-şi spatele pe perna de pe canapea şi privindu-l cu ochii întredeschişi. Mai mănînci încă multe bucăţi de ciocolată, cînd eşti supărat?

Mîinile lui continuau să-i facă masaj, iar degetele îi simţeau părţile sensibile ale picioarelor.

Privirea lui alunecă pe curburile picioarelor ei, poposind asupra rochiei, care i se adunase sub coapse. Ar fi vrut să-şi treacă mîinile pe coapsele ei, s-o privească, în timp ce îi ridică rochia...

– De unde ţi-a venit ideea asta? o întrebă el, urmărind cu privirea ambalajele goale de ciocolată de pe masă. Am crescut acum. Am terminat demult cu dependenţa faţă de ciocolată. Dar tu? Tot mai cumperi geamantane de gumă de mestecat? Ea începu să zîmbească.

– Muşcă-ţi limba, va trebui să ştii că acum sînt o tipă sofisticată. Nu mai mestec gumă cînd mă simt singură. Iau valium ca toate doamnele care se respectă.

Val îşi roti ochii prin cameră, încercînd să descopere ceva care să-i distragă atenţia de la femeia asta cu vocea puţin îngroşată de ţigară şi cu zîmbetul acela provocator. Era cît pe ce să-şi piardă controlul. Îi ridică încet picioarele şi le dădu jos de pe genunchii lui. Nu era chiar o mişcare de debarasare, dar nu mai ştia cît timp se mai poate controla.

– Ajunge, o să te simţi bine acum. Aş vrea să pot spune acelaşi lucrur şi despre mine. Mă duc să fac nişte cafea. Ceva fierbinte.

Părăsi camera aproape în fugă, năpustindu-se prin uşile batante. Nicky sê ridică, urmărind cum acestea îşi reveneau. Nu-l înţelegea pe omul ăsta. De fiecare dată cînd avea impresia că au ajuns la un punct în care se puteau simţi bine unul cu celălalt, el o scotea din sărite cu comportamentul lui ciudat. Se schimbase mult de cînd nu se mai văzuseră. Avea secretele lui acum, de multe ori se uita în ochii lui şi avea impresia că vede o uşă care se închide.

„Aşa se întîmplă cu noi toţi cînd ne maturizăm şi îmbătrînim? Cînd eram copii nu ne sfiam să ne împărtăşim secretele. Cînd începem oare să clădim zidul din jurul nostru?" Ea se ridică şi începu să umble prin încăpere, înfundîndu-şi picioarele goale în mocheta moale. Era obosită şi oboseala o făcea să fie morbidă. Apartamentul ăsta era dovada că Val Santisi nu se schimbase prea mult. Mobila era un amestec de stiluri şi culori, nu se vedea că vreuna dintre piese fusese cumpărată pentru a o completa pe cealaltă. Era clar că nu-l prea interesa casa. Întotdeauna el fusese genul căruia îi plăcea să vagabondeze, făcîndu-şi loc în viaţă cu inteligenţa şi umorul lui. Nu avusese şi nici nu-şi dorise vreodată să aibă rădăcini. Era

întotdeauna interesat de ceea ce ar putea găsi după colţul următor. Cînd se gîndi mai bine nu i se păru surprinzător că intrase în poliţie. Era singura profesie care nu l-ar fi plictisit niciodată.

– Am venit. Val apăru din bucătărie cu cafeaua care scotea aburi îmbietori. Îşi scosese jacheta, iar mînecile îi erau suflecate. Asta ar trebui să te încălzească.

Nicky luă ceaşca din mîinile lui, închizînd ochii şi savurînd aroma.

– Hmm, miroase bine. A ta unde este?

– Am băut din ea în bucătărie. Am pus şi o înghiţitură de whisky în scop medicinal. Îi apărea în faţa ochilor imaginea lui Nicky care îi ocupase patul şi îşi bătea joc de sistemul lui nervos. Sărăcuţa de tine, ai cearcănele cît farfuria în jurul ochilor tăi albaştri. Mai stai cîteva secunde trează pînă fac patul în dormitor, cu nişte cearceafuri curate. Nu vreau să ai coşmaruri din cauza dezordinii mele.

– Dar tu?

– Eu nu am coşmaruri. Totuşi, cîteodată, am nişte vise incredibile.

– Unde o să dormi?

– Pe canapea. Întotdeauna dorm pe canapea

de revelion. Este o tradiţie.

Nicky îl privi neîncrezătoare.

– În nici un caz nu-ţi voi lua patul. Mă simt bine aici, îmi mai trebuie doar o pătură.

– Eu mă simt bine aici, spuse Val.

– Şi eu.

Ochii lui Val începură să scînteieze, cu un entuziasm copilăresc.

– Cum vrei tu, Squeaky. Nu-mi place să mă cert cu tine. O să ne simţim amîndoi bine pe canapea. Sau poate mai mult decît bine. Mai gîndeşte-te.

Ea se aşeză cu picioarele strînse sub ea. Mai luă o înghiţitură de cafea înainte de a vorbi.

– Am avut grijă de tine de cînd mă ştiu, Santisi. Nu mă poţi manipula tu, indiferent dacă eşti sau nu un tip adorabil. Canapeaua asta este mai mult pe măsura mea, decît pe a ta, aşa că asta este. Poţi să mai aduci o pernă.

– Adorabil! o întrebă Val, care nu-şi putea crede urechilor.

Nicky îi zîmbi, admirîndu-i gropiţa care îi apărea în unul din obraji, precum şi felul în care putea el s-o vrăjească, numai cu privirea. Zîmbetul ei păli cînd văzu cum i se schimba intensitatea

privirii; ea citea acum atîta dorinţă în ochii lui, încît rămase descumpănită. Îi simţi trupul care se încordase, iar spaţiul dintre ei parcă se umplu de electricitate. Se priviră pentru un moment, care li se păru cel mai nesigur din viaţa lor. Ea era conştientă de căldura care îi invadase pieptul. Coapsele i se mişcară involuntar pe canapea. Trebuia să se adune. Se putea întîmpla orice, cu atîta uşurinţă, şi ea se va simţi pierdută. Nu se temea că el ar atinge-o, ci îi era frică de reacţia ei. Dar se hotărî. Îşi coborî privirea.

– Sînt obosită, spuse, cu vocea cam frîntă. Aş vrea să mă culc, dacă nu te deranjează.

Mesajul era clar. Val se dădu înapoi, aranjîndu-şi părul cu mîna. Se vedea clar că nu putea respira prea uşor, din cauza greutăţii pe care o simţea în piept. Era gata să-şi piardă controlul, şi asta însemna şi renunţarea la cavalerism. Se întoarse şi se îndreptă spre dulapul cu lenjerie din care scoase o pătură şi o pernă, apoi se întoarse şi i le dădu.

– Mai ai nevoie de ceva? o întrebă el. Se vedea cît e de nervos, dar nu-i mai păsa. Nicky dădu din cap.

– Nu, asta este tot, mulţumesc.

– Eşti foarte norocoasă, mai adăugă el. O să dormi, pe cînd eu...

Trecuse deja o oră şi el era tot treaz. Poate şi pentru că nici nu se culcase. Rămăsese aşa, în întuneric, îmbrăcat, aşezat pe marginea patului, aşteptînd ceva, nici el nu ştia ce. La început auzise zgomotul făcut de apa care curgea în baie. Apoi paşi şi apartamentul se cufundă în linişte. Închise ochii. Putea să treacă şi peste asta. Putea. La naiba, cu fiecare minut care trecea, îşi dădea seama că nu prea este aşa. Se ridică. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse din nou lîngă pat şi se aşeză. Îi scăpă un geamăt şi îşi îngropă capul în mîini. Începuse să-şi piardă stăpînirea de sine. Era înnebunit, murea după ea. Şi fiecare centimetru al trupului lui o ştia. Era un mod perfect de a începe noul an.

Capitolul 4

Nu arăta prea bine pentru ceea ce făcea ea la *The Washington Observer.* Nicky trecu prin holul blocului în care locuia, pe lîngă biroul de la pază, pe lîngă portarul Roy care curăţa mînerele de alamă ale uşilor şi pe lîngă matroana de la etajul trei, cea cu părul argintiu, care îşi scotea cei trei pudeli la plimbare. O priviră cu toţii, pînă şi pudelii. Nimănui nu-i scăpă felul în care de abia se ţinea pe picioare. Nu le scăpă nici felul în care îşi ţine capul sus şi nici cearcănele de la ochii ei.

Fiecare era liber să tragă propriile-i concluzii. Nicky era sigură că pînă şi căţeii aveau să tragă o concluzie din felul în care arăta ea.

Şi ea putea oare să-i învinuiască? Era ora opt dimineaţa, în dimienaţa de Anul Nou şi ea se strecura spre casă, mai purtînd încă pe faţă machiajul serii precedente şi haindele de seară, şifonate. Încerca să-şi ţină capul sus, dar îi era imposibil. I se înţepenise rău de tot gîtul, încercînd să închidă măcar un ochi pe canapeaua imposibilă din sufrageria lui Val. I se încordaseră muşchii şi nu-şi putea îndrepta gîtul. O durea foarte tare. Şi parcă pentru a înrăutăţi situaţia, pantofii ei de seară cu care făcuse o cale bună prin zăpadă îşi schimbaseră măsura şi îşi modificaseră forma. Cureluşele acelea delicate care îi ţineau călcîiele se întinseseră mult şi pantofii i se pierdeau din picioare. Nu putea face vreun pas fără să se clatine. Nu arăta bine deloc. Drumul pînă la lift nu i se păruse niciodată atît de lung. După ce se închise uşa, rămase uitîndu-se la propria ei imagine, din oglindă. Trei dintre pereţii liftului aveau oglinzi şi Roy avea grijă de ele, să strălucească în permanenţă. Se simţea umilită. Singura consolare a ei era faptul că Val nu apucase s-o vadă atît de

descompusă.

Se sculase devreme şi plecase imediat ce auzise pe stradă, zgomotul făcut de plugurile care curăţau zăpada. Îi lăsase un bilet pe un plic vechi şi i-l strecurase pe sub uşă: *„Încearcă să faci ceva cu canapeau asta, a încercat să mă omoare. Am plecat acasă să mă refac. Îţi mulţumesc pentru acest An Nou de neuitat".*

Era un mesaj impersonal, dar, de fapt, ea nu ştia ce să-i comunice. Niciodată nu mai fusese pusă în situaţia să facă faţă dimineţii care urmase după o noapte în care nu se întîmplase nimic. Întoarsă în apartamentul ei, îşi scoase hainele şi făcu un duş prelungit. Se înfăşură apoi în halat şi se ghemui în pat, între multe perne, încercînd să adoarmă, dar îi era imposibil. Se răsuci pe toate părţile frustrată şi intrigată. Se întîmpla ceva cu ea, ceva ce ea nu putea să controleze. Îi simţea ecoul în inima ei, tindea să-i spargă timpanele. Indiferent cît de mult ar fi încercat, nu putea să scape de acest sentiment.

Deveni tot mai disperată şi se îndreptă spre dulap. Scoase o cutie roz de pe ultimul raft şi se uită peste umăr de parcă ar fi simţit că este spionată de cineva. Se simţea atît de nesigură pe

ea. Îşi aminti de guma de mestecat. Îşi luă o cutie întreagă lîngă pat. Peste cinci minute, obrajii îi erau întinşi ca o tobă şi tot patul era plin de ambalaje. Începu să mestece. Începu să facă baloane care plesneau şi îşi închipuia că şi gîndurile ei plesnesc la fel.

Se simţea atît de vulnerabilă. Se învîrtea tot timpul prin cameră şi nu credea că îşi va putea reveni de una singură la felul ei normal de a aborda problemele. Pînă acum, avusese singură grijă de ea, de planurile ei, de învăţătura ei făcîndu-şi viaţa pe care o credea ea necesară, creîndu-şi pînă şi numele pe care şi-l dorise. Ea făcuse toate acestea şi dovedise hotărîre şi putere de control, încît uneori se întreba şi ea cum de a putut face totul. Simţea o lovitură puternică în acest moment cînd sistemul ei de apărare se dovedea ineficace. Independenţa emoţională era oare ceva iluzoriu? Îţi sare deodată în aer tot sistemul pe care îl pui la punct în timp, dacă întîlneşti o anumită persoană într-un moment dat al vieţii? Totul depinde numai de şansă? Era cam deprimant acest gînd.

Îi explodă un balon de gumă chiar în acel moment, acoperindu-i nasul şi bărbia. Se ridică în genunchi pentru a-şi vedea imaginea în oglindă.

El, numai el era vinovat pentru toate astea. El o adusese în situaţia asta de plîns. El o făcuse nesigură, fără astîmpăr şi nemulţumită. Pe el trebuia să se supere. Numai Dumnezeu ştia de ce continua ea să privească mereu telefonul. „Nu-ţi mai pierde vremea, Nicky, continua ea să-şi spună. Numărul nu este în carte, îţi aminteşti? Ce vrei, de fapt, Nicky? Nu mai ştiu ce vreau." Se aruncă pe pat, presîndu-şi globurile ochilor cu degetele. Îl vedea în acea lume secretă, în spatele pleoapelor şi ceea ce vedea era copleşitor, ochii lui de înger ajuns pe pămînt printr-un joc cumplit al vieţii, trăsăturile lui dure, zîmbetul lui provocator. Sălbăticia lui. Val Santisi lua viaţa ca pe un joc permanent, rareori era serios, dar mereu era la pîndă ca o vieţuitoare sălbatică ce ştie că trebuie să se apere în orice moment. Îi provoca sentimente contradictorii, era seducător şi misterios... aşa era el. Ar fi atît de uşor, se gîndi ea, să cedeze.

Peste trei zile, Val Santisi intra în birourile care adăposteau *The Washington Observer.* Umerii lui

laţi erau acoperiţi de jacheta de tweed, care avea aceeaşi culoare cu părul lui răvăşit de vînt. Vorbi cu blonda frumuşică de la secretariat, îi mulţumi cu un aer preocupat şi se îndreptă spre lifturi. Nu mai observă cum fata se răsuci pe scaun pentru a se uita după el.

Se făcuse aproape şase, iar programul era pe sfîrşite. Lumea se îndrepta spre uşile de la ieşire, numai Val aştepta liftul pentru a ajunge la etajul patru.

Era sigur că greşeşte. Ea se urcă la etajul doi. Val trebui să ţină uşa liftului cu piciorul pentru ca aceasta să nu se închidă prea devreme. Şoldurile ei reuşiră să se strecoare. O, dar ce şolduri. Val îşi întoarse capul pentru a o vedea mai bine, în timp ce ea se îndrepta spre fundul liftului. Ea sesiză interesul pe care i-l stîrnise. Se ondula cu un ritm leneş, iar formele ei frumos conturate şi pline erau destul de puţin mascate de cea mai scurtă şi mai strîmtă fustă de piele pe care Val o văzuse vreodată. Purta o jachetă de blană scurtă pînă în talie şi cizme lungi, pînă deasupra genunchiului, cu tocuri destul de înalte. Părul ei blond-auriu îi dansa pe umeri, iar Val şi-o imagina ca pe o frumuseţe care promite orice. Cînd se

întoarse, lui Val i se tăie respiraţia. Jacheta îi era descheiată, expunînd comorile cu care fusese din plină dăruită de mama natură. Avea un pulover desfăcut în faţă care stătea să plesnească peste o pereche de sîni care de abia mai acceptau captivitatea. O centură argintie îi punea în evidenţă talia incredibil de mică. Machiajul din abundenţă îi sublinia ochii verzi, imenşi, iar rujul de buze era de un roşu fantastic, care îi contura buzele fardate gen Marylin Monroe. Val nici nu mai putea respira.

– Salut, îi spuse ea, fluturînd din genele false. Iubitule, pentru cine ţineai uşa?

Val încercă să dea din cap şi să-şi ridice piciorul pe care îl folosea pentru a ţine uşa deschisă.

– Ţi s-a blocat cumva piciorul? îl mai întrebă ea, cu un accent sudic. Hai să te ajut eu să scapi de acolo.

– Nu este nevoie. Val nu voia ca această Scarlett O'Hara să se aplece şi să îi fie tot mai aproape. Cu faţa inundată de sîngele care îi schimbase culoarea tenului el îşi trase piciorul. Uşa se închise ca un arc ce fusese destins prea mult timp.

– Unde mergi?

Ea începu să chicotească, de parcă Val ar fi făcut o glumă nemaipomenit de bună.

– Sună de parcă ai vrea să-mi faci un cadou. Dar pînă acum, nu mi-a mai dăruit nimeni un etaj întreg. Cred că aş vrea să ajung la etajul şase, iubitule.

– Şase o să fie. Apăsă pe butonul cu cifra şase şi se întoarse într-un colţ. Liftul se puse în mişcare şi ea începu să chicotească din nou. Val îi zîmbi destul de lipsit de convingere, încercînd să se concentreze asupra oricărui obiect care nu era nici rotund, nici bombat şi nici roz. Dar nu prea găsea nimic nimerit. Avu intenţia să-şi slăbească nodul de la cravată şi îşi aminti că nu poartă.

– Poate te deranjează parfumul meu, spuse ea de parcă ar fi vrut să se scuze.

Val nu ştia dacă a auzit bine.

– Aţi spus ceva?

– Am avut probleme cu atomizorul în dimineaţa asta. Sînt cam mult parfumată, deşi parfumul este de calitate, franţuzesc, de cincizeci de dolari, şi miros de parcă aş fi făcut baie în el. Mai ales în spaţiul ăsta închis. Val o privi amuzat.

– Da, adică nu. Ceea ce se simte e într-adevăr

cam mult.

– Vai, dar cît de amabil eşti. Sînii i se ridicară şi ea lăsă să-i scape un oftat care parcă venea din pieptul unei sirene. Îţi jur că altul ar fi spus: „Serena, cam duhneşti în seara asta." Unii bărbaţi nu au deloc delicateţe. Dar Dylan, mulţumesc lui Dumnezeu, nu este din categoria asta. E prietenul meu. Lucrează aici. Este un tip încîntător, Dylan, ursuleţule.

Liftul ajunsese la etajul şase fără ca Val să-şi fi dat seama. Dylan ursuleţul aştepta în faţa uşii, era o faţă comună, un blond spălăcit cu buzunarele pline de pixuri şi stilouri. Era o figură de bonom şi părea fericit pînă în cele mai ascunse colţuri ale sufletului. Ochii începură să-i strălucească în spatele ramelor cînd o văzu pe Serena.

– Ai întîrziat numai cinci minute, se minună el, de parcă fata ar fi făcut cine ştie ce ispravă. Tocmai îi spuneam lui Nicky cît aştept să-ţi văd spectacolul de diseară.

„A naibii fustă de piele, se gîndi Val. Nicky ar arăta nemaipomenit în ea..." Nicky. Val se opri deodată. Lîngă „ursuleţ" stătea Nicky. Era îmbrăcată într-un costum de culoarea trandafirului cu fusta scurtă. Părul îi era prins la spate într-o coa-

dă, cu o fundă mare albă. Arăta nemaipomenit, deşi era îmbrăcată clasic.

– Hei, Squeaky. El observă cum i se colorează subit obrajii care devin de culoarea costumului. De asemenea îi remarcă şi privirea caldă. Eram pe aici, prin preajmă, şi am trecut să te văd.

– Piţigăiato? repetă Dylan, dezlipindu-şi privirea de la Serena Grace. Aş putea să jur că tipul ţi-a spus „Piţigăiato".

– Cred că n-ai auzit bine, zise Nicky pe un ton care nu-l încuraja deloc pe Dylan să continue discuţia cu ea. Nu părea deloc prietenoasă. Poate că spionase de undeva şi văzuse cum îl hipnotizaseră mişcările posteriorului Serenei. Aşa că era liberă să se întrebe ce avea Serena Grace în plus faţă de ea.

Avea un trup fantastic, un fel de a fi foarte dezinvolt şi era pregătită mereu pentru „întîlnirea cu extazul". Ea îl privi pe Val, sperînd că acesta nu-i aude dinţii scrîşind.

– Ce faci, Val? Îţi merge bine?

– Da, fără nici un fel de probleme, îi răspunse el. Privirea lui părea însă concentrată, iar vocea ezitantă. Micuţa Squeaky Boggs îl cam descumpănise. Era clar că făcuse ceva care a iritat-o. Ar

fi vrut să ştie ce anume.

– Cînd ai ieşit din lift cu faţa congestionată am crezut că vii aici să ne aduci vărsat de vînt sau altceva contagios. Oricum, nu mai contează. Dar unde sînt manierele mele? Nici n-am făcut prezentările. Serena Grace, Dylan Lichter, vi-l prezint pe Val Santisi. Ne-am cunoscut la New Jersey, în copilărie. El este cu şapte ani mai mare decît mine.

În mod vădit deranjat, Val dădu mîna cu Dylan şi se înclină în faţa Serenei ţintuind-o tot timpul cu privirea pe Nicky. Zîmbetele ei erau ca degetele unei mîini reci care ţi se plimbă pe şira spinării.

– Am picat prost? Speram că vei fi liber. Dacă te-am întrerupt cumva, sînt gata să mă retrag, i se adresă Serena lui Dylan.

– Nu-ţi face probleme, ne-am făcut cele douăsprezece ore pentru astăzi, zise Dylan şi o luă pe Serena după umeri. De fapt, eu şi Serena plecăm la clubul *Zefir* să mîncăm ceva, înainte de spectacolul Serenei şi o invitasem şi pe Nicky.

– Iubitule, îl întrerupse Serena, creionul ăla ascuţit pe care îl ai în buzunar mă înţeapă exact în...

– Scuză-mă, zise Dylan, lăsînd mîna în jos. Am

uitat că sînt înarmat. O să las toate obiectele ascuţite pe birou înainte de a pleca. Unde rămăsesem?

– Spuneai ceva despre spectacolul Serenei. Serena, cînţi sau ce faci? Ce fel de spectacole?

– Nu pot să cînt nici o iotă, replică ea, bine dispusă. Talentul pe care mi l-a dat mie Dumnezeu este ritmul, ştii, dansez destul de bine. La prima notă muzicală încep să mă mişc.

Val dădu din cap.

– Îmi imaginez.

În acest moment, Nicky hotărî că înghiţise cam multe. Val era atras în mrejele Serenei Grace. Majoritatea bărbaţilor o făceau şi el reacţiona ca oricare dintre ei. Nicky simţi impulsul de a-i aplica o lovitură bine studiată într-o zonă periculoasă.

– Bine, nu te mai reţin, îi spuse ea lui Dylan. Îţi doresc o seară plăcută şi ţie succes la spectacol, Serena.

– Te invit să ne petrecem seara împreună, insistă Dylan. Ştiu că eşti liberă în seara asta, Nicky, mi-ai spus că este prima seară de la ziua Recunoştinţei în care nu eşti invitată la nici o petrecere, Nicky. Convinge-o, Santisi. Eu nu prea am cu ce să mă distrez pînă termină Serena spectacolul.

Toate femeile din sală se uită la mine şi este cam neplăcut. Serena Grace începu să chicotească şi îl lovi uşor.

– Dylan, iubitule, mă cam striveşti!

Dylan zîmbi mîndru.

– Auziţi, băieţi, o cam strivesc. Ce spuneţi? Mergem în patru? Vă promit o seară plăcută.

– Iar eu o să mă simt bine cînd o să ştiu că am prieteni în public, adăugă Serena. Ca artistă, mă bucur mult cînd sînt apreciată.

– Nu refuz niciodată o invitaţie care promite atît de mult, spuse Val, privind-o pe Nicky. Părul lui bogat îi cădea pe faţă într-o dezordine care îi stătea bine. Zîmbetul lui era o întrebare. Ce zici, Squeaky... Nicky? Serena apreciază sprijinul nostru.

Nicky se uita la cicatricea de pe sprînceana lui, care era amintirea unui accident de motocicletă, de acum cincisprezece ani. Îi dădea un aer vulnerabil, ceea ce nu era cazul. El mai ştia şi că Nicky nu putea să refuze.

– Nu prea sînt îmbrăcată pentru seară, replică ea.

– Ajunge dacă îţi scoţi funda din păr, se oferi Serena s-o ajute. Mişcă-te puţin mai violent, des-

fă-ţi cîţiva nasturi de la jachetă... ca să ai un aer mai degajat. Vei arăta nemaipomenit, iubito.

– Destinde-te puţin, murmură Val. Ochii lui negri străluceau. Nicky se forţă să zîmbească, dar pumnii îi erau strînşi la spate.

– Fac tot posibilul.

Însă era mai uşor de spus decît de făcut, descoperi Nicky, în timp ce urmărea spectacolul *Întîlnirea cu Extazul.*

– Este chiar uimitor, îi şopti Val. Hoola Hop, în întuneric. Cum se poate undui fata asta chiar aşa, aruncîndu-se în direcţii diferite la fiecare mişcare? N-am mai văzut o femeie cu o asemenea... făcu o pauză... asemenea coordonare.

Nicky se simţi total incomodă în scaun, cu obrajii arzîndu-i şi urmări în continuare cum Serena Grace şi echipa ei de Hoola Hop se unduiau pe *Boleroul* lui Ravel. Femeia era extrem de bine coordoantă. Părea că are încheieturile duble.

– Dansează nemaipomenit, îi şopti Dylan lui Nicky. Ştii că îi place ceea ce face? Ce femeie, Dumnezeule, ce femeie!

– Da, e remarcabilă, spuse Nicky cu o voce sufocată. Se juca la butonii jachetei ei, se simţea prost şi stînjenită. Atmosfera de la clubul *Zefir* era

sufocantă, plutea seducţia în aer, iar bărbaţii din jur o aplaudau fericiţi pe Serena, fluierînd şi ţinînd ritmul cu mişcările ei... Dylan avea dreptate. Serena se simţea atît de bine în ceea ce făcea.

– Eşti atît de tăcută, Squeaky, îi spuse Val la ureche. Te simţi bine?

– Nu-mi spune Squeaky. Şi mă simt perfect.

De la stînga ei se auzi un alt comentariu plin de entuziasm de la Dylan.

– Ştiţi ce mi se pare interesant? Serena este atît de deschisă şi se simte atît de bine cu feminitatea ei. Rar găseşti aşa ceva la vreo femeie.

Nicky înţelese foarte bine ce spunea el. Serena Grace nu era vreo cercetătoare, nu lucra într-un laborator, dar radia acea acceptare de sine pe care Nicky nu reuşea niciodată s-o atingă. Indiferent ce locuri mondene frecventa, se lupta cu ea însăşi pentru a fi ceea ce nu era de fapt. Se voia mai inteligentă, mai plină de succes, mai sigură pe ea: Ceea ce era ea nu părea întotdeauna de ajuns. Nu poţi lua o fată dintr-o piaţă de peşte şi să...

– Cred că am nevoie de o băutură, se trezi ea spunînd dintr-o dată. Era prima ei seară în care nu se simţea în largul ei. Nu este nimeni care să

mă servească, Dylan?

Dylan oftă, fără a-şi lua ochii de la scenă.

– Impresionant, nu ţi se pare, Santisi? Ce femeie. Ce spectacol.

Val încuviinţă.

– N-am văzut niciodată aşa ceva. Nicky se scuză şi se duse la bar, fiind sigură că Dylan sau Val nu vor observa absenţa ei. Îşi comandă o băutură şi începu s-o savureze acolo, la bar. Avea gust de căpşuni şi era ceva destul de răcoritor. Se simţea încordată ca un resort. Gîtul care îi înţepenise de cînd se culcase pe canapeaua lui Val îi provoca dureri insuportabile de cap. Căută în poşetă pînă cînd dădu peste aspirine, îşi scoase două pilule şi îi ceru barmanului un pahar cu apă, apoi se gîndi că ar fi mai bine dacă ar bea o altă *Injun Joe,* cea cu gust de căpşuni. Cele două băuturi nu puteau decît s-o detensioneze...

Peste vreo zece minute se întoarse la masă. Serena Grace tocmai terminase unul dintre celebrele ei dansuri şi arunca sărutări de pe scenă, în stînga şi în dreapta. Nicky îi zîmbi şi îi făcu semn că este nemaipomenită.

– Îi stă foarte bine cu penele astea, îi spuse ea lui Val cînd se reîntoarse la masă. Nu oricui îi stă

bine cu penele astea cam demodate. Dar ea are ceva deosebit în această toaletă, nu crezi? Unde e Dylan?

– Aici, zise Dylan, bătînd-o uşor pe umăr. Aici am fost de la începutul serii. Dar tu unde ai fost? Te simţi bine?

– Sigur că da. Nicky îşi propti cotul pe masă şi bărbia în palmă. Mult mai bine şi ştii, am luat lecţii de dans cînd am venit aici, la Washington. Aveam şi eu ceva ritm şi cred că aş putea să-i dau Serenei un avans pentru banii ei, dar oricum o am la degetul cel mic.

Val o privi intrigat. Apoi oftă şi o întrebă:

– Cîte pahare ai băut, Squeaky?

Ea îşi întoarse capul repede şi simţi acut acea durere de gît pe care o avea de cîteva zile.

– Hmmm? Cîte, ce?

– Ce se întîmplă aici? întrebă Dylan. Nicky mi-a pus cotul în prăjitură.

Era adevărat, după cîte constată ea. Cotul ei se afla în mijlocul prăjiturii care se afla în faţa lui Dylan. Era o situaţie cel puţin delicată pentru că ea nu simţise nimic.

– Îmi pare rău, Dylan, spuse ea ştergîndu-şi cotul cu un şerveţel. Îţi comand alta. Val şi Dylan

schimbară priviri semnificative.

– A lipsit numai zece minute, spuse Val. Cît poate bea o persoană în numai zece minute?

– Nu sînt beată, ripostă Nicky, indignată. Nu m-am îmbătat niciodată. Îmi păstrez mereu controlul. În activitatea mea nu-mi permit să mă dau în spectacol. Am băut două lichioruri de căpşuni şi am luat două aspirine.

– Nu se servesc lichioruri de căpşuni aici, spuse Dylan.

Nicky îl privi sfidătoare.

– Ei, poate că nu se numesc chiar lichirouri. De fapt, denumirea lor este *In jun Joe.* Sînt bune, ar trebui să încercaţi şi voi.

Dylan îşi luă capul în mîini.

– O, Doamne. Nu-i de mirare că e pregătită să danseze şi Hoola Hop. Nicky, este un motiv anume pentru care băutura asta se numeşte aşa, este o băutură perfidă. Ai înţeles?

– Am înţeles, spuse Nicky. Dacă Serena Grace dansează Huooa Hop, este pentru că are coordonare în mişcări. Dacă Squeaky Boggs vrea să danseze Hoola Hop, trebuie să fie beată. Aşa este? Dylan dădu din cap, de parcă i-ar fi intrat apă în urechi. Aud mereu acest Squeaky? Ce e?

Squeaky şi mai cum?

– Dacă îmi daţi voie să intervin, a fost o seară minunată, zise Val. Dylan, te rog transmite-i Serenei cît de mult ne-a încîntat spectacolul ei. Ai dreptate. A fost o seară de neuitat. Se ridică şi încercă să-i tragă scaunul lui Nicky pentru ca s-o ajute să se ridice. Iubito, hai să mergem.

– Dă-mi drumul la scaun. Ea îl privi peste umăr. Pot să te stimulez şi eu tot atît de bine cum o face Serena Grace şi nu trebuie să mă îmbăt pentru ca s-o pot face. Mă insulţi.

– Nu am intenţia asta, îi replică el. N-aş face-o niciodată. Ştiu că şi tu poţi face orice. Îţi aminteşti ce bine ne-am distrat de Crăciun?

– De Crăciun? Nicky păru că are nevoie de o pauză pentru a se gîndi, apoi figura ei se posomorî. Poate că acea băutură *Injun Joe* se infiltrase prea mult, dar îşi aminti totul, foarte bine. Te-am atacat. Te-am trîntit la pămînt. Te-am legat.

– O, spuse Dylan, ceea ce aud mi se pare foarte stimulator.

– Nici nu-ţi poţi închipui, zise Val, împingînd-o pe Nicky pentru a se ridica în picioare. Spune noapte bune, draga mea. Părea atît de tandru, cu

zîmbetul lui copilăresc şi faţa pe care se putea citi numai uimire. Nicky nu-şi putea lua ochii de la el cînd îi întinse mîna şi îi aruncă un zîmbet cam şifonat lui Dylan.

-'te bună, iubitule.

Capitolul 5

– De ce nu mergem niciodată cu maşina ta? întrebă Nicky, urmărind fulgii uriaşi care se aşezau pe parbriz. N-am mai apucat o iarnă ca asta la Washington cu atîta zăpadă. Întotdeauna trebuie să conduc.

– Nu tu conduci, iubito, îi spuse Val blînd. Eu conduc. Trebuie să ajungem cu bine. Ea ridică din umeri şi-şi lăsă capul pe fereastra rece.

– Dar conduci maşina mea. Nu o aduci pe a ta niciodată. Ori mergem pe jos, ori cu maşina mea. Cred că mă iubeşti pentru maşină.

Ea nu avusese intenţia de a pronunţa cuvîntul „a iubi". Acest cuvînt rostit cu voce tare în prezenţa lui Val Santisi intensifică tensiunea dintre ei. Ei îi părea bine că sînt în întuneric. Ce se întîmplase cu ea? Nu fusese atît de sensibilă pînă acum. Îi aruncă o privire lui Val, studiindu-i trăsăturile frumoase. Privirea ei poposi asupra curburii minunate a gurii lui. Se simţea ca o femeie însetată ajunsă într-o oază din mijlocul deşertului. El era mai provocator, mai senzual decît orice bărbat pe care îl cunoscuse ea pînă acum. Cînd ea îşi lăsă garda jos şi permise minţii şi trupului ei să răspundă, excitaţia frenetică devenea dureroasă.

– Se pare că asta este seara mea, spuse Val privind drept înainte. Ea simţea că are gîtul atît de uscat, încît nu putea nici să înghită.

– Despre ce vorbeşti?

Privirea lui o străfulgeră.

– Despre controlul de sine. Există un început pentru orice.

Deci, el ştia. Ştia tot ce gîndeşte ea, tot ce simte. Se gîndi să pretindă că nu-l înţelege, dar îşi dădu seama că este inutil.

– Chiar crezi că hotărîrea îţi aparţine numai ţie?

Vocea lui era amuzată.

– Cel puţin pentru seara asta. Ea îşi închise ochii şi se agăţă de uşa maşinii încercînd să-şi încetinească bătăile inimii.

Cînd ajunseră la apartamentul ei, ea se simţea mult mai bine. Mult mai bine. Trupul ei părea fără greutate. Anticipaţia care o chinuise în tot timpul drumului spre casă dispăruse fără urmă. Totul avea să fie bine. Acum, ca întotdeauna, ea controla situaţia. Era o femeie de lume, care putea să recunoască tot ce-şi doreşte şi să nu se simtă ruşinată de asta. Era stăpîna situaţiei. Dar nu-şi putea deschide poşeta.

– Ce faci acolo? o întrebă Val, care se muta de pe un picior pe altul în tot acest timp.

– Încerc să-mi scot cheia. Am probleme cu... butonul de aici.

– De fapt, e fermoar, îi replică Val. Şi aşa era. Nicky trase fermoarul şi scăpă tot conţinutul poşetei pe jos.

– Şi acum ce s-o mai fi întîmplat? se întrebă ea cu o voce detaşată şi languroasă. Val o privea. De astă dată, el văzu ceea ce intuise; era ceva mai puternic decît două pahare de lichior de căpşuni. Îi luă faţa în mîini şi se uită atent la ea.

– Scumpa mea, ce e cu tine?

Atingerea lui îi provocă adevăraţi curenţi de plăcere prin tot trupul.

– Ai buze frumoase, îi spuse Nicky, devorîndu-l din privire.

– Curioasă afirmaţie, zise Val şi îi luă poşeta din mînă.

Se lăsă apoi în genunchi şi începu să adune obiectele feminine care se risipiseră, rujuri, parfum, cercei, două flacoane cu pilule... Două flacoane cu pilule. Se ridică şi îi întinse palma în care se aflau aceste flacoane.

– Ai spus că n-ai luat decît două aspirine? o întrebă el pe Nicky.

Ea dădu din cap cu privirea aţintită asupra buzelor lui.

– Eşti sigură? insistă el. Sînt două feluri de pastile în poşeta ta, aspirine şi mai e ceva.

– Relaxante musculare, zise Nicky. Se cuibări ca un pisoi rătăcit la pieptul lui. Doctorul mi le-a dat după ce am dormit pe canapeaua ta şi mi-am sucit gîtul. Hmm, îmi cam place haina ta. Apoi îşi ridică bărbia spre el şi îi şopti la ureche: Hai să intrăm odată. Val respiră adînc. Nu era prea uşor pentru că trupul lui Nicky se lipise strîns de al lui.

Ea era caldă şi dispusă să cedeze necondiţionat. Val făcu un pas înapoi. Fu un pas mic pentru omenire, dar unul eroic şi fără precedent pentru Val Santisi.

– Nu prea arăţi ca o persoană care a luat două aspirine şi două pahare de *Injun Joe.* Poate că din greşeală ai luat altceva.

– Nu. Zîmbetul ei minunat îl făcu să-şi piardă controlul de sine. De obicei nu fac asemenea lucruri, ştiu să am grijă singură de mine.

– Mă bucur ce aud, murmură Val, privindu-i pupilele dilatate. Ea era mai relaxată decît un mănunchi de spaghete care au fiert prea mult. Îi puse la loc flacoanele cu medicamente, apoi dădu peste legătura cu chei.

– Ţine asta, spuse el, punîndu-i pe umăr poşeta. Deschise uşa şi îi făcu loc lui Nicky să treacă prima.

– Eroul meu, îi spuse ea cinică.

Îl atinse aşa, ca în treacăt. Val închise ochii şi numără pînă la zece, înainte de a o urma în apartament. „Nu face asta, îşi spunea el mereu. Nu mă tenta. Sînt eroul nimănui, cu atît mai puţin al tău."

– Nu aprinde lumina, îi ceru Nicky, care se afla

în faţa unei ferestre, îmi place întunericul. Face ca oraşul ăsta să pară mai strălucitor, ca şi cînd ai putea să întinzi mîinile şi să-l iei în braţe ca pe un glob. Vino să-ţi arăt.

– Nu, mi-e frică de înălţime. Val trecu metodic de la o lampă la alta, inundînd încăperea de lumină. Lumina care izbucnise deodată în încăpere alungă orice gînd romantic pe care l-ar fi avut vreunul din ei. Şi mie mi-e frică de întuneric. Aşa e mult mai bine.

Nicky se întoarse, acoperindu-şi ochii împotriva luminii puternice care o orbea.

– Ce se întîmplă cu tine? Nu prea eşti ca de obicei.

– Sigur că mă comport normal. Nu mă pot comporta altfel. Val rămăsese în mijlocul camerei, cu mîinile în buzunare. Se pare că asta este problema mea, nu-mi place întunericul, adăugă el, cu o voce joasă. Nicky îşi aruncă pantofii din picioare, îşi lăsă poşeta să-i cadă de pe umăr, la întîmplare. Îşi trase apoi capătul eşarfei care îi ţinea părul strîns la spate.

– Acum mi-e mai bine. Vrei o cafea sau ceva de băut?

– E cam tîrziu, îi spuse Val. Aş vrea să mă duc

acasă.

Dar nu-şi mişca picioarele. Ea îşi lăsă încet capul într-o parte, privindu-l atentă.

Apoi, îl întrebă cu blîndeţe:

– De ce trebuie să te duci acasă?

Grea întrebare. Ea îi părea nespus de frumoasă şi de tentantă. Squeaky Boggs crescuse sub ochii lui, dar el începuse să dea înapoi pentru că era o relaţie frustrantă, în care se autochinuia şi rămînea cu dorinţele neîmplinite. Îşi acordase prea mult credit. Ar fi trebuit să ştie de la început că nu este capabil să întreţină o relaţie ca asta, cînd simţea ceea ce simţea.

Privirea lui căpătă o expresie nouă, ceva care incorpora şi durerea, dar îi întoarse spatele. Cu o cruzime nemaipomenită îi spuse:

– Dacă tot poţi să ai singură grijă de tine, ar trebui să-mi spui să mă duc dracului.

– Vorbeşti de parcă am fi duşmani. Tu îmi eşti prieten, Val.

Vocea ei răsuna mai aproape, tot mai aproape. Îi simţi mîna pe spate şi închise ochii, iar respiraţia i se îngreună. Era momentul să-şi ia rămas bun şi să plece. Dar se auzi spunîndu-i:

– Nu ştii cum sînt eu acum, au trecut treispre-

zece ani de atunci. Nu mă mai cunoşti. Palma ei alunecă pe jacheta lui, iar degetele ei se întrepătrunseră cu ale lui. Ambele mîini şi ale ei şi ale lui, tremurau destul de rău. Nicky îi privea umerii laţi, părul răvăşit. Îi era totul foarte clar, nu voia să-l lase să plece. Îl voia lîngă ea. Îşi puse bărbia pe umărul lui, privind drept înainte spre peretele alb pe care părea să-l găsească fascinant.

– Aş vrea să te cunosc...

El putea să-i simtă fiecare curbă a trupului ei care se lipise de el. Fiecare centimetru. Reacţia fizică fu imediată, fiecare muşchi se încordă, iar capul îi pulsa într-un ritm fantastic. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să-i prezinte pe bărbatul pe care ea îl numea prieten. Ar fi vrut să posede fiecare părticică a trupului ei pînă se va fi eliberat de acea durere şi pulsaţie interioară. O voia imediat, o voia cu tot trupul şi ea nu avea cum să-l mai oprească.

Îi privi mîna mică ce se curbase într-a lui. Timp de o secundă, tot ce avea în faţa ochilor se întunecă, iar el începu să rîdă. Se simţi aproape de lacrimi. Şi de ce? Nu prea ştia de ce. Dacă ar fi avut suflet de poet ceea ce nu era cazul, ar fi

putut spune că i se frîngea inima. Sau, poate, şi asta era mai aproape de caracterul lui, consecinţele actului nobil pe care îl contempla îl mişcau pînă la lacrimi.

– Dacă ai un casetofon, poate vrei să-l deschizi. El o apucă destul de strîns de mînă, apoi îi dădu drumul mîinii. Sînt pe cale să trec peste un întreg cod de probleme etice. Probabil că n-aş crede, dacă nu mi s-ar întîmpla chiar mie.

Nicky simţea ce se petrece în trupul lui, intervenise o rigididate şi o hotărîre teribilă de a o respinge care îl dădea înapoi la cîteva mile distanţă de ea. Nicky oftă încet şi făcu un pas înapoi.

– Despre ce tot vorbeşti?

Ar fi putut face asta, se gîndi el. Să numere pînă la trei şi să se întoarcă plecînd odată pentru totdeauna. Ar fi însemnat o reconsolidare a fibrei lui morale.

– Prietenii au grijă unul de celălalt, Squeaky. Cînd se întoarse cu faţa la ea îi putea deja zîmbi. Sau aşa ştiu eu. În seara asta, nu ştii ce vrei. Aşa că ar fi mai bine s-o lăsăm aşa.

Nicky se uita la el, urmărind acel muşchi care începuse să i se zbată pe obraz. Indiferent de vorbele lui, el o dorea şi ea simţea un fel cam

ciudat de satisfacţie de a se şti dorită la modul acesta. El era cel care ştia toate mişcările, care îşi asuma toate riscurile. Ea era cea care toată viaţa îşi negase şi-şi înăbuşise toate nevoile cu excepţia celei de siguranţă, deşi, dintr-o dată, rolurile se cam inversaseră. Mielul ajunsese într-o fază nervoasă exagerată, iar leul nu ştia cum să se mai poarte. El greşea totuşi. Ea ştia exact ce-şi doreşte în această seară. I-o spunea din toată inima cu ochii, cu zîmbetul şi cu gesturile ei. Nu era în nici un caz gata să-l lase să plece.

– La naiba, spuse Val urmărind-o. Privirea lui alunecase spre buzele ei. La naiba, mai spuse el din nou. Ea făcu un pas spre el.

– Nu mai înjura, Santisi. E doar jocul soartei. Trebuie să iei ce ţi se iveşte în cale şi să încerci să faci ceea ce îţi doreşti mai mult. Şi să te mulţumeşti cu asta.

– Nu cred în soartă.

Mîinile lui încercau să exprime tot ce simţea, în felul lor propriu. Le întinse şi le strecură în părul ei bogat, dîndu-i-l la o parte de pe faţă.

– Eu îmi fac singur soarta. Ea îşi dădu capul pe spate şi îl privi cu ochi visători, pe jumătate închişi. Spatele ei se arcui uşor, pînă cînd coap-

sele ei le atinseră pe ale lui.

– Poţi s-o faci şi pe a mea, îi şopti ea.

Ceva se clătina în interiorul lui. Poate că era acel control de sine care nu prea mai funcţiona. El nu mai ştia, nu-i mai păsa.

Mîinile lui se întinseră spre coapsele ei, adunînd în grabă materialul fustei sub ele. O trase şi mai aproape de el, şi ea îl simţi dorind-o.

– Tu ai vrut-o, să-ţi aminteşti asta, îi spuse el cu o voce răguşită. Mîinilelui i se înfipseră în păr, ţinînd-o captivă. Buzele lui o sărutau neîncetat pînă cînd îi scăpă un oftat ca un suspin, iar sărutul acesta flămînd nu mai contenea. Sărutul lui îi provoca unde de plăcere în tot trupul. Mîinile lui Nicky îi găsiră umerii şi se atîrnă de ei, tremurînd. Trupul ei părea că învie cu fiecare secundă făcînd-o tot mai vulnerabilă şi mai femeie. Sînii îi vibrau de dorinţă, sfîrcurile lor se contractaseră de plăcere. Gurile lor se căutau în răstimpuri, iar mîinile lui îi ridicară fusta încet, mai întîi spre stînga, apoi spre dreapta. Ritmul acesta al dorinţei primitive o lăsă cu genunchii tremurînd căutînd apropierea lui. Val îşi trase capul înapoi, privind-o. Părul îi era răvăşit, obrajii roşii. El era cel care conducea jocul acum, iar ochii ei nu-l opriră a-

tunci cînd îi cuprinse coapsele cu mîinile. O ridică de la pămînt de parcă era fără greutate, presînd-o cu spatele de peretele alb, cu mişcări rapide, flămînde. Fusta i se ridicase, iar picioarele ei îl înfăşurau, trăgîndu-l tot mai aproape.

Nicky era numai sentimente şi simţuri, fără gîndire, iar cele mai simple manifestări ale trupului ei îi coordonau totul. Simţea un fel de gol interior pe care ardea de dorinţa de a-l umple. Nu putea ajunge mai aproape de el şi nu se putea opri să încerce, degetele ei se înfigeau în umerii lui, iar sînii îi ardeau la atingerea de pielea lui. Îl auzi spunîndu-i ceva şi dădu din cap fără să înţeleagă despre ce îi vorbeşte, simţind nevoia să se concentreze asupra senzaţiilor care veneau de undeva din interiorul ei. Fruntea lui se apropie şi mai mult de a ei, coapsele lor începură să se mişte tot mai ritmat, iar hainele care mai rămăseseră între ei nu făceau decît să le sporească plăcerea. Mişcările acelea ritmate o făcură să transpire, iar ea începu să geamă uşor. Trupul ei fusese făcut pentru el. Picioarele ei îndoite de la genunchi îl înconjurau ca o liană. Ea îl dorea atît de mult. De fapt, îşi dădu seama că-l dorea dintotdeauna. Frate, prieten, iubit... el era totul, în acest moment,

şi poate chiar şi în viitor.

– Am nevoie de tine, îi şopti ea, încadrîndu-i faţa cu palmele ei fierbinţi. N-am mai simţit asta niciodată. Am atîta nevoie de tine...

El de abia mai auzea ce-i spunea. Dorea ca barierele dintre ei să se ridice înainte ca el să se simtă total pierdut. Mişcările lui se mai domoliră cînd o apropie de podea. Ochii ei păreau că protestează, dar el o reasigură cu un zîmbet cald. Mîinile lui îi descheiară nasturii jachetei. Aceasta se desfăcu şi căzu, expunîndu-i carnea aceea atît de plăcut colorată sub o cămaşă de mătase de culoarea pielii. Privirea lui se întunecă, atunci cînd îi văzu sfîrcurile ceva mai închise la culoare decît materialul cămăşii. Ea ridică încet mîinile în sus, oferindu-i-se. Respiraţia lui era tot mai greoaie. Ea părea atît de lipsită de apărare în acel moment, era un partener cu ochii albaştri, înlocuind cu fantezie ceea ce în mod normal ar fi trebuit să se numească ruşine. Îl dorea. Iar el... Tăcerea era prea grea. Nicky îl urmărea cu ochii larg deschişi. Încet, îşi trase deodată jacheta în jurul ei, de parcă i-ar fi fost frig.

– Val?

– Ai mirosul florilor de cîmp, îi spuse el, atin-

gîndu-i obrajii. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că o femeie ca tine arde de nerăbdare să fie cu cineva ca mine. Eşti ceva deosebit. Ea dădu din cap. Părul îi căzu ca o perdea peste mîinile lui.

– Şi tu? Despre tine nu spui nimic?

– Nu vorbim despre mine acum. Tu ai nevoie să fii tratată cu atenţie în seara asta.

– Ai dreptate. Ea îşi întoarse capul, ştergîndu-se pe faţă cu mîna. Aşa că trebuie să ai grijă de mine.

– Nu înţelegi? Asta încerc să fac.

Umerii lui se ridicară şi el trase adînc aer în piept. Asta avea să-l termine, simţul lui cavaleresc avea să-l ucidă. Trupul ei cald era lipit de al lui, împingîndu-l dincolo de limită. Dar nu putea da înapoi.

– Ajută-mă, Squeaky. Acum, şi pentru tine, trebuie să fac ceea ce se cuvine.

Ea îl îmbrăţişă.

– Şi asta te face să te simţi rău?

– Ascultă, Nicky. El îi luă faţa în palme, simţind că nu va fi capabil să protejeze ceva atît de frumos şi de fragil. Ochii lui o priviră cu disperare un moment. Te rog, ascultă-mă. Aş vrea să te duci în dormitor să încui uşa şi să te culci.

– Să închid uşa?

– Exact, nu prea mai sînt stăpîn pe actele mele. Te rog, închide uşa aia blestemată bine de tot. Era prea mîndru pentru a declara că nu are încredere în autocontrolul pe care îl exercita atît de bine în orice situaţie. Nu vreau să-ţi fac vreun rău, Squeaky.

– De ce crezi că vrei să mă protejezi? întrebă Nicky cu durere în glas. Sînt matură, Val, şi pot lua singură decizii asupra mea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu salvată.

Val se simţi frustrat, dar îi spuse:

– Deja ai un apărător. Se întoarse cu spatele spre ea, îndreptîndu-se spre fereastra din încăpere, încercînd s-o evite.

– Val? şopti ea.

– Nu mă atinge, nu te apropia. Du-te la culcare, Squeaky. Eu o să plec, mai vorbim mîine, cînd putem gîndi normal, amîndoi. Sînt cîteva lucruri pe care aş vrea să le ştii.

Pentru moment, el nu fu prea sigur de ceea ce vrea ea să facă. Îşi ţinu respiraţia şi îşi încleştă pumnii.

– Nu cred că-mi mai placi acum, îi spuse ea în mod clar. Val auzit foşnetul hainelor ei, cînd ieşi

din încăpere şi apoi zgomotul uşii de la dormitor care se închise bine. Apoi, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Nu cred că se va simţi atît de gol şi singur.

– E ciudat, spuse el, nici eu nu mă mai plac acum.

Capitolul 6

Nu se putea duce acasă. Neliniştea cu care se confrunta era mult mai puternică decît îşi putea închipui ea. Se plimbă pe străzi, în întuneric şi frig, fără a se gîndi la nimic. Se mişca doar, punînd un picior în faţa celuilalt, zîmbind vreunui cuplu care ieşea din vreun bar. Nu ştia cum să-şi consume acea energie care îl devora din interior. La un moment dat, se simţi urmărit. Spera ca, niciodată, să n-aibă ocazia să-şi descarce energia care deborda, dar indivizii se răzgîndiseră, se pare. Păcat. Dacă avea nevoie de acţiune trebuia să o

caute altundeva. Şi el ştia unde. Se îndreptă spre Cartierul Militar, o zonă rezidenţială, unde casele elegante erau ascunse de porţi înalte. Nu-i luă mult timp pînă să găsească chiar ceea ce căuta, o casă din cărămidă roşie. Maşinile erau parcate pe fiecare stradă din preajmă. Era o petrecere în toi, cu toate că era ora unu noaptea.

Aşteptă în spatele unui gard înalt acoperit de zăpadă, studiind cadrele de fier care decorau fiecare fereastră de la etajul doi şi trei al clădirii. Erau executate special parcă pentru a facilita urcarea şi coborîrea. Cu puţin noroc, seara respectivă se putea transforma în ceva plăcut.

Nicky se trezi. Simţea că-i pulsează tot trupul, aducîndu-şi aminte de ceea ce se întîmplase, cu destulă claritate. Cămaşa de noapte îi era ridicată pe şolduri şi sînii îi erau parcă traversaţi de un curent invizibil. Gemu adînc, iar încercările de a-şi înăbuşi aceste gemete se dovediră inutile. O durea tot trupul. Nu mai putea suporta amintirea atingerii lui... pentru că apoi să se trezească singură. Singură. Jenată. Nesatisfăcută. Cum ar fi fost dacă s-ar fi finalizat relaţia lor? Şi-ar fi dorit să-l vadă dormind alături de ea, să aibă timpul necesar pentru a reţine ce fel de piele avea el, cît

de moale îi era părul...

„O, Val, ce mi-ai făcut?"

Începeau să se iveaască zorile. Îşi scoase un capot şi se duse la bucătărie pentru a-şi face o ceaşcă de cafea. Cînd trecu prin camera de zi cu cana de cafea, Val era tot acolo, pe canapea. Ciudat, totuşi prezenţa lui n-o uimi deloc. Se întrebă dacă era atît de sigură de întoarcerea lui, dar nu fusese aşa.

Părul lui era plin de ace de gheaţă, obrajii înroşiţi şi îşi freca mîinile care îi îngheţaseră, dar ea ştia că atenţia îi era concentrată asupra ei. Lui Nicky i se acceleră pulsul dintr-o dată.

– Eşti îngheţat, îi spuse ea. Te simţi bine?

– Da. El îşi înălţă capul şi îi zîmbi. Mă gîndeam numai că am mers prea departe în seara asta. Aparent calmă, Nicky se apropie de el şi îi puse cana de cafea în mînă.

– Uite, bea asta. Ce-ai făcut? Te-ai plimbat? Cinci ore?

– Mulţumesc. El sorbi din cafea, cu un aer destul de destins. Era numai o aparenţă. De fapt, atmosfera dintre ei părea că stă să explodeze în orice moment. N-ar fi trebuit să vin aici. Trebuia să mă duc acasă. Îţi spun foarte sincer?

– Adevărat? Vocea ei era ca o şoaptă.

El îşi ridică privirea. Mai luă o înghiţitură de cafea, respiră adînc şi aşeză cana pe o măsuţă. Se ridică şi se îndreptă spre un dulap unde erau expuse mai multe figurine de cristal. Lumina soarelui începea să se filtreze prin jaluzele, colorîndu-i părul. Deschise uşa, luă o figurină şi o întinse în lumina soarelui.

– Ce lucruri frumoase, spuse el. Ce lucruri de valoare... costă destul de mult. Le cunosc preţul. În cîţiva ani te-ai înconjurat cu tot ce-ţi poate oferi viaţa mai bun. Eşti o femeie remarcabilă, Squeaky.

Ea îşi scutură capul.

– Nu este ceva nemaipomenit. Am un consilier în probleme de investiţii, un buget strict şi un cont oarecare. Nu am nevoie decît de siguranţă, asta este tot.

– Cred că nu te apreciezi corect. El încercă să zîmbească. Puse la loc figurina, închizînd uşa dulapului cu meticulozitate. Ai devenit ceea ce ai vrut să devii, pe cînd eu...

– Cum poţi spune asta? îl întrebă Nicky. Ceea ce faci, oamenii pe care îi ajuţi...

– Cred că te iubesc, spuse Val.

Unghiile lui Nicky i se înfipseră cu totul în

palme în acel moment. Nu simţi durerea. Îşi ţinu respiraţia. Nu avea cuvinte, tot corpul îi era cuprins de fiori.

– Spune ceva. El îşi ridică mîna şi o lăsă să cadă la loc. Trimite-mă la dracu' sau... numai spune ceva.

Ea nu putea să vorbească încă. Se uită la el fascinată, la curba gurii lui, la sexualitatea pe care o emana, la ochii lui negri. O podidiră lacrimile.

– Cred că ora şase dimineaţa nu este prea potrivită pentru confesiuni, îi zise Val. Nu putea s-o condamne pentru că se retrăsese în această tăcere. Ea gîndea destul de clar acum, în lumina dimineţii realizase că Val Santisi nu era vreun Făt-Frumos. Isteaţă faţă. Nu-ţi face probleme, o să uităm amîndoi ce ţi-am spus acum. Pot să şi plec. Dar, cînd porni spre uşă, ea îl apucă de jachetă cu amîndouă mîinile.

– Aşteaptă! Nu pleci nicăieri. Nu vreau să pleci. Nu-mi pasă cît e ceasul, nu vreau să pleci. Nu vreau să uit ce mi-ai spus, sînt doar surprinsă.

– Acum a început să vorbească, murmură el. Dar inima începuse să-i joace feste acolo, în piept, bătînd prea tare şi necontrolat. Se întoarse şi încercă să nu pară atît de vulnerabil. Consideră

că m-am oprit.

Nicky dădu din cap, zîmbindu-i. El o iubea. Acest bărbat frumos şi interesant, cu o expresie ciudată în ochii negri obosiţi, o iubea. Încet, ea îi spuse:

– Crezi că ai putea?

El era încă tăcut. „Ce? Ce să pot?"

Val îşi dădu ochii peste cap cu maxilarele încleştate.

– Nu te grăbi, ce să pot?

Nicky veni mai aproape privindu-l fix.

– Nu poţi vedea ce însemni pentru mine? Uită-te la mine, uită-te în ochii mei. Ce vrei de la mine? Poţi avea orice. Nu înţelegi?

Val încercă să vorbească. Se putea citi speranţa dintr-o dată pe figura lui, ca şi şocul de rigoare. Nu se aşteptase la aşa ceva. Miracolele nu erau prea dese. Adevărul tot trebuia spus, dar, în acest moment, nu-şi permise decît să se gîndească la dragoste. Nu- şi putea permite o viaţă întreagă în care să nu ştie ce gîndeşte ea. Cu voce răguşită, el îi spuse:

– De abia pot să te cred. Nu-mi vine să cred că asta mi se întîmplă mie. Nicky îi luă mîna în ale ei. Ea îşi dădea seama că Val Santisi nu realiza ce

om deosebit era. După toată atmosfera din care pornise şi aventurile prin care trecuse, el încă se mai întreba dacă preţuieşte ceva. Ea nu înţelegea de ce.

– Cum aş putea să nu te iubesc? îl întrebă ea.

Val îşi închise ochii, cum putea ea să nu-l iubească? El era perfect capabil să răspundă la întrebare, dar prefera să n-o facă. Nu era momentul. Voia să-şi trăiască visul. Se concentră asupra degetelor ei mici. Rochia de casă era mai potrivită pentru Squeaky Boggs, decît pentru Nicky Sharman, era fără formă şi cam uzată. Arăta de parcă ar fi avut cel puţin vreo zece ani vechime. O adora. O adora pe ea.

– Aş vrea să fiu cu tine astăzi. Aş vrea să fim împreună, dar nu aici în apartamenul tău, nici în acest oraş. E greu de explicat, dar...

– Atunci, nu mai explica. Nicky avea impresia că înţelege ce se petrece cu el. Val părea că înţelege faptul ca ea are un standard ridicat de viaţă care se datorează faptului că a realizat mai mult decît el, în acest oraş. Era greşit felul cum gîndea el, dar Nicky avea nevoie de timp pentru a-l convinge. Nu-mi pasă unde mergem. Du-mă unde vrei.

– Bine. Acest cuvînt era o promisiune erotică făcută de un bărbat care ştia că se poate ţine de cuvînt. Tot trupul lui o aştepta, era pregătit pentru ea, foamea de ea era atît de mare. Mă duc acasă să mă schimb. Vin să te iau într-o oră. Nu, mai puţin, în patruzeci şi cinci de minute.

– O să treacă atît de greu timpul pînă atunci, spuse Nicky gînditoare.

– Cîteodată, merită să aştepţi. Uită-te la mine, eu te-am aşteptat treisprezece ani.

Lăsară în urmă Washingtonul, îndreptîndu-se spre vest. Pentru prima dată, Val venise cu maşina lui, sau mai precis cu una închiriată de la *U-Drive-Us.* Cînd Nicky îl întrebă care este explicaţia, Val ezită, apoi îi răspunse că maşina lui era la reparat.

– Deci, ce fel de maşină conduce un detectiv al poliţiei locale? întrebă Nicky admirîndu-i profilul.

– Ceea ce îşi poate permite conform salariului cam mic, îi replică Val. Uite... se risipesc norii, vom avea o după-amiază însorită. Nicky avu impresia că el vrea să schimbe subiectul, dar nu mai insistă. Ziua lor împreună trebuia să fie perfectă. Intenţiona să fie atît de atentă, de apropiată şi iubitoare, încît acest bărbat pe care îl iubea să

înţeleagă că reprezintă ceva pentru ea. Acest bărbat pe care îl iubea. Purta un pulover crem care contrasta cu ochii lui negri. Părul îi era spălat şi strălucea de culoare şi viaţă, în lumina soarelui. Nu-şi putea lua ochii de la el, pe toată durata drumului. De fapt, nu-şi luă ochii de la el pînă cînd n-o rugă să nu-l mai privească atît de insistent.

Hotărîtă să-i facă plăcere, ea se rezumă la a-i arunca numai cîte o privire ocazională şi îşi concentră atenţia asupra împrejurimilor. Nu avea idee pe unde se aflau, peisajul părea luat dintr-o felicitare de Crăciun. Cele două drumuri care se întretăiau duceau spre o aşezare plină de farmec. Casele aveau toate cam cîte două etaje, erau curate şi chiar silozurile care se vedeau ici şi colo prin curţi păreau să strălucească. Tot mai multe case începură să apară în drumul lor.

Trecură peste un pod acoperit, pe lîngă un parc unde copiii făceau oameni de zăpadă sau organizau bătăi cu bulgări. Lîngă parc se putea vedea o clădire frumoasă pe care se putea citi că oferă cazare şi masă.

– Cred că avem noroc, spuse Val. Este şi restaurant. Simt că mor de foame, n-am mîncat nimic de aseară. Ce zici?

Nicky nu se gîndea deloc la mîncare, dar voia să-i facă pe plac şi încercă să pară entuziasmată.

– Nu prea mi-e foame, dar ştii că eu pot să mănînc oricum şi orice.

– E bine atunci... hai să luăm lucrurile din maşină.

Prînzul nu fu altceva decît relaxare. Val nu-şi dădu seama cînd totul începu să ia o întorsătură proastă. Poate atunci cînd chelneriţa îi aşezase la o masă cu scaunele de lemn, care aveau nişte cuie mari, cu capetele ieşite la suprafaţă, ceea ce îi dădea un aer rustic. Atmosfera era încîntătoare, dar pe Val începu să-l doară spatele atît de tare, încît nemaiputînd suporta se acuză şi se duse la toaletă, unde rămase vreo douăzeci de minute. Cînd se reîntoarse la masă, supa i se răcise, iar Nicky are aproape disperată. Din acel moment, conversaţia lor deveni tot mai greoaie. Pe Val îl preocupa de fapt cu totul altceva şi nu mîncarea, de aceea oprise la acest han. Fiind han avea scris la intrare că oferă camere confortabile, cu mobilă stil şi plapumă de puf.

Plapuma cu puf îl atrăgea cel mai mult. Iar camera probabil că nu avea telefon. Erau într-o localitate micuţă, unde nu aveau altă identitate

decît cea de îndrăgostiţi. Era perfect, îşi spuse Val. De fapt, nu era chiar aşa. Poate că Nicky se gîndea că nu era prea politicos şi că fusese adusă aici, cu un anume scop. Era în miezul zilei. Probabil că în cercul de prieteni ai lui Nicky nu prea se făcea aşa ceva în miezul zilei. Miezul zilei era momentul cînd se gîndea la aşa ceva. Şi ce dacă era miezul zilei? Soarta le adusese în faţă un dar minunat sub forma unei plăpumi din pene. Iar, Val nu voia ca ea să-i vadă disperarea. De ce? El era cu adevărat disperat. Dar în acelaşi timp se voia romantic şi sofisticat, şi cel puţin aşa voia să pară. Era mai mult decît dorinţa de a face dragoste cu ea cu o intensitate pe care n-o mai atinsese vreodată. Îi păsa de ce credea ea, aşa cum nu-i mai păsase lui niciodată de altă femeie.

– Val? Mă scuzi cîteva minute?

Val sări în sus, la vorbele ei, pentru că îi întrerupsese şirul gîndurilor.

– Ai terminat desertul? Ea îi făcu semn din cap, către farfuria goală. Am mîncat tot. Prăjitura asta cu morcov este cel mai interesant lucru din ultima jumătate de oră. Mă duc la toaletă să mă spăl pe mîini. Tu poţi să continui seria gîndurilor de acolo de unde ţi-am întrerupt-o.

Ea se întoarse dîndu-şi părul peste cap. Trist, Val îi urmărea mişcarea trupului care părea atît de interesantă în pantalonii aceia strîmţi. Puloverul cu dungi albe şi roşii îi punea în evidenţă talia subţire. Avea un trup minunat, se gîndi el, urmărind-o. Squeaky Boggs merita mai mult decît o prăjitură cu morcov. Se uită la desertul lui care mai aştepta încă în farfurie. Chelneriţa aduse nota de plată. Val începu să se îngrijoreze pentru că Nicky ar fi trebuit să vină de mult înapoi. Plăti nota, apoi se duse la maşină ca să vadă dacă ea preferase să îngheţe decît să se plictisească alături de el. Cînd văzu că nu este nici la maşină, se întoarse în hol şi îl întrebă pe recepţioner.

– Bruneta aceea frumoasă? Cu puloverul în dungi? Desigur, mi-o amintesc. Soţia dumneavoastră mi-a lăsat cheia aici, la recepeţie. Vă rog să aşteptaţi un moment. Recepţionerul îi dădu cheia de pe panoul fixat pe perete. Val o luă şi îl întrebă cu jumătate de glas:

– Sînteţi sigur?

– Domnule?

– Sînteţi sigur că era ea, apoi făcu o pauză, soţia mea?

– După cum puteţi vedea a semnat aici, în

cartea noastră de oaspeţi. Are un nume cam neobişnuit. Val citi în registru: Squeaky Boggs.

El sublinie numele ei încet, cu vîrful degetului. Amintindu-şi fata pe care o cunoscuse odată. Tînjind după femeia care devenise ea. Iubindu-le pe amîndouă din toată inima. Îşi muşcă buzele întorcîndu-se spre scara care ducea la etajul doi. Ea îl aştepta. Şi el ştia că şi Nicky simte la fel ca el. Privirea lui se încălzi. Căută cheia, apoi dădu mîna cu recepţionerul.

– Aveţi nişte locuri fantastice aici. Atmosfera e minunată. Nici nu pot să vă spun cît sînt de fericit.

Recepţionerul îl privi amuzat.

– Da, bine... sper că şi soţia dumneavoastră va aprecia şederea aici. Camera doisprezece pe stînga, la capătul scărilor.

Speranţa şi dragostea îl sfîşiau. Val urcă treptele cîte trei deodată. Nu fu nevoie să folosească cheia. Uşa era deschisă. O văzu numai pe ea. Stătea în faţa ferestrei cu braţele încrucişate. Îşi întoarse capul cînd se deschise uşa. Ochii îi străluceau ca diamantele.

– Vino să vezi priveliştea, îi spuse ea. Şi copiii care se dau cu sania. Dar el rămase în cadrul uşii. Nu mai văzuse o altă femeie atît de frumoasă ca

Squeaky Boggs în lumina soarelui. Ar fi vrut să aibă timpul necesar pentru a savura momentul. Fata asta îi era atît de dragă. Nicky îi zîmbi apoi se întoarse iar spre fereastră.

– Mă stînjeneşti dacă te comporţi aşa.

– Nu asta este intenţia mea. El veni încet, îşi sprijini bărbia de creştetul ei şi mîinile şi le odihni pe umerii ei. Coapsele lui le atinseră pe ale ei ca din întîmplare, cu o mişcare uşoară. El privea afară, la lumea îmbrăcată în nea, savurînd acest moment de afinitate. Indiferent ce avea să se întîmple a doua zi sau în viitorul mai îndepărtat... el îşi va aminti ziua aceasta. Întotdeauna.

– Încerc să mă asigur că nu visez. Dar dacă mă trezeşte cineva acum, mă voi simţi iritat.

– Nu ştiam cum să rezolv problema asta ca să nu dau naştere la complicaţii, spuse ea deodată... mă refer la cameră. Am făcut ce am putut.

– Îţi voi fi recunoscător întotdeauna. Val îi sărută părul, închizîndu-i ochii şi sorbindu-i parfumul.

– Val?

– Poftim? Braţele lui se încrucişară peste ale ei. O ţinea strîns. Ea era atît de delicată, dar numai el ştia cîtă forţă poate degaja această femeie uneori cînd situaţia o cere. Ce este draga mea?

– Vrei să faci ceva pentru mine?

„Dacă mi-ar cere să zbor, cred că aş face-o", se gîndea el.

– Cere-mi orice, orice.

Vocea ei păru înăbuşită.

– Te rog să faci dragoste cu mine. Vreau să fiu a ta astăzi.

Trupul lui Val deveni rigid. Peste tot. Sinceritatea ei era destul pentru a-i rupe inima. Mîinile începură să-i tremure încercînd să-i atingă sînii. Degetele lui se opriră acolo, Val auzi geamătul ei.

– Da, şopti el. Dorea să facă dragoste cu ea din toată fiinţa lui. O, da sigur că da. Ea se întoarse cu faţa spre el, mîinile lui trăgînd-o spre gura lui care o aştepta. O ţinea în braţe, o atingea, ea era totul pentru el. Nu mai putea să raţioneze. După atîţia ani în care nu făcuse altceva decît să aibă grijă să fie cu un pas înaintea tuturor, să stea la pîndă mereu, îşi permise să simtă. Cu mulţumire. Cu bucurie.

Se priveau unul pe celălalt cu dorinţă. Teama se destrămase, începură să rîdă atingîndu-şi feţele cu mîinile, asigurîndu-se că nu este vis ci realitate.

– Sînt atît de fericită, spuse Nicky ştergîndu-şi

lacrimile cu dosul palmei.

Lui îi rîdeau ochii, iar mîinile care îi mai tremurau încă îi mîngîiau părul.

– Încă n-am făcut nimic, ce motiv de fericire ai?

– Eşti aici. Eşti cu mine. Mă iubeşti.

– Sînt pe cale s-o fac. Apoi zîmbetul lui păli, iar palmele i se aşezară pe obrajii ei. O privi, dorind-o atît de mult, încît dorinţa devenea dureroasă.

– Nu, şopti el. Tu ai dreptate. Cred că te iubesc... dintotdeauna. Ceea ce facem noi acum nu este dragoste. Prima oară am făcut-o de Crăciun.

– Da, atunci am început, îi spuse Nicky. Numai că nu era conştienţi.

– Cea mai impresionantă experienţă a istoriei, murmură Val, sărutîndu-i buzele umede. Se gîndi iar la noaptea plină de nea, la emoţiile care îl animau cu atîta intensitate.

– Eu am ştiut, Squeaky, am ştiut ce se întîmpla.

– Nu-mi mai spune Squeaky. Punctă fiecare cuvînt cu cîte un sărut. Mă cheamă Nicky Sharman.

– Squeaky Boggs a semnat în registru.

– A fost o reacţie de moment. Ea îi ridică puloverul, descoperind mătasea pielii lui. Mîinile ei

începură să-l exploreze. Dacă mai îndrăzneşti să-mi spui vreodată Squeaky, o să te torturez mereu pînă îţi ceri iertare.

– Squeaky, Squeaky,... Squeaky... Val respiră adînc şi începu să rîdă din tot sufletul. Sentimentele păreau să inunde camera, odată cu soarele. El ar fi vrut să fie totul bine, dar fericirea întotdeauna părea că i se pune de-a curmezişul. Ceea ce făcuse el în trecut părea să-i fi fost de folos, dar trecutul nu mai avea nici o legătură cu ce făcea acum. Era inundat de senzaţii atît de plăcute. Nu voia însă să se autoamăgească, nu el era stăpîn pe situaţie. Se simţea ca un copil în Ajunul Crăciunului cînd i se aduc o mulţime de daruri. Simpla ei mişcare îl împinse încet către pat. Ochii ei albaştri străluceau cu intensitate.

– Îmi place zîmbetul tău, îi spuse ea trecîndu-şi un deget peste buzele lui frumos conturate. Te face să arăţi sexy şi rău.

– Să arăt sexy şi rău? Asta e ceva de bine?

– De foarte mult bine. Fetelor bune le plac băieţii răi.

El o sărută încet pe gît. Încet, cît putea de încet.

– Şi tu eşti o fată bună?

– Aşa cred. Ea îi cuprinse mîinile care alunecau uşor spre spatele ei, strîngîndu-i-le uşor. Nu sînt... adică nu prea sînt vreo sursă de experienţă...

– Nici eu, spuse Val. Schimbară un sărut care îi făcu pe amîndoi să se înfioare. Nici eu nu am experienţă în sensul ăsta. Totul mi se pare nou. De abia pot să mai aştept să văd ce se întîmplă.

Nicky îşi lăsă capul pe spate pentru a-i privi faţa. Ochii lui negri ardeau de dragoste, de senzualitate. Ei îi plăcu să se reflecte în ei. Asta însemna, conform gîndirii ei, că se află în sufletul lui.

– Hai să vedem, îi spuse ea.

Apăru un alt zîmbet pe buzele şi în ochii lui, făcînd ca obrajii ei să devină învăpăiaţi. O ridică în braţe de parcă ar fi fost un fulg. Nicky îşi îngropă faţa în acel loc minunat dintre umărul lui şi maxilar, iar el o duse încet spre pat, aşezînd-o cu grijă pe marginea plapumii. Ea nu mai simţise niciodată moliciunea unui astfel de pat. Ochii ei zîmbeau către Val.

– Nu prea mă pricep la cuvinte, îi spuse el încet. Dar aş vrea să ştii cît de mult îmi placi... aş vrea să mă crezi.

– Te cred. Ei îi plăcu ceea ce vedea în ochii lui, vulnerabilitatea pe care o trădau. Îi plăcea părul lui în lumina soarelui şi nuanţa pe care dorinţa o dădea pielii lui. „Îl iubesc pe bărbatul ăsta", se gîndi ea, cînd el îngenunche încet, în faţa ei.

El îi luă mîinile sărutîndu-i-le, apoi îi înconjură talia cu braţele şi îşi puse capul în poala ei. Mîinile ei îi neteziră părul. Timpul se scurgea încet de parcă ar fi fost marcat numai de bătăile inimilor lor, iar Val îşi dori ca acest moment să dureze mereu.

– Te iubesc, vocea lui era o şoaptă. El îşi ridică încet capul şi ea îi văzu faţa plină de dorinţă. Nicky îi atinse mîna cu dosul palmei.

– Şi eu te iubesc. Îşi zîmbiră apoi, iar sărutul lor îi făcu să zîmbească iar, să ofteze, lăsînd loc gemetelor. Senzaţia de căldură rămase între ei. Nicky începu să ofteze convulsiv, de parcă ar fi vrut să-şi urmeze bătăile inimii.

„Îl iubesc pe acest bărbat."

Val se dădu la o parte urmărind-o şi plăcîndu-i privirea ei plină de dorinţă. El ştia ce simte ea, pentru că şi el avea aceleaşi sentimente. Simţea că trăieşte. Că e flămînd de ea. Că o descoperă în acea clipă. Întinse mîinile şi îi descoperi sînii. Ca

un copil care se lasă dezbrăcat pentru seară, Nicky îşi ridică braţele şi îşi scoase sutienul. Cu sînii goi şi îndreptaţi spre el, Nicky se lasă spre spate. Nu mai exista ruşine sau reţinere. Se mişcau, ieşeau din vieţile lor personale şi intrau într-o atmosferă nouă.

Gura lui Val îi descoperi un sîn, apoi şi pe celălalt, pînă cînd senzaţia de plăcere care o traversa din cap pînă în picioare deveni atît de pregnantă, încît ea nu mai putea suporta. Cu degetele, Val îi desena mici cercuri concentrice pe spate. Pîntecele ei se contractă. Simţi cum i se înmoaie toţi muşchii, iar ochii i se închid. Începu să respire tot mai greu; Val îi mai explora încă sînii cu infinită răbdare. Încerca s-o facă să se depărteze de tot ceea ce însemnase lumea pînă acum pentru ea. Îi infuza trupul cu o senzaţie nouă. Cînd, în cele din urmă, se ridică, separarea îi făcu să lăcrimeze. El îşi scoase repede hainele, rămînînd gol în faţa ei, în soarele care bătea în fereastră. Încet, cu ochii deschişi şi aţintiţi asupra lui, ea se lăsă pe spate, iar Val începu să-i scoată ciorapii, pantofii. Ea se simţi deodată inexplicabil mai femeie decît fusese vreodată. Senzuală. Liberă. Îi simţi trupul care se întindea deasupra ei

cu extaz. El îi mîngîie părul, dîndu-i la o parte şuviţele care îi căzuseră pe faţă. Degetele ei grăbite voiau să redescopere trăsăturile lui, linia maxilarului, curba buzelor, adîncitura din bărbie. I se părea că este atît de frumos. „Îl iubesc pe bărbatul ăsta", îşi spuse ea încă o dată. Ea avea atît de multe de văzut, de mîngîiat şi de explorat la el. Îşi afla cu ajutorul mîinilor răspunsurile la tot ce voia să ştie. În ochii lui ea văzu cum arată o femeie iubită în ochii bărbatului care o iubeşte. Ea era trecutul, prezentul, viitorul, era singura care putea pune capăt singurătăţii lor.

El îi mîngîie curbele şi deschiderile trupului ei, sărutîndu-le cu multă dragoste. Îi dădu tot ce avea el, tot ce era el; răbdarea, ştiinta, dragostea. Cînd el i-o ceru, ea îşi desfăcu încet picioarele fiind toată numai dorinţă şi supunere. El se îngropă în fiinţa ei, în sufletul ei. Instinctiv se apropiară de acel ritm minunat, fără vîrstă, care parcă îi făcea să arunce flăcări. Se pierdură unul în celălalt, găsind o împlinire pe care nici unul n-o mai cunoscuse vreodată. Era atît de perfect, atît de bine. Nu se mai simţiseră niciodată atît de bine. Ea era udă, fierbinte şi de abia mai respira, el era plin de pasiune. Plăcerea era aproape

durere. El o pătrunse tot mai adînc pînă cînd ajunse într-un moment în care dorinţele lor se întîlniră şi părură una singură. Spatele lui Nicky se curbă cu disperare, picioarele ei încolăcindu-se în jurul lui. Se mişcau ca unul ,găsind acel moment final de plăcere care să-i elibereze. Rămaseră aşa, un moment, erau o mişcare, un trup, o inimă. Erau cuprinşi de o bucurie care îi copleşea. Erau plini de viaţă.

Încăperea deveni apăsătoare. Faţa lui Nicky era presată în umărul lui Val. El o ţinea în braţe, simţind-o de parcă i-ar fi fost undeva îngropată în suflet. El iubise pînă acum femeia din ea, acum avea grijă de copilul din ea, atît de drag şi de fragil. El nu crezuse pînă acum într-o ordine divină, într-un alt plan care să ordoneze viaţa. Acum credea.

Capitolul 7

Era ora unsprezece, într-o dimineaţa de duminică şi Nicky era acoperită pînă la bărbie de spuma gelului de baie pe care îl folosea. Muşchii i se relaxau atît de plăcut. Iubitul ei dormea ca un prunc în camera alăturată. Viaţa era atît de frumoasă. Ea începu să fredoneze încet, de fericire. Erau deja douăzeci şi patru de ore de cînd Val închisese uşa care îi despărţea de restul lumii. Douăzeci şi patru de ore de pasiune. De zîmbete şi sărutări, de îmbrăţişări. Cele mai perfecte douăzeci şi patru de ore din viaţa ei. Era copleşită de

fericire. Deodată începu să rîdă, fără să ştie de ce şi nu se mai putu opri, deşi ştia că Val, atît de dulce, bun şi sexy, îşi merita pe deplin somnul. Îşi puse un pumn de spumă deasupra capului, apoi cu un strigăt de bucurie se lăsă cu totul sub apă. Cînd scoase capul din nou după aer şi deschise mai întîi un ochi îl găsi pe Val, acel minunat Val, urmărind-o, cu braţele încrucişate pe piept. Purta o pereche de pantaloni de sport, de culoarea cerului care se mulau perfect pe coapsele lui. Părul îi era răvăşit de parcă tocmai scăpase dintr-o tornadă şi avea una dintre sprîncene ridicate a semn de mirare.

– Salut, îi spuse el.

Nicky încercă să-şi şteargă spuma de pe faţă. Cîteva şuviţe de păr îi atîrnau pe frunte şi ea şi le îndepărtă.

– Bună dimineaţa, iubitule. În glas i se simţea cum încearcă să-şi stăpînească rîsul, dar îşi luă o mină serioasă. Am făcut prea mult zgomot?

– Nu. El intră în baie şi se aşează ca indienii pe un prosop. Îşi propti coatele pe marginea căzii. Absenţa ta m-a făcut să mă trezesc. Era patul gol, aveam picioarele reci şi nu mai aveam pe cine să ţin în braţe. Mi s-a părut foarte trist. Ce făceai,

încercai să te îneci? A fost atît de rău ieri? Şi noaptea trecută? Şi dimineaţa asta?

– Nu, nu, şi nu. Nicky îşi lăsă capul pe marginea căzii. Îi plăcea să se trezească alături de el dimineaţa. Îi plăcea obrazul lui marcat de somn şi privirea lui somnoroasă. Îi plăcea cum i se mişcau muşchii, îi plăcea pînă şi culoarea pe care o avea părul lui de pe piept. El era perfect, iubitul ei din cele douăzeci şi patru de ore. Pînă la şi chiar incluzînd...

– Ai o urmă roşie pe gît, îi spuse ea cu satisfacţie.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. El îşi băgă mîinile în apă, încercînd să prindă baloanele de săpun cu mîna. Cred că nu mai ştiu ce am făcut aseară. Poate îşi va aduce altcineva aminte.

– Bietul băieţel! Ea îşi ridică un picior din apă. Nu e de mirare că arăţi atît de epuizat.

Val o fixă cu o privire cam întunecată.

– Nu cred că ai o memorie prea bună.

– Memoria mea nu are nici un defect. Lui Nicky îi pieri aerul amuzat pe care îl avusese pînă atunci. Îmi amintesc totul. Felul în care am făcut dragoste nu poate fi uitat. Va fi o parte din mine întotdeauna.

Val zîmbi.

– Aş vrea să pot să mă joc cu vorbele aşa cum o faci tu. Cînd mă uit la tine şi simt atît de mult pentru tine... eu nu pot decît să vin şi să-ţi spun salut.

Ea se ridică încet, privindu-l în ochi.

– Cuvintele nu prea contează. Nu faci dragoste prin vorbe.

El încercă să-i răspundă, dar simţi că tot ceea ce ar fi vrut să exprime nu se putea spune prin cuvinte. Sînii ei pluteau deasupra apei, erau moi şi uzi. Sfîrcurile lor erau roz, culoarea pe care o au trandafirii după ploaie. Îşi dorea să-i sărute.

– Cred că te-ai spălat destul, şopti el. N-ai vrea să-ţi aduc un prosop?

– Nu. Vocea ei suna atît de hotărîtă... aş vrea să intri cu mine în cadă.

El îi urmări sfîrcurile care se întăreau.

– Nu, cred că ai vrea să ne îneci pe amîndoi fără să mai putem face nimic altceva...

– Totuşi, am putea experimenta.

– Nu, iubito, poate că nu ştiu să folosesc cuvintele pentru a-ţi spune cît te iubesc, dar încă mă mai descurc cu mişcările. Într-un pat, nu într-o cadă gen Squeaky-Victoria.

Ea se întristă. Îşi dădu încet la o parte cîteva bule de săpun care i se adunaseră în jurul sînilor.

– Nu vrei să te uzi alături de mine? Nu mi se pare normal ca o femeie să insiste, dar cred că ratezi experienţa vieţii tale.

Val strînse din dinţi. Cît şi-ar fi dorit să-i ia faţa în palme şi să-i acopere gura cu sărutări, s-o mîngiie pînă cînd ea şi-ar fi pierdut cumpătul. Din nefericire, cada se interpunea între ei şi el ştia ce era şi ce nu era posibil. Se mai confrunta şi cu o foame exagerată de ea, dacă se gîndea la satisfacţiile recente pe care le avusese. O singură atingere şi ar fi explodat înainte de a duce-o în pat.

– Haidę, ieşi, îi spuse el. Apoi cu un zîmbet dubios adăugă: Te rog, Squeaky fii înţelegătoare.

– Bine, încercam numai să-mi folosesc imaginaţia. Nu vreau să... Se înroşi deodată. O, ce naiba?

– Ce s-a întîmplat?

– Călcîiul mi s-a înţepenit. Se uită la el, îşi muşcă buzele, apoi adăugă: Nu glumesc, nu glumesc deloc.

– Cum naiba, femeie... frustrarea sexuală răzbătea prin glasul lui Val. Era destul de mult spaţiu

şi pentru el, să poată intra. Încercă să tragă de piciorul lui Nicky care era înţepenit. Poate c-ar fi mai bine dacă am încerca să punem nişte săpun.

– Ce idee bună! exclamă Nicky şi se lăsă în apă pînă la bărbie, cu un oftat. Din această poziţie, îl examina pe Val, care în pantalonii lui bleu încerca s-o ajute. Eşti exact timpul de bărbat după care se uită o femeie care este în criză.

Ceva din tonul ei îl făcu pe Val să se uite peste umăr. Îi întîlni privirea inocentă, iar în ochii îi sclipea acel ceva care caracterizează un om care este pus pe soţii.

– Eşti un drăcuşor, Squeaky.

Privindu-l fix, Nicky îşi trase piciorul afară. Val îi citi intenţia pe faţă şi încercă să se apere, dar era prea tîrziu. Ea îl înconjurase cu braţele, trăgîndu-l pînă cînd Val îşi pierdu echilibrul şi aşa precar. Se lăsă în cadă, împroşcînd stropii în jurul lui.

– Mă... mă striveşti, de abia apucă Nicky să-i mai spună. Genele îi erau pline de săpun, podeaua la fel, ca şi oglinda din mijlocul băii. Şi ai inundat şi toată baia. Vei avea necazuri mari, domnule.

– Toate astea nu-mi vor crea necazuri mai mari decît îmi produci tu, doamnă. Val îi mai tri-

mise o cascadă de apă deasupra capului. Picioarele lui îşi făcură loc între coapsele ei, iar pieptul lui se lăsă peste sînii ei. Gura lui o acoperi pe a ei. Necazurile cele mai mari tot tu mi le faci, îi mai spuse el.

– Bine, zise Nicky. Degetele ei îi trasau urme pe spatele gol, de la umăr la talie... cu cît mai mult... cu atît mai bine...

– Eşti o vrăjitoare fără ruşine, o vrăjitoare frumoasă, minunată. Apoi buzele lui se lăsară peste sînii ei. Prin atingerea lui, îi transmitea tot ce avea în inimă. Îi spunea că are de gînd să-i facă orice plăcere, că se va juca împreună cu ea şi în această cadă cam mică şi că o va simţi aproape de sufletul lui aşa cum nu mai simţise niciodată o femeie... Şi ea îl auzi.

Nicky începu să plîngă cu lacrimi mari, cînd părăsiră hanul în seara aceea. Cînd Val o întrebă care este motivul, ea îi spuse că tot ce va urma în viaţa ei va fi numai dezamăgire comparativ cu ce se întîmplase între ei în zilele acelea. El trase maşina la marginea drumului şi o sărută pînă cînd trupul ei, deveni moale, puloverul îi cădea de pe umăr şi el o întrebă dacă totul fusese dezamăgire.

– În nici nu caz, şopti ea, impresionată.

Vîntul începu să sufle imediat ce apuse soarele şi temperatura scăzu cu aproape zece grade. Dispozitivul de încălzire din maşină scotea aer cald. Nicky purta o jachetă peste pulover şi nu simţea frigul. După treizeci minute pe drum, ea se atîrnă de gîtul lui Val, căutîndu-i căldura. Val opri din nou maşina.

– Încearcă să te controlezi, Nicky. N-o să mai ajungem acasă dacă ne oprim mereu. Îşi scoase jacheta şi i-o dădu lui Nicky. Uite, îmbrac-o şi pe asta.

– Dar tu? Nu ai decît puloverul ăsta pe tine.

– Nu-ţi face probleme în ceea ce mă priveşte, spuse el. Eu sînt ca un pinguin. Sînt obişnuit cu frigul.

Nicky îşi puse jacheta. Mînecile îi acopereau cu totul mîinile şi ea rămase ca un copil cînd el îi trase fermoarul.

– Ai frisoane?

Se făcu tăcere.

– Cred că da.

– Pari obosită. De ce nu pui capul pe genunchii mei să încerci să dormi? Mai avem o oră pînă la Washington.

Nicky îi zîmbi, apoi îşi înăbuşi un căscat cu mîneca jachetei.

– Sînt obosită. Dar am cea mai plăcută oboseală din viaţa mea. Şi nu vreau să dorm. Realitatea este numai la o oră distanţă. Nu vreau să pierd nici un minut preţios dormind.

– Asta ai spus şi ieri noapte.

– Şi nu ţi-a părut bine? Nicky îşi lăsă capul pe umărul lui ca pe o pernă. Hai să vorbim despre munca ta. Nu mi-ai spus niciodată ce faci tu toată ziua. Faci vreodată vreo muncă plictisitoare, ceva care nu-ţi place?

Val privea drept înainte la drum, dar strîngea din dinţi.

– Este interzis de lege să vorbeşti despre munca ta în weekend-uri, dar mai avem încă cinci ore din acest weekend. Închide-ţi ochii frumoşi, draga mea.

– Bine, dar nu am de gînd să dorm. Intenţionez să te privesc tot timpul. Pot s-o fac şi cu ochii închişi.

El o sărută pe creştet.

– E nemaipomenit. Nimeni nu m-a mai adorat aşa.

Nicky, murmură:

– Minţi. Femeile au început să umble după tine de cînd aveai paisprezece ani. Am fost martoră.

– Dar nimeni nu m-a adorat. Îi luă o mînă şi i-o strînse uşor. Pînă la tine, Squeaky.

– Nu-mi mai spune Squeaky. Ea oftă, încercînd să-şi amintească de ceva. În pofida încercărilor ei de a rămîne trează, adormi instantaneu. Trecu prin imagini care îi făcură plăcere, prin locuri cu vegetaţie luxuriantă. Se întoarse la realitate peste o oră cînd Val o bătu încet pe umăr.

– Din nou acasă, îi şopti Val.

Nicky se forţă să-şi deschidă ochii. Încercă să înregistreze faptul că erau deja în faţa apartamentului ei.

– Nu, draga mea. Te duc eu pînă sus. Te aşez în pat şi îţi poţi continua acolo visele.

– Te-aş iubi şi mai mult dacă m-ai duce pînă sus.

– Deja mă adori şi o ştii şi tu. Poţi să mergi pe propriile tale picioare.

Val continuă să o conducă spre apartamentul ei. Îi deschise uşa, apoi îi puse mîinile pe umeri şi o împinse în direcţia dormitorului.

– Noapte bună, îngeraşule. Vise plăcute.

Dezorientată, Nicky se întoarse şi îl privi. Arăta

cu zece ani mai bătrînă cu tot părul care îi căzuse în ochi şi cu jacheta lui Val atîrnîndu-i.

– Rămîi şi tu?

– Aş vrea, dar nu pot. Val o trase aproape, încercînd să-i transmită faptul că ar fi putut să stea aşa mereu. Deodată, ea i se păru atît de fragilă. Hai să luăm masa mîine seară împreună. O să te duc la un restaurant care foloseşte şerveţele adevărate. Lumînări pe masă în loc de baloane cu heliu. Feţe de masă. Cum ţi se pare?

– E prea bine să poată fi adevărat. Care e poanta?

– Eşti un copilaş isteţ. Val o sărută încet pe obraz şi se dădu un pas înapoi. Erau atît de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar nu în seara asta, cînd era atît de obosită. Şi- ar fi dorit-o calmă şi relaxată. O să luăm masa împreună.

Nicky îi zîmbi şi îşi lăsă capul într-o parte.

– O, şi apoi?

– Apoi o să vorbim, îi spuse el încet. Serios. Am nevoie să vorbesc cu tine. Te sun mîine.

– Bine, aştepţ. Ea îi dădu numărul de telefon. Eşti sigur că vrei să pleci în seara asta? Dacă o să am vreun coşmar?

– Iubito, nu mai ai atîta putere să mai ai şi

coşmaruri. Îi mai luă faţa în mîini pentru ultima oară şi o privi de parcă n-ar fi vrut să-i uite trăsăturile. Îi mîngîie obrajii, observînd pentru prima oară că ea avea pistrui. De ce sînt întotdeauna despărţirile dureroase?

– Te iubesc, îi spuse el. Vrei să ştii cît de mult te iubesc?

Dar se întoarse şi pleacă înainte de a se face de rîs confesîndu-i-se. Nu era momentul pentru nici unul din ei. Apoi venea adevărul. Apoi... Apoi ce?

Nicky adormi în jacheta lui. Purta o cămaşă de noapte de bumac, şosete care să o facă să nu simtă răceala aşternuturilor şi jacheta lui neagră. Dormi neîntoarsă de la opt seara la opt dimineaţa cînd o trezi deşteptătorul. Cînd deschise ochii era înfăşurată în jacheta lui de piele şi torcea ca o pisică. Niciodată nu îi plăcuse să se trezească dimineaţa, dar acum era ceva diferit. Şi la o oarecare distanţă, undeva, tot în acest oraş, se trezea un bărbat cu ochii negri care întîmpina zorii cu acelaşi zîmbet.

Val Santisi nu ştia ce a pierdut. Ea l-ar fi sedus şi în această dimineaţă în mod deliberat şi cu multă imaginaţie. Dragostea pe care o simţea

deşi era din tot sufletul, părea să solicite şi exprimare fizică. Voia să-i dea mereu cîte ceva; „trupul meu este al tău, am încredere în tine, te iubesc, poţi face ceea ce doreşti cu mine". Viaţa era minunată. Îşi mişcă picioarele, apoi îşi dădu seama că şosetele i-au căzut în timpul somnului. Cu picioarele goale ea se întinse pentru a detecta prin pat acele ghemotoace care ar fi trebuit să fie şosetele ei de plastic. Nu erau din acelea care să ţină prea mult cald. Îşi dezbrăcă jacheta lui Val ca să aibă mîinile libere, apoi dădu la o parte aşternuturile de pe pat. Dar la un moment dat, pe la mijlocul patului, găsi ceva care arăta ca un toc de ochelari, numai că era plin de cu totul altceva decît rame de ochelari.

Se gîndi la început că probabil a căzut din buzunarele lui Val. Dar... nu ea îşi aminti perfect că ambele buzunare fuseseră goale cu o seară în urmă. Dintr-un motiv pe care nu putea să şi-l definească, se temea să atingă cutia de parcă ar fi avut înăuntru un şarpe şi să n-o muşte.

Dar ea era reporter şi, mai presus de toate, era femeie şi cu această combinaţie era imposibil de luptat. Ridică încet obiectul, apoi deschizîndu-l căzură vreo duzină de cărţi de vizită pe pat.

Unele dintre ele erau de plastic, altele erau obişnuite. Un singur lucru aveau cu toate în comun, includeau fotografia lui Val Santisi. Nu avea nici un rost. Doar dacă...

Adresele erau din New York, Washington, Palm Beach. Erau menţionate acolo o mulţime de meserii: ofiţer de poliţie, instalator, analist, sales man[1]. Insigna pe care i-o arătase el de Crăciun se afla şi ea acolo. Părea autentică.

Nicky simţi că începe să tremure deşi nu-i era frig. Nu mai simţea nimic. Luă jacheta de piele şi o întoarse pe dos. Văzu acolo lîngă fermoar ceva, ca un buzunar cusut de o mînă neîndemînatică, care să ascundă nişte lucruri pe care nu le foloseşti mereu.

Uimită, puse totul la loc. Simţindu-se ca o somnabulă, făcu un duş rece. Nu mai avea nici un gînd, nu mai ştia ce să creadă. O minţise în privinţa profesiei lui. Oare cu ce o mai minţise?

„Nu, el nu mă poate minţi. Trebuie să existe o explicaţie." Probabil ceva legat de munca pe care o desfăşoară el acolo, la poliţie. Trebuia să afle neapărat. Se îmbrăcă, apoi formă numărul lui

1. Agent de vînzări.

Dylan de la birou.

– Mai trăieşti? se auzi vocea lui plină de veselie.

– Trăiesc, dar am probleme, spuse ea. Dylan, aş vrea să mă ajuţi. Mai ai încă acea cunoştinţă la departamentul poliţiei?

– Dacă te referi la verişoara mea Lauralee, da, o mai am.

– Aş vrea să ştiu dacă Val Santisi este detectiv la secţia a noua. Poţi afla?

Tăcere.

– Dar tu de ce nu poţi? Am înţeles că aţi crescut împreună. Şi am avut impresia că sînteţi mereu gata să vă ajutaţi.

– Şi eu am avut impresia asta, îi spuse Nicky cu vocea tremurată. Mă duc la birou şi te rog sună-mă cît poţi de repede cînd afli ceva. Mulţumesc, Dylan. Puse receptorul în furcă, apoi luă din cămară o cantitate impresionantă de gumă. Mestecînd-o cu sălbăticie, îşi aminti să deschidă lumina. Nu avea nimic de scris, nimic de spus. Nu se mai simţise atît de dezorientată în viaţa ei.

Dylan veni pe la prînz. Avea o mină atît de sobră, cum nu-l mai văzuse ea pînă acum. Cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele pantalonilor, afişă

o faţă nouă, preocupată.

– Val Santisi ţi-a spus că este poliţai? o chestionă el, scurt.

– Şi este sau nu?

– Nu este şi nici n-a fost vreodată, angajat al poliţiei din Washington. Dacă ţi-a spus asta, te-a minţit. Nicky se aşează. După un moment, se aşează şi Dylan alături de ea.

– La naiba, zise el. Am ştiut eu că n-o să-ţi placă ce-o să auzi.

– Nu-mi place, şopti ea.

– Vrei să discutăm?

– Nu pot. Nu încă.

– Nicky, cît de apropiată eşti de tipul ăsta?

Nicky roşi deodată.

– Apropiată.

Dylan clipi repede.

– Mi-a fost teamă de asta. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Ea nu voise ca refuzul ei să pară atît de categoric. Respiră adînc închise ochii şi îşi frecţionă tîmplele cu degetele. Îmi pare rău, Dylan. Apreciez ajutorul tău. Am nevoie doar de timp ca să gîndesc.

– Bine, înţeleg. El o îmbrăţişă cu compasiune,

apoi se ridică. Uite ce e, înţeleg că nu mă priveşte, dar dacă aş fi în locul tău, m-aş ţine deoparte de tipul ăsta. Am mai văzut genul ăsta şi înainte. Pare să impresioneze femeile şi nu se dă în lături de la nimic. Chiar dacă aţi crescut împreună, nu ştii ceea ce este mai important.

„Nu, el nu mă poate minţi. Trebuie să existe o explicaţie." Probabil nu trebuie să lucreze pe faţă la acest departament... Dar, în aparenţă, nu prea era nici o legătură. Îl conduse pe Dylan, mirîndu-se că se mai poate încă ţine pe picioare.

– Mulţumesc pentru informaţii, Dylan.

– Şi pentru faptul că ţi-am făcut o zi atît de bună? Nu ştiu ce se întîmplă cu toată lumea, în ziua de azi. Se pare că fiecare persoană pe care o întîlnesc este ori mincinoasă, ori hoaţă, ori victimă. Ştii ce i s-a întîmplat lui Calvin Fleming ieri?

Calvin Fleming era patronul publicaţiei lor, un milionar care avea reputaţia că angajează femeile în funcţie de fizic, deşi el numără vreo şaptezeci de primăveri.

– Ce tot spui, îl întrebă Nicky. Ce s-a întîmplat cu domnul Fleming?

– N-ai aflat? Unde ai fost plecată? Din fericire,

Dylan nu-i dădu ocazia să răspundă. Fleming a dat o petrecere senzaţională, cu cîteva sute de invitaţi, vineri seara în onoarea unui congresman. Îţi aminteşti că am mai vorbit despre asta la clubul *Zefir?* Oricum, între cocktailuri şi felul de mîncare, Jimmy Valentino a reuşit să se strecoare şi să golească seiful din dormitor şi pe cel din bibliotecă şi a mai luat din greşeală un joc de şah din aur. Nimeni nu-şi închipuie cum a reuşit s-o facă. Fiecare piesă de la joc cîntărea în jur de cincizeci de grame. Nu ştie nimeni cum le-a putut transporta. Omul ăsta pare supranatural. Sîmbătă noaptea. În noaptea aceea ea îl rugase pe Val să stea cu ea... şi el refuzase. Cînd se întorsese era pe jumătate degerat de frig. Şi asta era sîmbătă spre dimineaţă. Ce îi spusese el atunci? „Cred că am mers puţin cam departe." Nicky deschise uşa cu degetele înţepenite. Mintea i se chinuia, încercînd să reconstituie totul cu precizie. Totul era de necrezut, imposibil, dar datele problemei se cam potriveau.

– Să fii atentă, îi spunea Dylan. Închide toate uşile şi ferestrele. Nu ştii unde va ataca de astă dată.

– Da, ai dreptate, nu poţi şti niciodată.

Dylan făcu o pauză.

– Cît despre Santisi, îmi pare rău. Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, eu sînt un ascultător bun.

Ea încercă să-i zîmbească, dar i se păru ceva foarte dificil.

– N-o să am probleme, Dylan.

– Da, sigur, îi replică el. Iar eu sînt Jimmy Valentino.

Capitolul 8

Nicky încercă să-şi alcătuiască o toaletă mortală. Care să se potrivească celor ce aveau să urmeze. Purta o bluză albă de satin care mai mult dezvelea decît să acopere şi o fustă mini de catifea. Ciorapii negri aveau din loc în loc mici sclipiri ca de diamant, care se potriveau cu diamantele din urechi. Părul îi era dat pe spate, ca o coamă, iar pe un braţ îşi pusese o duzină de brăţări de argint.

Era pregătită. Era puternică. Putea să aibă grijă de propria ei persoană, şi era gata să aibă

grijă şi de Val Santisi.

El ajunse la apartamentul ei pe la opt.

Părul îi era în neregulă, se tăiase cînd se bărbierise. Arăta cam dezorientat.

– Eşti frumoasă, spuse el, în loc de salut, cu o notă de tristeţe în glas, care nu prea se potrivea cu complimentul.

– Nu s-ar putea spune după faţa pe care o afişezi, îi răspunse Nicky. S-a întîmplat ceva? Nu-ţi place cum sînt îmbrăcată?

– Îmi place.

– O, atunci trebuie să fie altceva. Eşti supărat pe mine?

El o privi atent.

– Nu, dar de ce ar trebui să fiu supărat pe tine?

– Într-adevăr, de ce? murmură Nicky îndreptîndu-se spre dulap să-şi ia haina. Nu arăţi ca de obicei, pari schimbat. Ai avut o zi proastă?

– Da.

– Păcat. Ţi-au făcut hoţii probleme?

El o privi cam ciudat.

– Hoţii?

– Ai uitat că eşti poliţist, dragul meu? Nu asta este meseria ta?

O umbră se lăsă peste faţa lui.

– Dacă nu ne grăbim pierdem rezervarea. Eşti gata?

Nicky îşi simţea inima bătîndu-i nebuneşte, blocîndu-i şi vorbele. Dacă mai avusese dubii în privinţa lui, acum era sigură că o minte. El nu era în nici un caz poliţist. Ceea ce o duse la următoarea întrebare: dacă nu este poliţist atunci cu ce se ocupă?

– Sigur că sînt gata, spuse ea încercînd să lupte cu lacrimile care o podideau. De fapt trebuie să ne grăbim.

Drumul pînă la restaurant se desfăşură în tăcere. Val adusese aceeaşi maşină închiriată. Nicky se uită la semnul de pe maşină *U-Drive-Us,* întrebîndu-se dacă Val Santisi are maşină. El îi spusese că era la reparat. Nicky nu mai ştia ce să creadă. Era rece şi mohorît afară, oraşul era scufundat în ceaţă.

El o duse la *Antoine's,* cel mai bun restaurant din Washington. Probabil că-l mituise pe patronul restaurantului pentru că acesta le rezervase o masă atît de bună, lîngă fereastră. Chelnerul le prezentă specialităţile zilei. Cînd îi văzu că nu se entuziasmează la nici una dintre cele menţionate,

îi informă că se va întoarce peste cîteva minute, după ce se vor fi gîndit.

– Am făcut-o, zise Val, încercînd să zîmbească. Probabil nu se va mai întoarce curînd.

– N-ar fi trebuit să mă aduci aici, spuse Nicky, cu privirea lăsată în pămînt pentru a nu se vedea că o podideau lacrimile. Nu voia să-l privească pe Val să mai vadă ochii aceia frumoşi care păstrau atît de bine secretele. O durea prea tare.

– Nu cred că dintr-un salariu de poliţist îţi poţi permite o masă aici. Mă faci să mă simt vinovată.

Tăcerea lui îi spuse că atinsese o coardă sensibilă. Luă o înghiţitură de apă şi zîmbi tristă; „fetiţo, încă nu ştii nimic...“ îşi aminti ea o melodie mai veche. Se prefăcu a nu înţelege tăcerea lui Val. Mîncă, ignorînd faptul că el de abia se atinse de mîncare, pînă la desert care fu *crêmé-brulée* cu căpşuni în ciocolată şi de abia atunci avu curajul să-l abordeze.

– Ţi-aş putea pune o întrebare? îl întrebă ea.

Val îi zîmbi.

– Lasă-mă să ghicesc. Vrei să ştii de ce am fost atît de tăcut toată seara.

– O, nu răspunse ea dînd din mînă. Nu îmi pasă acum de asta. Vezi, ştiu deja că mă minţi.

Aş vrea să ştiu acum dacă eşti şi hoţ. Furi, aşa îţi cîştigi existenţa?

Ea se aşteptase la o reacţie violentă din partea lui, dar fu dezamăgită. El lăsă linguriţa din mînă. Se vedea că este foarte încordat.

– Ce-ai spus? Vocea lui era cam pierită.

– Furi... ca să trăieşti? repetă Nicky. Ce nu înţelegi din întrebarea mea?

– Mă întrebi dacă fur? începu el să rîdă. Să presupun că asta e vreo glumă bună?

– Nu, nu este deloc glumă şi te rog să-mi răspunzi la întrebare.

– Nu înţeleg de ce naiba îmi pui asemenea întrebări. Ce te-a făcut, în ultimele douăzeci şi patru de ore, să crezi că sînt hoţ?

– Şi mincinos, sări ea. Nu uita nici asta.

El îi vorbi încet, de parcă l-ar fi durut fiecare cuvînt.

– Nu, n-o să uit. Vorbeşte-mi.

– Cuvintele poate că nu exprimă tot ce trebuie. Ea întinse mîna pentru a-şi găsi poşeta. Scoase suportul pe care îl găsise în pat în dimineaţa aceea şi îl aruncă pe masă. Cred că asta spune totul. A căzut din căptuşeala jachetei tale.

El se uită la obiect, iar muşchii obrazului

începură să-i tresalte necontrolat.

– Îmi pare rău, îi spuse el printre dinţi. N-am vrut să afli în felul ăsta.

– Asta e partea cea mai amuzantă. De fapt, nu ştiu ce am descoperit. Eşti instalator? Comisionar? Şi lista continuă. Singurul lucru pe care îl ştiu cu siguranţă este că nu eşti şi n-ai fost vreodată poliţist. Dylan a verificat la departamentul poliţiei.

– O, Dylan. Bunul prieten Dylan.

– M-ai minţit.

El se lăsă cu spatele de spătarul scaunului, fixînd-o.

– Da, te-am minţit.

Foarte simplu. Mintea lui Nicky se revoltă dintr-o dată.

– Eşti un nemernic.

– Cred că da. Dar în mod sigur nu sînt hoţ. Indiferent de ceea ce crezi tu..

– Ai minţit şi despre motivul pentru care erai în apartamentul meu de Crăciun.

El înghiţi cu greu.

– De fapt merit asta. Da.

– Şi ai mai minţit şi cînd mi-ai spus că ai fost angajat pentru petrecerea de la familia Knight.

– Da.

– Mai spune-mi un singur lucru. Vocea începuse să-i tremure. Tot trupul îi tremura de fapt. Cînd ai plecat de la mine vineri noaptea unde te-ai dus?

– Voiam să-ţi spun acum. Voiam să-ţi explic.

Nicky strînse şervetul de pe masă şi i-l aruncă în faţă.

– Vineri noaptea nu cumva i-ai făcut o vizită lui Calvin Fleming.

– Aşa este. M-am dus la el, dar trebuie să înţelegi...

– O, am început să înţeleg foarte bine. Ai spus că mă iubeşti şi apoi ai început să mă minţi sistematic. Nicky îşi închise ochii. Se simţea de parcă ar fi fost aşezată pe gheaţă. Nu se putea mişca, nu putea gîndi. Durerea şi confuzia o asaltau pe toate părţile. Nu te-ai schimbat deloc faţă de ce erai pe Newton Street? Cum am putut să te cred?

– Nu te-am minţit în privinţa sentimentelor. Val întinse mîna peste masă şi încercă să-i ia mîinile în ale lui. Dacă îmi dai ocazia o să-ţi spun totul.

– Sînt sigură că poţi. Ochii ei albaştri scăpărau ameninţători. Eşti foarte bun de explicaţii. Ar fi trebuit să fii scriitor, ai o imaginaţie polifică. Ai

putea fi şi artist şi hoţ de pisici, orice. De unde să ştiu eu? Eu sînt doar o femeie cu care te-ai culcat.

Expresia feţei lui se modifică total.

– Să nu mai vorbeşti aşa niciodată. Ştii ce reprezinţi pentru mine. Totul. Totul.

– Nu cred. Vocea ei răsuna cam tare pentru că se întoarseră capete de la alte mese. Şi nu sînt sigură dacă vreau să ştiu. Poate că adevărul este mai crunt decît minciunile. Se uită repede, împrejur. Trebuie să ies de aici. Toată lumea se uită la mine. Nu încerca să mă opreşti. Să nu îndrăzneşti să mă opreşti.

Se ridică şi porni printre mese, dînd peste chelnerii uimiţi. Val se simţi neajutorat şi o urmări cum părăseşte încăperea. Îşi uitase haina, se gîndi el. Ea era atît de fragilă, putea îngheţa oricînd. Avea nevoie de haină.

„Ce ţi-am făcut, Squeaky?"

În final, el se confruntase cu adevărul. Pînă atunci crezuse că scopul justifică mijloacele prin care este atins. Dar greşise...

Inima lui Nicky era sfîşiată. Nicky era sigură că inima ei era ruptă într-un milion de bucăţele. Simţea o durere atît de profundă. Se lăsă cu spatele pe spătarul de la scaunul taxiului, cu mîinile încrucişate peste umerii goi. Îi era frig şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Se simţea atît de singură, încît i se părea că nu mai are pe nimeni pe lume, decît pe ea însăşi.

Cine era Val Santisi? Ce era el? Ea nu ştia ce să-şi răspundă.

– Ne-am învîrtit cam mult, domnişoară, îi spuse şoferul taxiului. Sînteţi sigură că vreţi să continuăm? Vreţi să ajungeţi undeva?

Se făcuse aproape o oră de cînd plecase de la restaurant şi nu se dusese direct acasă pentru că el să n-o urmărească. De acum era în siguranţă. Îi dădu şoferului adresa ei şi îl rugă să dea drumul la căldură în maşină.

– Majoritatea oamenilor folosesc şi haine iarna, îi replică el. Ar trebui să aveţi mai multă grijă de dumneavoastră, domnişoară.

Ajunse acasă şi se schimbă în rochia ei de casă, cea verde şi urîtă, apoi îşi dădu cu cremă pe faţă, cînd Val începu să sune la uşă.

– Hai, Squeaky, deschide.

Ea se gîndi să sune la poliţie, dar asta însemna să deranjeze toată clădirea.

– Nu plec de aici, strigă el cît putu de tare. Nu plec pînă nu mă asculţi.

Ea vru să pretindă că nu este acasă.

– Ştiu că eşti înăuntru, Squeaky. Se vede lumina pe sub uşă.

– Lasă-mă în pace şi nu-mi spune Squeaky. Ea lovi uşa cu piciorul gol, apoi de durere se învîrti de cîteva ori prin încăpere. Uşa va rămîne închisă, îi zise ea cînd îşi recăpătă graiul. Şi tu te poţi duce la dracu'!

– M-am dus, dar deschide uşa.

– Şterge-o.

– Cum doreşti. Se lăsă pentru un moment linişte, apoi se auzi un zgomot uşor la uşă. Aceasta se deschise larg şi Val intră. Ar trebui să-ţi pui un sistem de alarmă, îi zise el. Yala asta este cam veche. Şi un puşti de cinci ani poate s-o desfacă.

Val se uită la şemineul care era fără foc, neprimitor şi rece.

– Aştept.

– Ce?

– Mă gîndeam că poate vrei să te speli pe faţă înainte de a sta de vorbă cu mine. Nu vreau să te simţi complexată, ştiu că voi femeile sînteţi sensibile la chestii de astea.

Ea îşi aminti de crema pe care şi-o dăduse pe fată şi roşi.

– Mă simt bine, aşa cum sînt. Dacă nu-ţi place poţi pleca. De fapt, ar fi mai bine să pleci.

– O să şi plec. Dar nu înainte de a spune ce am avut de spus.

– Minciuni, continuă ea.

Se întoarse după cinci minute, dar încă îmbrăcată în rochia ei urîtă, însă cu faţa curată. Val stătea în faţa şemineului, încercînd să aprindă focul.

– Cred că ne-ar face bine puţină căldură la amîndoi, zise el. Camera este cam descurajantă.

– Nu te face prea comod. Ea se opri în faţa lui cu braţele încrucişate pe piept. Ai două minute, apoi chem poliţia. Poliţia adevărată. Apoi adăugă: Ştii, se oferă recompensă pentru capul lui Jimmy Valentino. Aş putea obţine o sumă din care să trăiesc pînă la adînci bătrîneţe.

– Acum începe ceea ce este interesant. Val se ridică în picioare. De ce n-ai chemat poliţia? Eşti o cetăţeană respectabilă, care nu ocoleşte legea. Ai datoria de a informa poliţia, nu crezi?

– O, cîtă conştiinţă, îi spuse ea. Ai venit aici să mă convingi să te predau.

– Nu, niciodată nu mi-am făcut probleme în legătură cu poliţia. N-ai face-o.

– Înseamnă că nu prea cunoşti oamenii, replică ea.

– Nu, am dreptate. Tu mă cunoşti mai bine decît oricine de pe lune. Îmi ştii temerile şi limitele. Şi în inima ta nu te poţi convinge că sînt hoţ, indiferent de dovezi.

– Ce vrei să spui? Cum te cunosc eu? Cum poţi face o astfel de afirmaţie? O să-ţi spun ce ştiu despe tine, Val: ştiu că ai secrete, că minţi, că eşti un tip încîntător şi că poţi să deschizi yalele oamenilor. Ştiu că-ţi place să încalci orice regulă.

– Acum, cine crezi că minte? El îşi strînse pumnii, pentru că şi-ar fi dorit s-o tragă mai aproape, dar ştia că nu este posibil. Noi am împărţit totul. Ştii că te iubesc, ştii că nu te-aş fi făcut să suferi niciodată.

Ea îi zîmbi.

– Nu, te autoamăgeşti. Ai făcut-o deja.

El se încordă şi mai tare. Ştia că ea avea dreptate. Dar continuă:

– Nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc de tine.

– Deci nu-ţi pasă dacă îi minţi pe cei pe care nu-i iubeşti.

– Da. Nu. Dumnezeule, nici nu mai ştiu ce vorbesc: Îşi frecă gîtul cu mîna şi o privi printre gene. Nu ajugem nicăieri dacă o ţinem tot aşa. Vrei să stai jos şi să asculţi? Vrei să-mi oferi măcar atîta lucru?

Ea vru să-i precizeze cît de mult îi dăduse deja, dar îşi reţinu cuvintele cu un efort.

Se aşeză pe canapea, ascunzîndu-şi mîinile care îi tremurau. Cu cît îi povestea mai repede ce avea de spus, cu atît pleca mai repede, se gîndi ea. Val o privi, apoi începu să-i vorbească:

– Eu nu locuiesc aici, la Washington. Sînt aici, doar cu probleme. Sînt detectiv particular la AIA – agenţia americană de asigurări, de la New York. În ultimul an...

– Agenţia americană de asigurări? rosti Nicky cu voce tare. N-am mai auzit denumirea asta. Ai cumva carte de vizită şi pentru asta?

Val se încruntă.

– Îţi spun adevărul. Eu călătoresc în toată lumea. E datoria mea să recuperez bunurile furate de la anumiţi cetăţeni. Acum opt ani am ajuns la concluzia că ar putea exista cineva care să profite de pe urma aşa-ziselor talente ale mele. Asta ca să nu devin cu totul altceva. Lucrez la AIA de trei ani. Ştiu că sînt bun în meseria mea. Nu urmez întotdeauna regulile, vechile obiceiuri sînt greu de uitat, dar obţin rezultate.

Nicky îl urmări cu ochii înceţoşaţi.

– Dacă toate astea sînt adevărate, şi eu nu declar că te cred, de ce nu mi-ai spus-o de la început? De ce toate minciunile?

– Asta este partea cea mai dificilă. Cu şase luni în urmă, am fost trimis la Palm Beach să investighez furtul unui colier cu smaralde asigurat de agenţia noastră. Era un furt dintr-un lanţ întreg, nimeni nu avea nici cea mai vagă idee. Hoţul părea să ştie totul, listele de invitaţi de la petreceri, care case sînt libere şi cît timp, unde sînt casele de bani ascunse... îţi jur că de fiecare dată cînd o doamnă din Palm Beach primea un dar de la soţul ei, se afla imediat. Avea antenele lui.

– Exact ca... Nicky îşi ridică privirea la el. Ca

Jimmy Valentino?

– Cam aşa. Cînd am fost la Palm Beach am pozat în scriitor, care se ocupă de cele mai importante familii din America. Am început să merg la toate petrecerile lor, am ascultat bîrfele, am învăţat cine se înşela cu cine, cine purta bijuterii adevărate şi cine nu. Atunci am înţeles că hoţul nu era ceva de rînd. Avea şi el acces la toate informaţiile la care aveam şi eu. Se mişca în înalta societate. Am ştiut că dacă vreau să-l prind trebuie să gîndesc ca un criminal de rînd.

– Asta nu ţi-ar fi fost prea greu, sublinie Nicky.

– Am încercat să-i anticipez mişcările, continuă el, întorcîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor. Am încercat să mă gîndesc ce-aş face eu în locul lui, presupunînd că el ar avea acces la aceleaşi informaţii. După cîteva încercări, l-am întîlnit.

Nicky nu-şi putea păstra aerul de indiferenţă, dar cinismul n-o părăsea.

– Şi i-ai văzut faţa? L-ai identificat?

– Nu chiar. Val simţi că roşeşte. Era întuneric şi eram amîndoi pe acoperiş. L-am urmărit cum a intrat pe o fereastră de la etajul doi, apoi m-am dus la maşină şi am anunţat poliţia. Ei au venit în cinci minute, dar n-au mai găsit nimic. El dispă-

ruse. După aceea furturile au încetat o perioadă. M-am întors la New York şi am urmărit rapoartele poliţiei. După cîteva luni, Jimmy Valentino a reapărut. Am venit aici înainte de Crăciun şi am închiriat un apartament, fiind gata să fac orice pentru a-l prinde.

Nicky îşi lăsă capul într-o parte.

– În mod sigur.

– Am început să citesc rubrica de scandal a lui Nicky Sharman de la *The Washington Observer.* Aveam nevoie de informaţii şi am crezut că aceea care se ocupă de o rubrică de scandal ştie mai multe. Habar nu aveam că Nicky Sharman şi Squeaky Boggs sînt una şi aceeaşi. Atunci m-ai descoperit tu de Crăciun. Îţi copiam toate invitaţiile de pe agendă. Mai şi umblasem pe biroul tău şi-ţi luasem numerele de telefon.

– Înţeleg. Pe Nicky o durea fiecare cuvînt de-al lui. Cred că ai avut un şoc cînd ai văzut cine sînt. Ce bine s-a nimerit că aveai şi insigna aia falsă cu tine şi cartea de vizită. Cred că le ţii special pentru cazurile în care dai peste vreo cunoştinţă mai veche. Te gîndeşti la toate, nu-i aşa?

Val simţi că se cam detaşează de subiect.

– Îmi făceam doar meseria, aşa cum mi-o fac

întotdeauna. Cineva îmi dă o ghicitoare pe care n-o poate rezolva şi eu o rezolv cum pot. Este o permanentă provocare, un joc pe care îl joc pentru mine. Asta este tot.

– Zău, asta este tot? Nicky se ridică, cu obrajii arzînd. Ar fi vrut să-l lovească. Ce vrei să spui cu asta este tot? M-ai folosit, ai rîs de mine, mi-a rupt inima, şi asta se numeşte joc? Am veşti pentru tine, detective, dacă vrei să-ţi continui jocul, continuă-l, dar nu mai îndrăzni să-l joci cu mine.

– Nu la asta mă refeream. Era cel mai greu lucru cu putinţă, să lase să-i scape aşa ceva, atît de frumos şi de drag. Ceea ce simt pentru tine nu e în legătură cu ceea ce fac. Este altceva, este real.

– Cred că este destul de greu pentru tine să încerci să deosebeşti realul de ireal.

– Dimpotrivă, ripostă el. Cînd ai aşteptat ceva toată viaţa, îl recunoşti imediat, ştii cît este de important şi cît de rar.

– Şi eu am gîndit aşa întotdeauna. Ochii ei erau încă plini de lacrimi. Inima îi era atît de rece în piept, de parcă ar fi fost de plumb. „N-o să plîng", îşi spuse ea. Nu mai ştiu ce să cred. Sînt total confuză. Sînt supărată. Dragostea nu este

aşa. Nu trebuie să te rănească şi să te dezamăgească, să te lase singur, să te facă să te simţi frustrat. Nu este ceva care presupune numai distracţie.

– Nici n-am gîndit asta vreun moment. El ştia că ar fi trebuit să-i spună totul de la început. N-o putea învinui că este supărată pe el. Îşi dorea dragostea şi respectul ei mai mult decît orice pe lume, dar cînd se uita în ochii ei albaştri se vedea vinovat. Dacă aş putea întoarce timpul înapoi aş proceda altfel. Dar nu pot. Tot ce pot face este să te rog să mă crezi şi să ştii că n-am avut intenţia să te rănesc.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

– Nu. Disperarea îşi făcea tot mai mult loc în inima lui. Ar fi vrut s-o ia în braţe s-o liniştască, s-o facă să fie veselă şi mulţumită. Ar fi vrut să facă ceva care ei să i se pară minunat, dar era prea tîrziu pentru asta. Ceea ce s-a întîmplat este bun întîmplat şi gata. O vreme ajunsesem să cred şi eu. Nu sînt bărbatul pe care ţi l-ai dori tu. Îi zîmbi, dar nu era un zîmbet plăcut ca de obicei. Nu sînt nici măcar ceea ce aş vrea eu să fiu.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare, Nicky se uita la

degetele ei înghețate și îi spuse răguşită:

– Asta este scuza ta pentru că ai pus la cale şarada asta. Nu eşti bărbatul care ai vrea tu să fii?

Ochii lui se opriră asupra capului ei lăsat în jos.

– Nu este o şaradă. Relaţia noastră...

Ea îşi ridică privirea spre el.

– Ce relaţie? Nu poţi avea nici o relaţie bazată pe minciună. N-ai nici măcar idee cum trebuie să fie o relaţie. Nu te interesează decît felul în care arăţi şi să profiţi de fiecare şansă care ţi se oferă.

Val se simţea foarte nesigur pe poziţie, şi-ar fi dorit să aibă mai mult curaj. Se simţea vulnerabil, de parcă era un copil care se luptă cu un boxer consacrat.

– Mi se pare caraghios că vezi lucrurile aşa. Cred că nu prea am avut nimic de-a gata în viaţă. Îi ştii pe ai mei? Erau un exemplu de dragoste şi înţelegere acasă, total devotaţi unul celuilalt şi sticlei...

– Iar mama mea a murit la naşterea mea, iar tata nu m-a putut ierta niciodată. Cam aşa a fost, amîndoi am pornit cu nişte neajunsuri. Dar nu m-am prevalat de asta niciodată pentru a nu deveni ceea ce trebuia.

Ochii lui se îngustară.

– Crede-mă, viaţa a fost un picnic faţă de...

– Deci, cine spunea că viaţa este dreaptă? Din cauza emoţiei, ea începu să aibă iarăşi glasul piţigăiat. Vine o vreme cînd ori întorci spatele trecutului ori îl laşi să te marcheze pentru totdeauna. Nu m-am hotărît pentru cea de a doua variantă pînă acum. Dacă vrei să te răzbuni pe cineva, pentru tot ce nu ţi-a reuşit în viaţă, nu ţi-ai găsit omul. Eu merit mai mult.

– Ştiu asta, îi spuse el. Meriţi tot ce este mai bun. Ea îl urmări îndreptîndu-se spre uşă. Mînia şi durerea îi apăsau pieptul. El pleca. Nu avea de gînd să stea şi să lupte pentru ea. Prefera să părăsească lupta.

– Am crezut că am tot ce este mai bun, dar m-am înşelat. Îţi este atît de teamă să nu se afle din ce eşti făcut, încît nu ai nici măcar curajul să stai să lupţi.

El se opri în mijlocul camerei, cu umerii lăsaţi, cu spatele la ea.

– Fac ceea ce consider eu că e bine. Poate ţie nu ţi se pare tot aşa, dar...

– Nu! strigă Nicky. Faci ceea ce este cel mai uşor, ca şi atunci cînd m-ai minţit. Era mai uşor

decît să-mi spui adevărul şi să mă pierzi.

– Ce ştii tu despre ceea ce simt eu? El se întoarse spre ea cu chipul palid. Chiar crezi că-mi este uşor? Realitatea nu e întotdeauna o călătorie de plăcere, draga mea, dar faptele sînt fapte. Nu am ce să-ţi ofer.

– Nu ţi-am cerut nimic, niciodată, replică ea. Aveam nevoie doar de tine.

El o privi contrariat.

– Încerci cumva să-mi spui că încă mă mai vrei?

Nicky îl arătă cu degetul.

– Încă mai trăieşti ca pe Newton Street, păzindu-te în orice moment. Eu nu voi accepta niciodată jumătăţi de măsură. Vreau totul, dragostea, încrederea, totul. Vreau pe cineva care să-mi dea ce are mai bun pentru că şi eu intenţionez să fac acelaşi lucru cu el!

– A, asta se poate, dar numai în poveştile cu zîne!

– Ai dreptate! Şi ştii ceva? Eu o să-mi realizez povestea asta cu zîne, cu sau fără tine. Trecu pe lîngă el, deschizînd uşa de la intrare. Du-te, Santisi, este felul tău de a rezolva problemele, cel mai uşor.

Privirea ei şi convingerea cu care îi vorbea îl aduseră la realitate. Nu glumea. Squeaky Boggs, cu faţa ei de păpuşă de porţelan şi cu temperament de oţel. Crezuse că a înţeles-o cît de cît, dar îşi dădu seama că este încă departe. Pentru moment, orice emoţie a ei i se transmise. O sorbea din priviri, îi studia felul mîndru în care îşi ţinea capul, culoarea din obraji, pînă şi felul caraghios în care îi atîrna rochia aceea veche, de casă. Ea se va purta bine cu el. Ea era o supravieţuitoare. Era o campioană.

Încet, trecu pe lîngă ea. În hol, se întoarse, încercînd să-şi mascheze disperarea din glas.

– Tot ce am mai bun? Vocea lui era răguşită. Ce este aceea, mă întreb? Ce aş putea să-ţi ofer eu?

– Totul, sau nimic. Nicky era şi ea surprinsă că se poate controla, cînd de fapt, în interior, era deja făcută bucăţi. Începe să crezi în tine, în noi... ori nu mai veni în preajma mea niciodată.

El deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva. Dar ceea ce văzu pe faţa ei îl făcu să-şi schimbe hotărîrea, pentru că îşi vîrî mîinile în buzunare şi plecă fără nici o vorbă.

Nicky închise uşa, încet cu grijă, apoi respiră

adînc, o redeschise şi o trînti cu toată puterea, pînă cînd se mişcară şi tablourile de pe pereţi. Cum a putut fi atît de proastă? Val Santisi o iubea şi ea ştia asta cu fiecare fibră a fiinţei ei, dar nu voia să lupte pentru ea. Rămase un moment năucită de gîndul că s-ar putea să nu mai aibă ocazia să rîdă din nou cu el, să-l ţină în braţe sau să aibă din nou încredere în el.

Oare asta voia ea? Dar el ce voia oare?

Îşi făcu o ceaşcă cu ceai, apoi o turnă în chiuvetă, pentru că stomacul protestă la vederea ei. Se uită la ceas. Era miezul nopţii. Trebuia să doarmă. Dacă începea să se gîndească la problemele cotidine, îşi putea controla emoţiile şi adormi.

Dar telefonul sună cu peste o oră, cînd ea era deja în pat, cu ochii în tavan.

– Nicky?

Era Val. Ea nu-şi aminti dacă Val îi spusese vreodată Nicky. Felul în care răsună numele ei adoptat, pronunţat de el, o făcu să se simtă şi mai singură.

– Am uitat să-ţi spun ceva.

Ei îi sări inima.

– Ce?

– Aş vrea să mă asculţi cu atenţie. Afacerea cu Jimmy Valentino... ai putea fi mai implicată decît îţi închipui.

– Ce vrei să spui?

– Dylan.

Dezamăgirea, deşi nu ştia de ce, o făcu să-şi piardă glasul.

– Ce este cu Dylan?

– De cînd lucrează la ziar?

– Nu ştiu, şase luni, sau mai mult.

– Şi înainte de asta?

– Nu mai ştiu, spunea ceva despre Europa. Dar de ce, apoi se opri dintr-o dată. Vrei să spui că-l suspectezi pe Dylan că ar fi Jimmy Valentino? Dylan?

– Nu vreau decît să-ţi spun să fii foarte atentă. Cînd am fost la clubul *Zefir* am văzut cît de interesat era de munca ta, de felul în care îţi culegi informaţiile.

– Dar aşa este el mereu.

– Dar Serena Grace? Nu te-ai întrebat niciodată cum o întreţine? Pentru că o femeie ca ea nu e tocmai ieftină. Nu cred că salariul lui de reporter acoperă cheltuielile...

– Nu am de gînd să te mai ascult acuzîndu-l

pe Dylan de...

– Nu am destule dovezi să acuz pe nimeni de nimic. Dar aş vrea să te gîndeşti la un singur lucru. După ce am plecat de la tine, vineri, m-am dus la Calvin Fleming. Ştii de ce? Pentru că la masă Dylan fusese atît de interesat de petrecerea pe care urma s-o dea acesta. Ceva anume m-a făcut să cred va fi acolo. Aş vrea să ştiu cum dracului a şters-o fără ca eu să observ nimic.

– Asta e nebunie. Ştiu că Dylan nu îmi ascunde nimic.

– Nu poţi şti. Vocea lui Val era foarte detaşată. Şi eu am reuşit să ascund unele lucruri de tine. De ce n-ar face-o şi Dylan?

– Trebuie să recunosc că m-ai interzis. Muşcîndu-şi buzele, ea puse receptorul în furcă. Îi era frig. Îşi trase toate păturile pe ea. Voia să se ascundă. Nu ştia sigur dacă trebuia să se ascundă de ea sau de lume.

Capitolul 9

– Bonjur, iubită colegă! Am venit să-ţi aduc nişte prăjiturele pentru ceai sau cafea. Pot să intru? Nicky îşi înghiţi guma de emoţie. Cu ochii lăcrimoşi şi roşii, ea respiră adînc. Dylan făcu cîţiva paşi în biroul ei, aducîndu-i nişte gogoşi umplute, printre altele. Ai fost prea liniştită în dimineaţa asta. Am simţit că ai avea nevoie de ceva dulce.

– Mulţumesc, de abia reuşi Nicky să-i răspundă. Se temea că Dylan să nu observe în ochii ei acea îndoială pe care i-o semănase Val. N-am

mîncat nimic de dimineaţă, cred că se vede.

– *Oui, oui,* replică Dylan. Muşcă cu poftă din gogoaşa lui. Ai noroc că sînt în preajama ta. Nu sînt numai un tip care arăta extrem de bine, ci şi încîntător.

– Ca să nu mai spunem despre faptul că vorbeşti şi două limbi străine, menţionă Nicky. Ai învăţat franceza astă vară, în Europa?

Dylan zîmbi.

– Ţi se pare că vorbesc prea bine? Mă îndoiesc. Ai auzit tot ce conţine vocabularul meu franţuzesc. Mai ştiu şi cîteva cuvinte în italiană, dar nu le voi repeta acum.

– Mulţumesc. Pînă în acest moment, discuţiile dintre ei doi se desfăşurau foarte normal, dar, de astă dată, Nicky se rezumă la o conversaţie politicoasă. Era prea afectată de presupunerile lui Val. Oare era posibil ca acest individ, cu ochelari şi umerii aduşi, să fie sinistrul Jimmy Valentino? Încercă să şi-l imagineze pe Dylan Lichter cu o mască pe figură. Era cam greu.

– La ce naiba te uiţi aşa? o întrebă Dylan. Ţi-au ieşit şi ochii din cap. Am ceva scris pe frunte?

– Da, cred că pe bărbie. Roşind, Nicky îşi lăsă ochii în jos pe birou. Erau semne de întrebare,

multe semne de întrebare. Nu mă lua în serios Dylan, sînt preocupată de problemele mele.

– Judecînd după felul în care arăţi, cred că lucrezi la nişte articole de scandal în lumea bună. Despre ce e vorba? Ceva politic? N-am mai avut nici un scandal mai serios pe teme politice în ultima vreme. A făcut vreunul dintre cei de curînd aleşi prostioare la sfîrşitul săptămînii? A, ştiu. Bătrînul senator Whoozit, ăla chel şi cu trei rînduri de guşi, şi-a dus secretara la Atlantic City şi a cîştigat la jocurile mecanice un milion de dolari. Boşorogul ăla avea mai multă viaţă decît unul de vîrsta mea.

– Tu ar trebui să scrii pentru rubricile de scandal, zise Nicky jucîndu-se cu stiloul. Îşi amintea acum de cîte ori o chestionase Dylan în legătură cu munca şi cu planurile ei. Ea presupusese că tipul era doar curios. În mod sigur el era doar curios. Nu se putea presupune aşa ceva despre Dylan. Dacă Val nu i-ar fi spus, ea nu l-ar fi suspectat în viaţa ei pe Dylan.

– Ştii, mie întotdeauna mi-a plăcut drama, recunoscu el. Cînd o să mă retrag, o să-mi încerc pana şi o să încep cu o dramă. Un roman horror cu scene sexy. Numai misterul îţi face mintea să

lucreze, nu?

Nicky îl privi. Oare ea era prea obosită, sau tot ce spunea Dylan avea dublu sens?

– Cred că nu. N-am ştiut că-ţi plac misterele.

– Uiţi că mie îmi revine de cele mai multe ori numai rubrica despre mîncare? Cînd îţi petreci tot timpul cu caserole şi rîntaşuri, de abia aştepţi ceva care să te scoată din cotidian.

Nicky începu să pună ceva la cale. Un plan şi încă unul bun. Într-o zi, ea trebuia să afle dacă tot ce spusese Val era adevărat. Se forţă să-i zîmbească, sperînd că el nu va sesiza nervozitatea ei.

– Nu ştiu dacă o să crezi ce-ţi spun dar şi cînd scrii despre bogaţi şi foarte bogaţi, lucrurile încep să fie cam la fel de monotone. Vrei să-ţi spun cea mai bîrfită informaţie pe care am primit-o? Ambasadorul Devonshire şi soţia se vor strecura spre Los Angeles săptămîna viitoare pentru operaţii estetice.

Dylan începu să chicotească.

– Şi nu ţi se pare romantic? Cred că aş înnebuni toată lumea cu o asemenea informaţie. Ar trebui să trimitem pe cineva la aeroport să ia imagini înainte şi după.

– Nu, familia Devonshire preferă să li se păstreze scretele. Iar eu am refuzat să scriu despre fundurile şi guşile altora. Oare unii oameni nu mai au din ce să-şi facă probleme şi se preocupă de fundul care li s-a cam lăsat?

– Dacă ai avea şi tu bani cîţi au ei ţi s-ar părea ceva despre care ai putea să îţi faci probleme.

– Nu cred că m-ar interesa nici în situaţia asta, replică Nicky. Ştii ce i-a dăruit ambasadorul nostru soţiei sale de Crăciun? Un ou *Fabergé,* cel mai scump şi elegant lucru pe care l-am văzut pînă acum. Cred că l-a costat o avere, chiar şi la banii lui.

– Am înţeles că ea a fost stewardesă înainte de a se mărita cu el, zise Dylan. Viaţa este atît de nedreaptă şi deprimantă uneori. Bine, acum te las să lucrezi. Mănîncă-ţi gogoaşa. Nu este un ou bijuterie, dar contează cum şi de către cine ţi-a fost dăruită. Închise uşa, apoi o deschise imediat. Am uitat să te întreb despre iubitul tău, Val Santisi... cum ai ieşit pînă la urmă? Ai aflat cu ce se ocupă?

Luată prin surprindere, Nicky scăpă stiloul pe podea. Se aplecă să-l ridice, timp în care îşi recompuse figura.

– Ai dreptate. De fapt, lucrează la o societate de control al pesticidelor. I s-a părut mai interesant să pozeze ca poliţai. Oricum, nu căuta o relaţie de durată.

– Asta da veste, zise el cu un zîmbet care aducea a rînjet. Oricum meritai unul mai bun decît Val Santisi.

– Mulţumesc, Dylan, zise Nicky păstrîndu-şi zîmbetul pînă cînd el închise definitiv uşa, apoi oftă şi-şi luă capul în mîini. Se simţea atît de vinovată. Nu putea să creadă că acest Dylan Lichter putea fi un reporter oarecare în timpul zilei şi un spărgător sălbatic, noaptea. Totuşi, această posibilitate rămînea pînă cînd ea avea să-i demonstreze lui Val că se înşeală. Sau invers. Mica ei capcană fusese întinsă. Acum trebuia să aştepte ca el să cadă pradă în ea.

Nicky nu-şi putea lua ochii de la el.

Păşea încet, pe drumul acoperit de zăpadă, mişcîndu-se cu atenţie pentru că nu era sigur dacă va fi primit. Vîntul rece care bătea îi răvăşise

părul în doate direcţiile. Deşi era o după-amiază rece, jacheta îi era deschisă la piept şi se putea vedea un pulover de lînă cu dungi. Blugii îi erau vechi, mai mult albi decît albaştri, iar la ghete avea şireturi fosforescente. Arăta ca un puştan. Încă mai radia acea atitudine de „gata de orice" cu mîinile în buzunare. Cînd veni mai aproape, Nicky putu să-i vadă cearcănele cauzate de cîteva nopţi de nesomn. Şi ea îşi pusese o pereche de ochelari fumurii, pentru a şi le masca.

– Mulţumesc că ai venit aici, îi spuse ea.

Val se uită curios la parcul gol, apoi din nou la ea. Ea se aşezase pe un leagăn care era plin de zăpadă, iar mîinile şi le ţinea de lanţurile acestuia. Părul îi era prins cu o panglică neagră, iar vîrfurile urechilor îi erau roşii. De abia i se vedea nasul dintr-o pereche de ochelari de soare care erau cam mari pentru figura ei. El ar fi vrut să-i spună cît de mult îi lipsise în ultimele paisprezece ore, cît de frumoasă era şi că ar fi trebuit să poarte căciulă. Era, însă, prea tîrziu pentru toate astea.

– Simt că mă îmbolnăvesc de curiozitate de cînd m-ai sunat. Despre ce e vorba?

– Afaceri, îi spuse ea.

Val se întristă.

– Desigur.

Erau amîndoi ca doi străini, se gîndi Nicky. Oare fusese posibil să împartă atîta iubire şi fericire cu numai două zile în urmă? Acum, acele amintiri erau ca nişte răni pentru ea.

– la loc. Începuse să vorbească din nou piţigăiat. Putea tot aşa de bine să poarte un semn distinctiv „distrusă emoţional".

El se aşeză pe un leagăn de lîngă ea. Era tăcut, apoi îşi dădu capul spre spate privind cerul. Nicky făcu acelaşi lucru, apoi, deodată, se întoarseră unul spre celălalt.

– Ei? Ziceai că ai ceva important de spus.

– Da, într-un fel, ezită Nicky. Am început să fac ceva şi vreau să te pun la curent.

Val se încruntă, urmărind poalele hainei lui Nicky care atîrnau pe pămînt.

– Despre ce e vorba?

– Jimmy Valentino. De fapt, vorbesc despre Dylan Lichter. Am un plan care ar putea dovedi dacă el este sau nu implicat. Dar trebuie ţinut în mare secret dacă vrei să fie eficient. De asta ţi-am cerut să ne întîlnim aici.

Val întinse mîna, îi opri legănatul şi îi scoase ochelarii.

– Aşa. Acum ai ochi. Despre ce vorbeşti?

– E ceva simplu. I-am spus lui Dylan astăzi că ambasadorul Devonshire cu soţia vor pleca din oraş la sfîrşitul săptămînii. Este adevărat. I-am mai spus şi despre oul bijuterie de mare valoare pe care i l-a dăruit soţiei de Crăciun, ceea ce nu este adevărat. Cred că dacă am pîndi...

– Stai o clipă, interveni Val. Ai pus la cale planul ăsta împotriva lui Dylan? Credeam că eşti de partea lui.

– Sînt de partea lui. Încerc să dovedesc că nu el este Jimmy Valentino. Trebuie să ştiu şi eu. Nu prea mai am încredere în instinctele mele, aşa cum aveam.

Val îi privi profilul.

– Nicky, ultimul lucru pe care îl vreau este să...

Ea începu să vorbească.

– Dacă nu muşcă momeala, îl poţi şterge de pe listă. S-a făcut? Val înghiţi cu greu, uitîndu-se în pămînt. Obrajii lui începuseră să se coloreze din cauza gerului.

– De astă dată o să implic poliţia de la început, zise el grav. Am un prieten la poliţie, care îmi mai dă cîte o informaţie. O să văd dacă ne poate ajuta sau nu.

– Păi, asta ar fi tot, zise ea scuturîndu-şi zăpada de pe haină. Am vrut să ştiu ce gîndeşti. O să aştept veşti de la tine. Trebuie păzită casa la sfîrşitul săptămînii. Am şi eu un binoclu. Dacă vrei...

– Tu nu vei fi acolo.

– Cred că ar fi bine totuşi...

– Nu. Va fi prezent cineva de la asigurări şi poliţia. Reporterii nu sînt necesari la faţa locului.

– Reporterul va fi acolo. Indiferent dacă merg sau nu cu tine, eu voi fi acolo. Eu am pus totul la cale, aşa că merit să văd derularea. Val se ridică, dar după jocul muşchilor feţei se putea vedea că este încordat.

– Dar va trebui să stai în maşină, indiferent ce se întîmplă. Ai înţeles?

– Înţeles.

– Şi mai e ceva. Dacă se dovedeşte că Dylan este implicat? Cum te descurci?

Nicky îl privi cu seriozitate.

– Am făcut eu faţă la dezamăgiri şi mai mari.

Erau faţă în faţă, în tăcere, iar soarele care bătea nu le încălzea deloc feţele. Val îi puse la loc ochelarii pe nas, îi dădu un bobîrnac uşor şi plecă. Nicky rămase descumpănită. Se aşeză din

nou pe leagăn, cu capul în jos, cu pumnii încleştaţi în poală. Nu avusese intenţia să spună ceea ce spusese. Ce se întîmpla cu ea? Se simţea de parcă ar fi fost două persoane în acelaşi timp, una avînd nevoie de Val Santisi, iar cealaltă provocîndu-l. Se credea o femeie ancorată în realitate. Nu îl aşteptase pe Făt-Frumos. Avea nevoie de un bărbat în care să aibă încredere, să depindă de el, să se simtă în siguranţă cu el. Erau visurile fetei de pe Newton Street. Se ridică, îşi puse gluga hainei. Se îndreptă spre maşină gîndindu-se la ce îi va aduce viitorul. Nu ştia la ce să se mai aştepte de la Val Santisi. Ştia numai că îl iubea, fără raţiune, cu încăpăţînare.

Vineri seara un sedan de tip mic trase pe una din străzile de lîngă casa Devenshire. Înăuntru erau trei persoane, cel care conducea investigaţia, poliţistul şi reportera, blindaţi cu toţii împotriva gerului. Nu puteau păstra motorul în funcţiune o informase poliţistul pe Nicky. Spre surprinderea ei, poliţistul era sergentul McRoth, acelaşi individ

cu părul roşu care fusese cu Val la petrecerea de la familia Knight.

– Fusese angajat în seara aceea, o informă Val.

Toată noaptea Val rămase distant şi rece. Rareori Nicky îi întîlni privirea. Era atent şi tăcut, un străin cu trăsături cunoscute. Nicky era aşezată pe locul din spate, învelită în pături şi avea un termos cu cafea fierbinte. Val şi sergentul McRoth mai schimbau cîte o vorbă din cînd în cînd, urmărind în permanenţă casa cu binoclurile. În pofida faptului că băuse atîta cafea, Nicky adormi pe la ora patru. Trei ore mai tîrziu, Val şi sergentul McRoth o lăsară în faţa blocului ei.

– Pe mîine seară deci? întrebă ea, încercînd să-şi reţină un căscat. Cei doi bărbaţi schimbară priviri semnificative, dar ea adăugă: Să-mi aduc maşina şi să ne întîlnim acolo?

– Venim să te luăm la şapte, îi spuse Val.

Noaptea următoare se desfăşură la fel. Fură în aceeaşi companie a sergentului McRoy, se aşezară pe aceleaşi locuri, pînă şi cafeaua avu cam acelaşi gust. Nicky îşi adusese binoclul ei, ca să nu-l mai irite pe sergent cerîndu-i-l mereu pe al lui. Se simţea tot mai mulţumită cu fiecare jumătate

de oră care trecea. Nu era Dylan. Ea avusese dreptate. Totul era liniştit, ceea ce prevăzuse ea. Pînă cînd se auzi alarma. Zgomotul acesteia păru să reverbereze din toate colţurile proprietăţii Devonshire. Aveau alarma instalată atît în interior cît şi în exterior. Paralizată de şoc, ea îi urmări pe Val şi pe sergentul McRoth care puseseră mîinile pe arme şi începură să alerge imediat. O, Doamne numai de n-ar fi Dylan! Sosi imediat o patrulă a poliţiei, care se adăugă stării generale de confuzie. Mai sosi încă o maşină. Vecinii, curioşi, se îngrămădiră în balcoane. Poarta de la intrarea casei Devonshire era acoperită cu tufişuri de plante cultivate, dar ea rămase în maşină deşi vederea îi era obstrucţionată. Nu prea era sigură că vrea să vadă ce se întîmpla. Nu voia ca Dylan să fie autorul. Atîta tot. I se păru că durează o eternitate pînă cînd umerii largi ai lui Val apărură, şi el se îndreptă spre maşină. Nu mai avea arme. Chiar şi pe întuneric, ea îi putea vedea dezamăgirea de pe figură. În loc să se aşeze în faţă pe locul şoferului, el deschise uşa din spate şi-şi băgă capul.

– A fost..., începu ea, dar Val i-o reteză brusc.

– Ştiai că familia Devonshire are o nepoată?

Luată prin surprindere, Nicky nu ştia dacă este aşa sau nu.

– Da, parcă i-am auzit spunînd ceva despre o nepoată. Nu ştiu cum o cheamă.

– Emily? întrebă Val. Nicky dădu din cap.

– Şi ştiai că atunci cînd ei pleacă de acasă, o lasă pe Emily să aibă grijă? Mai ales că au fost atîtea furturi în ultima vreme.

Nicky se gîndi că ar fi fost bine să aibă nişte gumă la ea.

– Emily a auzit un zgomot pe undeva prin subsol şi a declanşat alarma. Val a continuat cam fără suflet: Sergentul McRoy şi cu mine am găsit o pisică prinsă într-o fereastră de la subsol. Emily ne-a fost atît de recunoscătoare, ne-a îmbrăţişat pe amîndoi. Nu este atrăgătoare deloc, este cam solidă.

Nicky de abia se mai putea abţine de bucurie. Apoi îi spuse cu o voce plină de speranţă:

– Cel puţin, acum, ştim că Dylan e inocent.

– Poate că da. Sau poate era el care aştepta într-o aripă a casei, cînd Emily l-a speriat. Nu putem ştii, nu? Scuză-mă mă duc să-l salvez pe sergentul McRoy. Emily vrea să stabilească o întîlnire cu el. Şi cu aceste cuvinte, Val trînti por-

tiera maşinii şi traversă din nou.

Fu un adevărat coşmar. Întreg planul lui Nicky era dat peste cap. Nu rezolvaseră nimic. Sergentul McRoy şi Val nu numai că fuseseră forţaţi să piardă vremea fără rost, dar mai şi suportaseră avansurile unei femei urîte. Nicky reuşea cu greu să-şi oprească lacrimile. Dar deodată, simţind că totul este pierdut şi nu se mai poate rezolva nimic, se lăsă pe spate şi începu să rîdă în hohote.

Capitolul 10

Duminica dimineaţa ziarele începură să urle despre fiasco-ul de la casa Devonshire. Nicky se aşeză pe canapea şi citi totul fără ca măcar să zîmbească. La lumina zilei, nu mai părea nimic caraghios. Dylan nu fusese găsit vinovat.

Val fusese dezamăgit din nou, iar sergentul McRoy auzise sfîrşitul povestirii de la tovarăşii lui, iar Jimmy Valentino îşi rîdea de ei pe undeva. Era de ajuns cu ce se ocupase ea pînă atunci. Dacă mai voia să salveze ceva, trebuia să se concentreze asupra inimii ei care îi făcea probleme.

Poate că nu era prea tîrziu ca să rezolve toată încurcătura asta. Cu trei săptămîni în urmă, era o femeie normală, cu excepţia gumei de mestecat pe care şi-o introducea în cantităţi industriale în gură cînd era nervoasă, dar în rest îi plăcea să fie singură, dar se bucura şi de compania altora. Era oarecum mulţumită. Cum de devenise viaţa ei atît de complicată? Atît de plină de singurătate? Pe cînd se lupta cu cea de a doua ceaşcă de cafea, Philip Rafi sună la uşa ei, aducînd un buchet enorm de flori. Era îmbrăcat elegant într-un blazer gri, cămaşă roz şi pantaloni negri. Nicky era îmbrăcată în vechiul ei capot de casă. Fu un moment în care amîndoi rămaseră descumpăniţi.

– Te-ai sculat tîrziu azi-dimineaţă? o întrebă Philip, încercînd să fie politicos, deşi privirea îi alunecase spre papucii ei pe care îi mai purtaseră două generaţii.

– Tîrziu? Nu ştiu ce... apoi Nicky îşi dădu seama. A, trebuie să ieşim împreună, la Rino.

– Da, cam aşa ceva, îi replică el, dîndu-i florile. Te iert oricum că ai uitat. Dar, dacă tot am venit pînă aici şi tot mi-e foame...?

– Am nevoie de zece minute, spusese ea. Alergă spre bucătărie şi puse florile în apă, apoi

spre baie unde făcu un duş de treizeci de secunde, îşi acoperi părul cu o bonetă de plastic, apoi se îmbrăcă într-un costum bej şi îşi puse o centură maron de piele. Părul nu prea era curat şi-l prinse la spate cu o agrafă mare, iar în urechi îşi puse clipsuri de aur. Puţin fard. Arăta cam greu de luat în seamă faţă de eleganţa lui Philip.

Ca întotdeauna, acesta fu mai mult decît politicos, cînd ea îşi făcu apariţia peste cincisprezece minute.

– Arăţi minunat, se pronunţă el, sărutînd-o pe obraz. Şi eu sînt cel mai norocos bărbat din Washington că te am cu mine astăzi. Mergem?

Philip era tipul perfect de însoţitor. O întreţinu cu conversaţia lui plină de amabilităţi şi în timpul cinei, dar Nicky era pierdută în gîndurile ei şi apoi încă o oră, în apartamentul ei după ce se întoarseră şi hotărîră să ar mai putea bea o cafea împreună. El era un bărbat civilizat care nu pretindea nimic. Cînd se hotărî să plece, o mai sărută încă o dată pe obraz şi îi spuse că ar trebui să se mai odihnească. Este cam palidă. După ce Philip plecă, ea rămase lîngă foc, privind flăcările. Dacă dragostea era ceva care trebuia să se cîştige prin merite, atunci ea ar fi trebuit să fie îndrăgostită

nebuneşte de Philip Rafi. Era bun, sincer, un gentleman din toate punctele de vedere. Avea şi un foarte bine dezvoltat simţ al umorului şi o minunată capacitate de asculta. Era capabil de o mare dragoste, dar ea era sigură că nu-l iubeşte şi că nici nu-l va iubi vreodată. Ea îi dăruise dragostea ei lui Val. Şi, ca şi orice alt dar făcut, nu mai putea fi luat înapoi.

Cîndva, ea îi spusese lui Val că dragostea nu trebuie să te dezamăgească, să te lase să te simţi singur sau speriat. Dar acum, ea aflase că nu era aşa. El o rănise şi îl rănise şi ea la rîndul ei. Asta dovedea că erau oameni. Capabili să greşească. Capabili să simtă teama.

Ea se întrebă ce s-ar întîmpla dacă s-ar duce la el chiar acum. Dacă ar fi uşor să-i vorbească . Fără provocări sau ultimatumuri... să vorbească doar. Se gîndi mult la copilăria lui Val. Ca şi ea, el începuse să-şi poarte de grijă de la o vîrstă fragedă. Nu era şi nici nu avea cum să fie un tip convenţional. Şi acesta, dacă era sinceră, era motivul pentru care se îndrăgostise de el. Ei amîndoi erau nişte învingători. Nicky se conformase regulilor pentru că astfel era în cîştig, iar Val încălcase pentru acelaşi motiv. Rezultatele finale

nu erau diferite. Îşi făcuseră fiecare norocul lui. Val o iubea, pentru că ea credea în dragostea lui. Nu mai avea nevoie decît să înveţe să se iubească pe el însuşi. Aşa se întîmpla cînd nu mai avea pe nimeni care să-l înveţe, în afară pe Squeaky Boggs. Şi, din fericire, Squeaky Boggs nu era cea care să părăsească terenul înainte de a fi înfrîntă definitiv. Se ridică şi îşi luă haina din cuier. În mintea ei îi era clară numai destinaţia. Se întrebă dacă toţi oamenii aveau asemenea probleme dificile de dragoste în viaţa lor? Oare toţi oamenii se tem pentru ei şi pentru persoanele iubite?

Probabil că nu. Squeaky Boggs şi Val Santisi nu făcuseră lucruri pe care le făcea toată lumea. Deschise uşa pentru a pleca şi îl găsi în hol pe Val, care se pregătea să bată la uşă. Oare ce îl adusese, sau poate era numai faptul că nu mai putea sta deoparte? În ochii lui, însă, nu citea nici o urmă de dragoste. Ochii lui erau întunecaţi şi gravi.

– Ce se întîmplă? şopti ea.

El făcu un pas înăuntru şi trînti uşa în urma lui.

– Nu prea multe lucruri bune. Chiar foarte rele.

– Povesteşte-mi.

El trase aer în piept şi-l dădu afară, iar umerii i

se mişcară sub haina greoaie de piele.

– N-ai auzit ştirile?

– Nu.

– Ei, ştii ce s-a întîmplat? Nu ghiceşti? El se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse din nou spre ea, cu mîinile adînc introduse în buzunare. Jimmy Valentino, faimosul nostru spărgător, a dat lovitura azi noapte. Şi ghiceşte unde? La ambasadorul Devonshire.

Nicky se simţi şocată, îşi ţinu respiraţia.

– Cum? Nu este posibil? Cînd s-a întîmplat? Dar Emily?

– Emily? Un zîmbet amar i se ivi pe buze. Toată viaţa mea o să urăsc numele ăsta. Cînd familia Devonshire a venit acasă, a descoperit că majoritatea bijuteriilor lipsesc. Au chemat desigur, poliţia. Cînd au fost întrebaţi despre Emily ei au recunoscut că au o nepoată, dar are treisprezece ani şi locuieşte în Omaha.

– Dumnezeule, Nicky se prăbuşi pe canapea. Dumnezeule!

– Am făcut-o de oaie, spuse Val supărat.

– Asta înseamnă că... femeia cu care ai vorbit azi noapte... femeia aia uîtă era...

– Da, cam aşa ceva. Sergentul McRoth are

privilegiul de a fi singurul ofiţer de poliţie pe care l-a curtat Jimmy Valentino.

– Ce porcărie, murmură Nicky. După care rămase fără replică.

Val se aşeză lîngă ea pe canapea, cu capul plecat, cu mîinile atîrnîndu-i.

– La naiba, l-am sau am pierdut-o din nou.

Nicky dădu din cap.

– Nu pot crede că poate fi o femeie. De unde să ştie ea că familia Devonshire a plecat din oraş? Au păstrat secretul călătoriei lor, iar eu nu i-am spus decît lui Dylan.

– Jimmy Valentino, poate că ar trebui să-i schimbăm numele în Jenny Valentine, ştie totul. Ţi-am spus, este ca o fantomă.

– Dar o femeie care să rişte atîta... nu pot să mi-o imaginez urcînd pe acoperişuri, deschizînd case de bani. Nicky oftă, cum arăta?

El începu să rîdă.

– Nu arăta ca o femeie care ar putea dansa pe acoperişuri, asta pot să-ţi spun. Era supraponderală şi avea ceva ca o robă care o făcea să arate pe mama lui Kong. Avea părul blond, cîrlionţat, iar obrajii îi erau cam umflaţi.

– Doamna Devonshire poartă peruci blonde,

spuse Nicky. Cu părul creţ.

– Doamna Devonshire a identificat peruca blondă ca fiind a ei. Şi roba. M-am confruntat cu o mulţime de criminali pînă acum, dar cu nici unul care să poată improviza la repezeală, ca individa asta. Cînd a declanşat alarma fără să vrea s-a decis să rezolve problema îmbrăcîndu-se cu roba, înghesuindu-şi vreo pernă pe sub ea şi punîndu-şi o perucă de a doamnei Devonshire. Cîteva bucăţi de vată în obraji şi arăta ca Brando în *Naşul.* Şi colac peste pupăză pisica a rămas blocată la fereastră. Totul cred că a durat patruzeci şi cinci de secunde. Dumnezeule, ce idiot am fost!

– Nu te învinui degeaba, îi spuse Nicky nefericită. Dă vina pe mine. A fost ideea mea. Eu am răspîndit vestea că familia Devonshire pleacă din oraş. Ce idee grozavă am avut! Dar există vreo şansă ca să fi fost un bărbat?

– Te gîndeşti la Dylan? Val dădu din cap. Femeia respectivă m-a îmbrăţişat. Unele părţi ale trupului ei erau reale. Şi am verificat şi alibiul lui Dylan. A lucrat la ziar cu alţi reporteri pînă la miezul nopţii, apoi s-au dus la Dylan şi au jucat poker pînă dimineaţa.

– Asta fac în fiecare duminică seara, spuse

Nicky. Viaţa socială a lui Dylan se limitează la familia lui, la colegii de redacţie şi la întîlnirile cu Serena. Cred că întîlnirile cu ea sînt cel mai grozav lucru care i s-a întîmplat vreodată în viaţă... Dar ea nu mai termină fraza. Amîndoi realizară acelaşi lucru în acelaşi timp. Ochii negri ai lui Val îi întîlniră pe cei albaştri ai lui Nicky.

Serena Grace, se gîndi Val amintindu-şi îmbrăţişarea ei. N-o uitase nici acum.

Serena Grace, se gîndi şi Nicky. Dacă putea face miracole cu Hula Hoop, putea să danseze şi pe acoperişuri.

– La dracu', răcni Val sărind în picioare. Ce idiot sînt!

Din fericire, Nicky îl condusese odată pe Dylan la apartamentul Serenei Grace. Ea îi dădu indicaţiile necesare lui Val. Apartamentul era la ultimul etaj al unei clădiri în stil georgian care nu prea arăta grozav ca faţadă.

Portalul era cam distrus, scările cam crăpate, tapetul se scorojise pe alocuri. Totul era cam de-

primant pînă cînd deschiseră uşa apartamentului de la etajul trei. Era ceva minunat. Un covor persan acoperea parchetul, pereţii şi tavanul erau decoraţi, mobila era o îmbinare între clasic şi contemporan. Tablouri acopereau pereţii conform gustului posesoarei apartamentului. Dylan Lichter stătea în mijlocul livingului, pe podea, cu picioarele încrucişate, în stil indian.

– Salut, băieţi, zise el. Într-un fel, vă aşteptam.

Nicky se uită nedumerită la Val, apoi se îndreptă spre Dylan.

– Ce faci aici? Unde este Serena Grace?

– O să vă spun imediat. Îşi scoase ochelarii. După ce Val m-a chestionat în după-amiaza asta, am început să mă gîndesc. Serena Grace a fost singura căreia i-am spus despre călătoria familiei Devonshire la Los Angeles. Nu puteam să cred că ea a fost autoarea furturilor, dar dovezile toate duc la ea. Am venit aici, dar nu mai are nici o haină, toate au dispărut. Îşi puse ochelarii la loc şi se uită împrejur cu un zîmbet curios. M-am întrebat întotdeauna cum de-şi putea permite toate astea. Ea îmi răspundea că din bacşişuri. Iar eu mai ştiam că ea avea şi alţi prieteni bogaţi, Calvin Fleming de exemplu. Serena Grace este genul de

femeie căruia trebuie să-i faci daruri.

– Şi tu nu ţi-ai făcut probleme în legătură cu ceilalţi prieteni?

– De ce aş fi făcut-o? Serenei îi place să primească daruri. Eu nu sînt vreun bogat. M-am simţit fericit că m-a păstrat totuşi.

– Calvin Fleming, murmură Val. Desigur asta explică multe. Nu mi-am putut închipui cum a putut Jimmy Valentino să dispară în noaptea aceea fără ca eu să observ ceva.

Dylan dădu din cap.

– Da, şi eu m-am gîndit. Serena Grace făcea vizite discrete la reşedinţa Fleming de cîteva ori pe săptămînă. În noaptea cu pricina nimeni n-a văzut-o luînd ceva de acolo, pentru că n-a luat nimic. A ascuns totul pe undeva, apoi şi le-a luat la fiecare vizită. Ea purta întotdeauna poşete foarte mari, mai adăugă el.

Nicky oftă şi se aşeză lîngă el. Nimeni nu mai spunea nimic.

– Nu ştiu ce să-ţi mai spun, Dylan, zise Nicky, în sfîrşit. Îmi pare foarte rău că m-am îndoit vreodată de tine. Cînd ţi-am scăpat vestea cu plecarea familiei Devonshire din oraş am vrut să dovedesc că eşti nevinovat. Nu te-aş învinui dacă

n-ai mai vorbi cu mine.

– Glumeşti? Dylan îi zîmbi. Sînt flatat să aflu că m-ai considerat capabil de aşa ceva. Eu aş putea fi confundat cu un lăptar sau cu un profesor de matematică, în nici un caz cu un spărgător.

– Cred că şi eu trebuie să-mi cer scuze, spuse Val. Eu am fost cu ideea ca Nicky să nu aibă încredere în tine.

– Nici o problemă, replică Dylan cu bunătate. Şi eu i-am spus acelaşi lucru despre tine. Serena Grace ne-a adus în încurcătura asta.

Nicky îşi puse mîna pe braţul lui Dylan vrînd să-l consoleze.

– Cred că eşti foarte nefericit. Dylan, nu te mai învinui. Ştii că Serena Grace folosea pe toată lumea pentru propriile-i scopuri. Nu te mai tortura singur.

Dylan părea surprins.

– Nu mă torturez, zise el de parcă nu înţelegea unde bate Nicky. Am avut cele mai frumoase trei luni din viaţa mea.

Capitolul 11

La naiba, era un hoţ în apartamentul lui Val. Nu putea crede ce noroc avusese. Serena Grace reuşise să fugă din oraş şi cele şase luni de muncă grea ale lui se irosiseră în van. El şi Dylan se duseseră la poliţie şi îşi dăduseră declaraţiile, ceea ce dură vreo trei ore. N-o văzuse pe Nicky de cînd ea luase un taxi spre casă, de la apartamentul Serenei. Şi chiar cînd vru să se arunce pe pat, să mediteze în întuneric la nenorocul lui, văzu că uşa fusese forţată. Hoţul nu era un profesionist, făcuse multe găuri în jurul yalei. Începu să se

gîndească cine ar fi avut interesul să i-o facă. Îşi luă arma, trase aer în piept şi înaintă. Lovi uşa cu o putere care făcu să zboare bucăţile de lemn. Îl ochi pe hoţul care era în living. Hoţul care îi hrănea peştii din acvariu. Hoţul pe care îl iubea el. Nicky ţipă şi ridică mîinile în sus, aruncînd mîncarea peştilor peste umăr.

– Val, eu sînt! Nu trage!

– Nu aveam intenţia să trag, strigă el lăsînd arma în jos. Dar aş fi putut s-o fac, inconştientă mică. Ce cauţi în apartamentul meu?

– Stai un minut. Nicky închise ochii respirînd cu greu. Nu mai pot să respir. M-ai speriat. Am nevoie de respiraţie artificială. Apoi deschise un ochi şi îl privi. Ştii cum s-o faci?

– Nu, zise el. Nu ştiu decît să las hoţul să-mi scape. De ce eşti aici?

Nicky respira greu. Simţea că el nu prea are chef să vorbească despre Serena Grace.

– Am vrut să te văd. Nu erai acasă, aşa că m-am hotărît să încerc yala. Mi-a luat jumătate de oră. Cu cheile mele, pila de unghii şi o agrafă.

– Criminalul este deja în tine. Val îşi luă jacheta şi o puse pe măsuţa unde se mai aflau cîteva perechi de şosete. Apoi o privi pe Nicky. Este ora

unu noaptea. Ar fi trebuit să fii acasă.

Nu era un început prea încurajator, se gîndi Nicky.

– Cine hotărăşte asta?

– Ce să hotărască?

– Unde ar trebui să fiu eu. Nu vreau să fiu acasă, de exemplu. Vreau să fiu aici. Nu mă aşteptam chiar să mă împuşti, dar tot mai vreau să fiu aici.

– N-am încercat să te împuşc, zise Val închizîndu-şi ochii, frecîndu-şi muşchii de la gît care îl dureau. Se vedea că tot trupul lui este încordat, şi epuizat. Îşi coborî vocea, pînă la şoaptă. Du-te acasă, Squeaky, nu prea sînt în apele mele în seara asta. Sînt prea multe lucruri...

Ea se apropie încet, privindu-i trăsăturile atît de dragi.

– Prea multe lucruri? întrebă ea blînd.

El îşi deschise ochii, privindu-i părul, buzele, sînii care se întrezăreau. Prea multe lucruri pe care le-am pierdut, zise el.

Dragostea îi făcu inima să tresară. Ea îi atinse faţa tandru, lacrimile ţîşniră din ochii ei albaştri.

– Ţi-am mai spus că dragostea nu trebuie să dezamăgească sau să te lase singur cu senti-

mentele. Vocea ei redevenise cea de altă dată, cu piţigăielile de rigoare. Am greşit, Val. Amîndoi am greşit, dar este omeneşte. Nu m-ai pierdut. Mă rog la Dumnezeu să nu te fi pierdut nici eu. Pentru un moment ea văzu pe figura lui dragostea, dorinţa, eliberarea... şi apoi totul trecu, de parcă ar fi căzut o cortină peste o fereastră luminată.

– Du-te acasă, Squeaky, zise el fără vlagă. Nu ai ce face aici.

Ea îl urmări dînd înapoi şi-şi muşcă buzele:

– Te înşeli, tu eşti aici.

El simţi cum începe să cedeze. Se dădu un pas înapoi pînă cînd ajunse la perete. Avea nevoie să se sprijine de ceva.

– Rămîn la ce ţi-am spus mai înainte.

Ea îl privi cîteva secunde care lui i se părură o veşnicie. Buzele ei începură să tremure. Ochii ei aruncau scîntei. Apoi, deodată, după ce îl cîntărise atîta din priviri, se apropie de el şi îl plesni cu dosul palmei peste faţă.

– Mişcă-te, Stantisi! Luptă-te pentru mine! Sînt cea mai bună fiinţă din viaţa ta!

– Dar, despre mine nu se poate spune acelaşi lucru, sări el. Simţea urma palmei pe obraz. Nu sînt bun pentru tine, sau, mai precis, nu sînt ce-ţi

trebuie ţie şi nu mă învinui pe mine că nu-ţi dai seama!

– Destul de bun, asta n-are nici o legătură cu dragostea. Dragostea nu ne garantează că nu facem greşeli, dar trebuie să continuăm. Respiră adînc. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Asta vreau de la tine Val. Promisiunea că vei continua să lupţi. Nu pot renunţa şi la asta.

Val înghiţi cu greu. Nu-şi putea controla vorbele.

– N-am intenţionat să te rănesc. Tu meriţi tot ce este mai bun...

– Merit ceea ce meriţi şi tu, aceleaşi lucruri pe care le merită fiecare, merit dragoste şi o vreau de la o singură persoană din lume şi aceea eşti tu.

El îşi ridică încet capul, arătîndu-şi ochii îndureraţi, fără nici o urmă de speranţă.

– Ce vezi tu în mine? şopti el.

– Cel mai bun prieten, spuse ea fără emfază. Iubirea mea. Familia mea.

– Familia... pentru prima oară, el îşi permise s-o atingă. Îşi puse palmele pe obrazul ei ud de lacrimi. I-l şterse. Nu-şi închipuia că ea vrea să-l lase să creadă în dragostea lor şi să aibă încre-

dere în el.

– O să încerc să fiu cît pot eu de bun, îi şopti el. Pentru tine, Squeaky... cred că aş putea face aproape orice.

Nicky se aruncă în braţele lui, lovindu-se cu nasul de bărbia lui şi călcîndu-l pe picior. Nu mai conta. Squeaky Boogs şi Val Santisi nu făceau lucrurile ca toţi ceilalţi.

– Totul va fi aşa cum trebuie, îi şopti ea. Vocea îi tremura, Sîntem împreună. Vom obţine ceea ce meritãm de atîta vreme, tu şi eu.

El o sărută şi îi zîmbi.

– Poate o să ne ajute Dumnezeu.

– Sînt sigură c-o va face.

Epilog

Nicky se oferi să se mute la New York. Ea avea deja o reputaţie creată, putea scrie oriunde. De fapt, se gîndise că ar putea încerca să scrie pe teme mai serioase. Val se oferise să rămînă la Washington. Îi spusese că-i pot fugi hoţii de sub nas la fel de bine şi aici şi la New York. Ajunseră la un compromis şi se hotărîseră s-o ia de la început. Întinseră o hartă a Statelor Unite. Nicky deschise ochii şi puse degetul pe hartă, sperînd că oricum, nu va fi pe undeva prin preajma Lacului Superior. Din fericire, degetul ei se afla pe undeva pe lîngă Santa Fe, Mexico. Nici unul din ei

nu fusese la New Mexico pînă atunci, dar se presupunea că are presă şi criminali. Petrecură Ziua Sfîntului Valentin împachetînd lucrurile din apartamentul lui Val. Tocmai cînd împachetaseră şi ultima valiză veni un comisionar care le aduse o cutie mare cu numele lui Val menţionat pe ea.

– Încă un cadou? o întrebă Val pe Nicky. Deja am douăsprezece portofele noi, deci am loc pentru toate cărţile mele de vizită, false.

– Asta nu este de la mine, îi zise Nicky. Are adresa de returnare?

– Nu văd. Aşa cum sînt eu, cel mai prost dintre detectivi, cred c-o s-o deschid să văd ce e.

Se aşeză pe canapea să deschidă cutia. Nicky se uita peste umărul lui. Înăuntru era o cutie mică, în formă de inimă. Nicky se aştepta să fie ciocolată. În nici un caz, nu se aştepta la diamante, smaralde, rubine şi perle.

– Ce este asta? întrebă Val stupefiat. Ridică un colier cu smaralde columbiene. Un colier al cărui model îl cunoştea prea bine. Ăsta este colierul pentru care am fost angajat la Palm Beach să-l recuperez. Cel pe care l-a furat Serena Grace.

– Cum? Eşti sigur? zise Nicky.

– Sînt mai mult decît sigur. Restul de bijuterii

îmi sînt necunoscute. Ce se întîmplă oare?

– Ce este sub ele?

– Nu cred nimic din ce scrie aici. Era desenat un Mickey Mouse, identic cu cel pe care şi-l desenau pe caiete în şcoală. Este ceva scris aici.

Bijuteriile de la Devonshire, pe care ţi le trimit înapoi sînt nişte falsuri. Am fost foarte dezamăgită, cred că ăştia nu sînt atît de bogaţi pe cît vor să pară. Singurul adevărat este colierul cu smaralde. Te rog să-l primeşti împreună cu complimentele mele. Ai fost mai aproape decît oricare altul de a mă prinde de două ori. Iartă-mă pentru toate neajunsurile pe care ţi le-am creat şi toată alergătura. Ştii, a trebuit să am, ca şi tine, grijă de mine de una singură.

Val se uită peste umăr la Nicky. Peste o secundă amîndoi începură să rîdă.

– Ce femeie, şopti Val. La naiba, ce femeie! Dar eu tot mai cred că tu dansezi mai bine Hula Hoop, Squeaky, draga mea, spuse el şi o sărută.

Sfîrşit

Love Sweet

OCHII LUI NEGRI ARDEAU CA O FLACĂRĂ ÎN NOAPTE...

Era în apartamentul ei - un intrus în jachetă de piele neagră, care îi violase intimitatea. Nicky încercă să riposteze. Dar imediat ce îl imobiliză îl recunoscu - era Val Santisi, băiatul pe care îl iubise încă din copilăria care nu îi oferise prea multe.

TRUPUL EI ERA FĂCUT ANUME PENTRU EL.

Val îi spuse că lucrează ca agent secret, urmărind un hoț de bijuterii, dar Nicky se simți atrasă de sexualitatea puternică pe care o degaja el, și de dorința pe care a văzut-o în ochii lui de înger, care ajunsese pe pământ dintr-o întîmplare nefericită.

Sub sărutările lui, Nicky începu să creadă că povestea lor de dragoste va avea un sfîrșit fericit.

Lei 13500

OCHII LUI NEGRI ARDEAU CA O FLACĂRĂ ÎN NOAPTE...

Era în apartamentul ei – un intrus în jachetă de piele neagră, care îi violase intimitatea. Nicky încercă să riposteze. Dar imediat ce îl imobiliză îl recunoscu – era Val Santisi, băiatul pe care îl iubise încă din copilăria care nu îi oferise prea multe.

TRUPUL EI ERA FĂCUT ANUME PENTRU EL.

Val îi spuse că lucrează ca agent secret, urmărind un hoț de bijuterii, dar Nicky se simți atrasă de sexualitatea puternică pe care o degaja el, și de dorința pe care a văzut-o în ochii lui de înger, care ajunsese pe pământ dintr-o întîmplare nefericită.

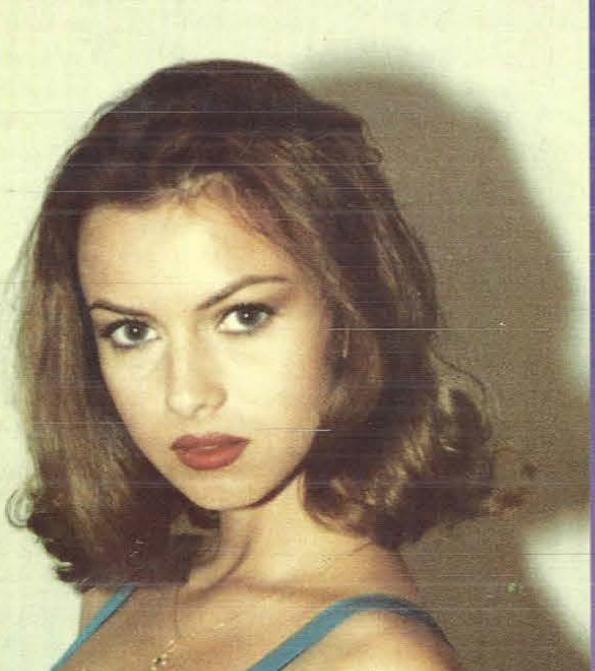
Sub sărutările lui, Nicky începu să creadă că povestea lor de dragoste va avea un sfîrșit fericit.

Lei 13500

Love sweet

ZÎMBETUL LUI

TONYA WOOD

TONYA WOOD

Zîmbetul Lui

EDITURA MIRON

Love sweet